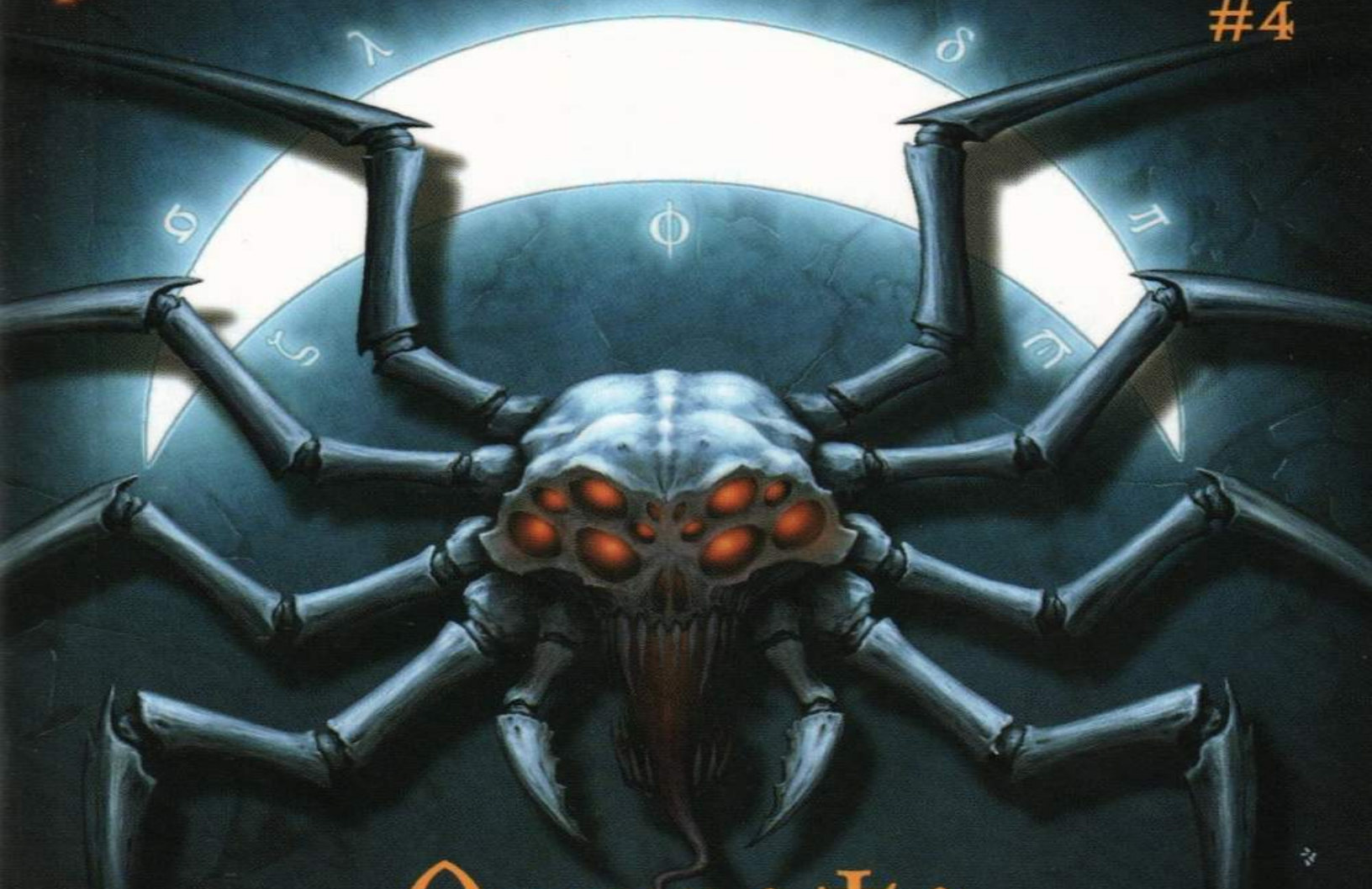

Издателска къща „Хермес“

DIABLO®

#4

ЛУНАТА
НА
ПАЯКА

РИЧАРД А. КНААК

РИЧАРД А. КНААК

ЛУНАТА НА ПАЯКА

Превод: Симеон Цанев

chitanka.info

От зората на времето ангелското войнство на небесния рай и демоничната орда на горящия ад водят непрестанна битка за съдбата на всичко живо. Сега тази битка се е пренесла в света на смъртните... и нито един човек, демон или ангел няма да остане невредим...

Воден от жаждата си за власт и от натрапчиви кошмари, лорд Джитан Алдрик стига до руините на древна гробница, където открива мистериозен артефакт. Чрез него той се надява да освободи ужасяващ демон, държан в плен от магия още от падането на Тристрам, и с негова помощ да стане господар на света. В същото време некромантът Заил пристига в Уестмарч, следвайки неясното предчувствие за надвисваща над цялото човечество опасност. Ратмианинът разкрива пъкления план на лорд Алдрик, но дори и не подозира, че инициаторът на разразилите се кървави събития е негов събрат. Наближава пълнолуние и нечестивият демон Астрога се подготвя да хвърли чудовищните си орди срещу хората...

Една вълшебна история за мечове и магия, създадена по мотиви от популярната компютърна игра.

*За всички читатели, които искаха да узнаят още за
Заил и Хъмбърт.*

ПРОЛОГ

Селин зяпна, когато осъзна какво е направила.

Второто ужасяващо същество се опита да използва шока ѝ. Разперило нокти и с капеща от зъбите му отрова, то се хвърли към гърлото ѝ.

Проблесна ярка синя светлина и краткотрайното зарево разкри някакъв щит, който се озова между Селин и зъбите.

Чудовището нададе вой и издърпа назад крайника си, който изглеждаше напълно замразен. Благородничката отново беше встрещена от собственото си постижение.

Полт бе успял да избегне скока на първото изчадие. Той майсторски го отблъсна с меча си, а след това използва подходящия момент и прониза онова със замразения крайник.

Но после от сенките скочи ново чудовище, което събори гиганта изотзад. Още два демонични паяка се присъединиха в нападението над телохранителя. Заил хвърли кинжала си без колебание. Блестящото острие уцели безпогрешно целта си, потъвайки в гърба на едно от изчадията. Човекът-паяк изсъска и започна да се върти в кръг, като неспирно се опитваше да махне потъналото надълбоко оръжие.

Фактът, че то все още стоеше забито, удиви ратмианина. Кинжалът трябваше да се върне в ръката му веднага щом зловещата му задача е изпълнена. Той бе свързан с волята му преди години чрез кръв и жертви. Ако Заил поискаше оръжието да се върне в ръката му, то трябваше да го стори... но не и сега.

Чак тогава некромантът осъзна, че е попаднал право в нечий капан.

ЕДНО

Гъстите сиви облаци покриваха голяма част от северния склон на планините. Студеният вятър режеше плътта на всички мъже в групата, с изключение на слабата закачулена фигура с тънко черно наметало, която ги водеше. На тази височина имаше дори следи от сняг и всичко бе покрито със скреж. Оттук еловата гора, през която се промъкваша, изглеждаше болнава и злокобна.

Лорд Алдрик Джитан, който вървеше на две крачки зад водача, се загърна добре с подплатеното наметало. Изпод качулката на скъпата кафяво-бяла дреха тесните очи на червенокосия благородник — едното тъмнокафяво, а другото светлосиньо — непрестанно блуждаеха към пейзажа, търсейки нещо. Квадратната му челюст бе стисната от нетърпение.

— Колко още, магьоснико? — измърмори той и заедно с думите му във въздуха се появиха няколко бели облачета.

— Наистина не много, милорд — отвърна спокойно облеченият в черно мъж. За разлика от благородника и петимата едри войници, той вървеше по неравната пътека, сякаш просто бе излязъл на спокойна следобедна разходка. Гласът му бе изненадващо дълбок за толкова слаб и предпазлив на вид човек, дори по-дълбок от този на лорд Джитан. Той погледна назад към широкоплещестия аристократ, чието телосложение бе същото като на онези, които му служеха. Изпод черната качулка, се мярна глава с късо подстригана прошарена коса и скулесто лице с толкова тесни очи, че сравнени с тях, тези на Алдрик изглеждаха направо кръгли. Кожата му бе тъмна и леко жълтеникава, сякаш говорещият страдаше от жълтеница. — Всъщност смея да отбележа, че съвсем скоро ще се проявят първите признаци.

— Аз не усещам нищо.

— Вашите умения не са толкова тренирани, колкото моите, милорд, но това ще бъде поправено съвсем скоро, нали?

Алдрик изсумтя.

— Нали затова вършим всичко, магьоснико?

Водачът погледна напред и благородникът можеше да види само черната му качулка.

— Да, милорд.

После отново се умълчаха. Зад гърба на Алдрик петимата войници се потяха под тежките си раници. В добавка към храната и одеялата, те носеха брадви, големи чукове и лопати. Освен това на кръста на всеки от тях висеше меч. Макар и да изглеждаше безлюдна, гората криеше опасности, най-вече от страна на вендиго^[1]. Големите зверове се срещаха рядко — не че някой беше толкова глупав, та да ходи да ги търси, — но когато човек се изправеше срещу някой от тях, трябваше да го убие незабавно. Вендиго се хранеха с месо, в това число и човешко. Според легендите някога те не били толкова кръвожадни, но никой в Западните кралства не го беше грижа за подобни истории. Само напоените с кръв факти имаха значение. Единственият добър вендиго беше мъртвият вендиго.

В крайна сметка, както и самият лорд Алдрик Джитан можеше да свидетелства, от мъртвите поне се получаваха чудесни топли наметала като онова, което носеше в момента.

Изминаха още няколко минути, но благородникът все така не усещаше нищо. Той изучаващо се вгледа в далечината, но забеляза единствено пустия планински пейзаж. Дори за тази част от Югоизточен Уестмарч, областта беше наистина безлюдна. Нямаше нищо общо с равнините, които с богатата си почва и приятните валежи караха другите страни по света да завиждат на Западните кралства. Даже гъстата елова гора, през която минаваха, му изглеждаше стерилна, по-скоро призрачна, отколкото жива.

Лорд Джитан изсумтя. Нима това някога е било сърцето на древния Уестмарч? Нима тук огромните и величествени замъци на Синовеите на Ракис са се извисявали застрашително над първите зараждащи се кралства по тези земи? Разпадащите се свитъци и изронените каменни плочи, които Алдрик проучваше от месеци насам, говореха за много по-култивирана територия с по-топъл климат, за огромни дворци с размерите на градове, всеки от които управляван от един от петте рода, водещи началото си от легендарния лорд-паладин.

Малцина днес знаеха произхода на крал Ракис — основател и първи владетел на Уестмарч, — а повечето от тях, включително и Алдрик, бяха разбрали само, че е дошъл някъде от изток, може би дори

отвъд джунглите на Кеджистан. Тъй като вярваше, че произлиза от същия този лорд, благородникът смяташе, че случаят няма как да не е такъв, защото това би обяснило тесните му очи.

Имаше различни предположения за това какво се е случило с последните потомци на Ракис, макар и малцина да се занимаваха с въпроса, тъй като в днешно време наследството му бе почти забравено. Лорд Джитан откри чрез малкото съществуващи източници, че някъде в далечното минало е имало борба за власт между различни фракции, които искали да притежават някакъв могъщ предмет. Всъщност това се споменава няколко пъти и именно то го бе подтикнало към търсенето. Но допреди случайната среща с чуждоземния му спътник, който сега вървеше отпред, благородникът беше достигал само до задънени улици.

А Алдрик нямаше нужда от задънени улици. Сънищата ставаха по-лоши с всяка изминала нощ. Те го измъчваха и същевременно го привличаха. Загатваха за врагове, които търсят слабите му места — сенчести фигури, които бяха станали невероятно реални за него, макар и никога да нямаха ясно различими лица или разпознаваеми гласове. Всяка нощ шептящите фантоми го връхлитаха все по-отблизо и страхът му нарастваше. Понякога се будеше, плувнал в пот, сигурен, че писъците му са били чути из цялото му имение.

Но тези сънища също така му дадоха първата следа, която го поведе към историята на лорд Ракис, а в крайна сметка и до тази експедиция в студените планини. Всеки път, когато почти попадеше във властта на безликите ужасяващи врагове, нещо го спасяваше. В началото то бе само неразличим предмет, който се появяваше като с магия в събраните му длани. С течение на времето обаче артефактът в сънищата му придоби форма и се превърна в сфера — огромна перла със странни, но някак познати знаци. В същото време се появиха и следи за връзка между него и Ракис — стари прогнили знамена с герба на неговия род, влажни катакомби с издълбан в каменната стена ръмжащ вълк, както и други неща.

Повечето хора просто биха помислили, че полудяват, но пък от друга страна, повечето хора не бяха лорд Алдрик Джитан. Дори и преди да реши, че във вените му тече кръвта на Синовеите на Ракис, той знаеше, че принадлежи към избрано малцинство. Все пак имаше дарбата на магията. Уменията му бяха малки наистина, но насън

ставаха могъщи, щом докоснеше огромната перла. В действителност това беше и единствената причина нематериалното му аз да е оцеляло досега.

И ако лорд Джитан искаше да оцелее в реалния свят, не беше ли логично да намери онова, към което подсъзнанието му постоянно го тласкаше? Нима всички тези сънища и проучвания не бяха предназначени за откриването на предмета, който този източен дявол наричаше...

— Луната на Паяка...

Алдрик се закова на място, сякаш внезапно замръзна като дърветата наоколо. Погледна с надежда напред, но видя само пустош.

— Магъоснико! — извика благородникът. — Защо, за бога, го каза? Тук няма нищо!

Водачът му дори не се обърна.

— Сетивата ви не са достатъчно изострени, милорд. Не можете да видите какво има тук, но ви уверявам, че то се намира точно пред нас. — Той протегна едната си ръка назад и с дългите си жълтеникави пръсти му направи знак да се приближи. Алдрик пристъпи напред. — Елате и ще ви покажа частица от онова, което желаете да притежавате.

Лорд Джитан нямаше нужда от още подканяне. Тласкан от собствените си демони, той се изкачи до мястото, където го чакаше слабата фигура. Петимата войници направиха всичко възможно да не изостават, но им беше трудно заради товара, който носеха.

— Къде е? Къде е, мътните го взели?

Пред себе си виждаше само каменни хълмове, лед и безкрайната гора.

Жълтата ръка внезапно се пресегна и сграбчи неговата. Стисна го толкова силно, че Алдрик примижа от болка.

— Вижте...

И аристократът наистина видя.

Всичко бе същото, но сега Алдрик различи някои подробности, които търсецията му поглед бе пропуснал преди малко. Ако човек се вгледаше внимателно, хълмовете и ледът добиваха определена форма. Форма, която природата не можеше да създаде сама.

Лорд Джитан огледа планинския склон и най-накрая осъзна какво означаваха тези очертания.

— Проумяхте ли го сега? — попита спътникът му и го пусна.

Алдрик кимна. Как можеше да го пропусне? И как изобщо не го бе видял по-рано?

Крепостта на последния от Синовете на Ракис...

Пред себе си виждаше нещо, което за непознатите би изглеждало просто като широка овална долина между два склона. Но те бяха твърде еднакви и за вече разбудените сетива на Алдрик ставаше ясно, че представляват стените около входа към много по-голяма конструкция, издигаща се на няколко тераси над тях. Лорд Ракис и наследниците му бяха изградили огромните си владения в самите планини, като използвали природните дадености, а където не било възможно — дълбаели в скалите. Сега Алдрик виждаше терасовидния град, който бяха построили, с обширни и някога луксозни нива. По склона имаше редици малки вили и алеи, заобиколени с градини, но през вековете всичко бе скрито от времето и природните стихии. Над тях се издигаше кула, от която самият владетел бе надзиравал кралството си. Алдрик присви очи и забеляза, че това, което бе взел за оголена скала близо до върха, всъщност представляваше протегнатата ръка на огромна статуя, изобразяваща може би самия Ракис.

Благородникът разбра всичко и се усмихна. Погребан под снега, леда и камъните, тук се издигаше град, който съперничеше на всички градове, които той някога бе виждал или за които бе чувал, особено в Уестмарч.

Зад него войниците си зашепнаха възбудено. Без съмнение си мислеха за съкровища. Алдрик не им обърна внимание. Вече знаеше, че всичко ценно отдавна е било разграбено още по времето на упадъка на лордовете. Плебеите трябваше да се задоволят с щедротото заплащане, което той им осигуряваше.

Но що се отнася до съкровището, което той търсеше...

Очите му се насочиха към срутването в основата на руините. Лорд Джитан тръгна към него и се изправи пред купчината от пръст и лед, която — вече бе сигурен в това — му препречваше пътя към целта. Той се обърна към слугите си и каза рязко:

— Какво чакате? Оставете багажа и започвайте да копаете!

Те веднага се заловиха за работа, изплашени от гнева на господаря си. И с право. Докато тракането на кирките и лопатите ехтеше из иначе тихата местност, Алдрик не можа да потисне

чувството, че шумотевицата по някакъв начин може да събуди от вековния им сън самите древни владетели. Но странно — тази мисъл по-скоро го възбуждаше, отколкото плашеше. За тях се знаеше толкова малко, а след като той най-вероятно бе техен потомък, смяташе, че историята им му принадлежи. Ако събитията се бяха развили по друг начин, може би днес той щеше да седи в тази висока кула като владетел на целия Уестмарч и земите отвъд него. Господар на всичко...

В този миг на аристократа му хрумна, че може би именно те са се пресегнали през бездната на смъртта, за да му дадат ключа към неговото бъдеще. С него всичките му врагове — познати и непознати — щяха да бъдат пометени. А после...

Неочаквано един от слугите — едър русоляв мъж, — който копаяше с кирка, изкрещя и пропадна в дупката, зейнала при внезапно срутване на леда и камъните, и мракът отдолу като гладна паст го погълна за миг. Другите работници отскочиха назад, вместо да рискуват в напразен опит да го спасят.

Лорд Джитан пристъпи към дупката точно навреме, за да чуе фаталното тупване дълбоко в земята. Той не обърна внимание на злополуката, а вместо това се взря нетърпеливо в мрака.

— Светлина! Трябва ми светлина! — нареди той. Едва бе изрекъл думите и ненадейно до него се появи бяло като кост бледо сияние. То се излъчваше от нещо, скрито в ръката на закачуления магьосник. Широките ръкави на наметалото не позволяваха на Алдрик да го види, но за благородника единственото, което имаше значение, беше, че сега разполагаше със средство, с което да види какво имаше в дупката.

Спираловидно каменно стълбище с пропукани стъпала се спускаше на около два етажа дълбочина. Потрошеното тяло на нещастния работник лежеше точно до най-ниското стъпало, а кирката му се подаваше в края на осветеното пространство.

— Ще слезем ли, милорд? — запита закачуленият заклинател.

Вместо отговор лорд Джитан просто тръгна надолу по стълбата. Фигурата до него се изкикоти и го последва.

Странната светлина, контролирана от водача на Алдрик, хвърляше зловещи сенки в каменната зала, когато групата слезе. От стените сякаш изскачаха зловещи вълчеподобни създания и други каменни гаргойли^[2], повтарящи вълчия символ на древните владетели

на мястото. Главата на всяко от тях бе три пъти по-голяма от човешката и огромните зъбати челюсти зееха, сякаш готови да сграбчат всеки, дръзнал да се приближи до тях. Раменете им бяха широки, а изпод тях се подаваха лапи с дълги нокти.

Бяха издялани толкова детайлно, че лорд Джитан можеше да различи отделните косъмчета по главите. Внезапно изпита порив да докосне една от тях, за да види какво ще е усещането, но когато пристъпи към най-близката, го обзе предчувствие за опасност. Благородникът се намръщи и бързо отстъпи назад.

Спътникът му вървеше напред, осветявайки още от дългата зала. Изведнъж ахна — първата промяна във вечно спокойното държание на заклинателя. Това незабавно привлече вниманието на Алдрик.

— Какво е... — Но не можа да довърши въпроса си, защото изгуби дар слово.

Саркофаг.

Беше голям и заоблен. Височината му бе поне колкото човешки бой, а дължината му — три пъти по-голяма.

Беше направен от непознат на Алдрик материал. Със сигурност не беше камък, защото никоя скала, дори и най-чистият мрамор, не можеше да се сравнява с лъскавината и гладкостта на повърхността му. Всъщност, докато двамата се приближаваха към него, саркофагът потрепери под бледото сияние почти като жив.

Перла. На това му напомняше. Перла с преливащи се цветове на дъгата. Сякаш нещото пред него бе направено от една-единствена гигантска перла.

Огледа саркофага от всички страни, но не откри никаква следа от сглобки. Дори нещо по-странно: докато разгледаше внимателно овалната повърхност и странните знаци по нея, те започнаха да се озаряват от собствено сияние.

— Това не принадлежи на Синовеите на Ракис... Не му е мястото тук!

Магьосникът поклати закачулената си глава.

— Не, милорд, то не принадлежи на вълчите господари. Нима очаквахте друго? Саркофагът е дело на визджерейците... и трябва да бъде точно тук.

Благородникът зачака още обяснения, но такива не последваха. Неспособен да се въздържа повече, Алдрик заразглежда саркофага още

по-отблизо. Тогава забеляза още един знак, по-нависоко, точно в края на осветената част.

— Магьоснико...

Водачът му се премести леко и сега сиянието озари символа, който лорд Джитан искаше да види.

Един от слугите ахна при вида на разкрилата се гледка и политна назад от изненада, озовавайки се точно пред една от големите вълчи глави.

С оглушителен рев тя внезапно се подаде напред, разтвори широко пасть. Челюстите ѝ се склучиха около главата на втрещения мъж. Чу се щракане на зъби.

Обезглавеното тяло се свлече на пода. Каменният вълк незабавно се върна към предишното си положение... после застина. Челюстите му останаха затворени, но сега по пода под тях имаше алени петънца.

Останалите трима слуги започнаха да отстъпват към стъпалата, но един свиреп поглед от лорд Джитан ги върна обратно. Доволен от контрола си над тях, той отново се загледа внимателно в символа, покриващ горната част на невероятния саркофаг. Въпреки силите, които вече чувстваше, че са скрити вътре, Алдрик не се поколеба да проследи с пръст алените линии, които така бяха изплашили работниците.

Широк кръг... а в него стилизирана фигура на зловец оосмокрано създание. Арахнид.

— Знакът на Луната на Паяка — прошепна благородникът.

— Не ви ли обещах? — запита спътникът му.

Лорд Джитан започна да търси начин да отвори саркофага, но пръстите му все така не откриваха нито процеп, нито дръжка.

— Навреме ли дойдохме?

— Да.

Колкото по-безплодни бяха усилията му, толкова по-трескави ставаха движенията му. Започна да удря с юмруци по горната част на саркофага и емблемата на паяка.

Накрая Алдрик се предаде и се обърна към слугите си.

— Разбийте го! Отворете го! Бързо!

Те се приближиха с явно нежелание и вдигнаха кирките си.

— Милорд... — започна закачуленият магьосник.

Джитан не го слушаше. Той посочи центъра на тялото на арахнида.

— Там! Удряйте там!

Тримата се заеха като един със задачата, замахвайки с отработена ритмичност. Веднъж, два, три пъти, всяко от сечивата се забиваше във върха на саркофага и почти винаги уцелваше паяка с точност.

Но нито един от ударите не можа дори да одраска повърхността.

Накрая острието на едната кирка се счупи, прехвърча през залата и се удари със звън в стената. Тогава Алдрик нареди на тримата мъже да отстъпят.

— Магьоснико?

— Да, имам средството.

Лорд Джитан се обърна към него, разярен.

— Тогава защо ни остави да пилеем ценни мигове?

Вместо да отбележи, че се е опитал да обясни на благородника, заклинателят предложи:

— Тези тримата сега ще ни свършат по-добра работа, ако запалят факли. Нужна ни е светлината на огъня.

Алдрик им махна да свършат работата и след секунди двама от тях държаха пламтящи факли.

Тогава чужденецът скри предмета, който бе използвал, за да освети гробницата. Той отметна качулката си и огледа саркофага със задоволство.

— Чакам! — отсече лорд Джитан.

— Търпението е жизненоважно за Баланса. — Заклинателят вдигна ръка. В дланта му проблесна малък черен кристал. — Както и жертвоприношението.

Внезапно от кристала се подадоха малки крачета... осем на брой. За изненада на всички, освен на господаря му, камъкът подскочи от дланта и се приземи върху символа на саркофага.

Там, където кирките не бяха успели дори да одраскат повърхността, осемте крачета с лекота проникнаха в определени места от символа и обградиха центъра на алената гравюра.

Чу се кратко съскане... после облият капак се плъзна назад.

Лорд Алдрик Джитан не попита откъде спътникът му е намерил този зловещ ключ. Единственото, което го интересуваше, бе, че пътят е отворен. Той се наведе, за да разгледа съдържанието на саркофага.

Вътре лежеше дълго тяло, обвито в мантия. Но с него нещо не беше наред.

— Вдигнете факлите! — нареди Алдрик.

На светлината на огъня най-сетне видя истински обитателя на колосалния ковчег. Макар и да очакваше, че вътре няма да лежат останките на някой от лордовете Ракис, все пак се изненада, когато откри чие е тялото.

— Това е един от тях! Визджереец!

Визджерейците бяха магьосници, чийто произход също се коренеше в Изтока, но все пак имаха човешка природа, за разлика от странния спътник на Алдрик. Те имаха амбиции и желания и той неведнъж им бе плащал за нечестивите им услуги. Не всички бяха коварни, но за Алдрик разликата между добър и лош визджереец беше незначителна.

Но защо да хабят толкова усилия за погребването на един от своите събратя, при това именно тук? Защо им е било да пътуват толкова надалече?

По костите на древния заклинател все още имаше кожа, както и кичури дълга бяла брада и коса. Познатите на Алдрик оранжеви мантии с широки рамене, наричани туринаш, чийто модел почти не бе променен през вековете, бяха увити около съсухреното тяло. Одеждите бяха обшити със златни руни, за които се смяташе, че са предназначени да усилят могъществото на носителя си и да го пазят от беди. Златният нагръдник и колан намекваха за отминала слава и богатства, но сега тези неща не интересуваха благородника. Отляво на мумията лежеше един от покритите с руни жезли, които хората от този орден най-често използваша.

А в сухите му кокалести ръце се намираще предметът, който лорд Джитан търсеше.

Не беше толкова огромен, колкото в сънищата му, но това не го правеше по-малко впечатляващ. Голям колкото ябълка или може би малко повече, но беше той. Напомняше на перла с лунен блясък — идеално кръгла луна — и по някакъв начин караше саркофага да изглежда груб и грозен. Само с него можеше да бъде купен цял град... не, цял Уестмарч.

И ако във външния вид на артефакта нямаше нещо повече, Алдрик може би щеше да стори именно това, защото иначе перлата би

била безполезна за него. Но дори свитите пръсти на мъртвия визджереец не можеха да скрият осемте абаносови нишки, които минаваха по повърхността ѝ. От тях идваше името ѝ и заради това той бе тръгнал да я търси.

Заради тях я наричаха Луната на Паяка.

Лорд Джитан понечи да я вземе, но закачуленият му спътник задържа ръката му.

— Да се краде от мъртвите не е работа за благородник, милорд — каза той и тихият му глас намекваше за нещо повече от правилата за добро поведение.

Алдрик смръщи вежди и щракна с пръсти към най-близкия слуга.

— Ролф! Вземи я и ми я донеси.

Ролф направи кисела физиономия, но сведе глава. Подаде факлата си на един от другарите си и отиде до саркофага. После изсумтя и протегна двете си мускулести ръце към съкровището на господаря си.

Пръстите му докоснаха тези на трупа.

Ролф нададе вой. От тялото на визджерееца избликна огнено сияние, което обля слугата и се върна обратно там, откъдето бе дошло.

Трансформацията се извърши за по-малко от миг. Животът бе изсмукал от тялото на мъжа така, както лорд Джитан би изсмукал сока от портокал. Кожата на слугата се сбръчка, очите му потънаха в орбитите. Едрото му тяло се стопи и се превърна в спаружен скелет. Той се бореше до последния миг да се измъкне, но напразно.

И в мига, в който изсушеният труп се свлече в зловеща купчина на пода, мумифицираният визджереец се надигна.

Кожата му все още бе суха и напукана, но сега под нея имаше и малко плът. Мъртвото лице се раздвижи, пожълтелите зъби внезапно се оголиха, а клепачите се отвориха, но под тях нямаше очи, а гнусна жълта течност.

От празното гърло прозвуча странен звук и в същия миг Алдрик усети как около тях се събират могъщи магически сили.

Заклинателят до благородника хвърли нещо, което излъчваше бледо сияние. Алдрик очакваше то да уцели мястото, където някога бе туптяло сърцето на вампира, но вместо това в последния момент предметът се отклони нагоре и се заби в челото на разложеното тяло.

Зловещото създание издаде дрезгав звук... и се свлече в саркофага, като същевременно се разпадна на прах.

Прошареният мъж до Алдрик тихо и спокойно пристъпи към останките и с лекота измъкна онова, което бе запратил по вампира. Предметът беше кинжал, но лорд Джитан веднага разбра, че не е направен от метал. Беше бял като слонова или... човешка кост. Дори и на светлината на факлите бледото му сияние все още се виждаше.

— Пътят към желанията ви вече е отворен, милорд — отбеляза заклинателят.

Алдрик не можеше да чака повече. Той сграбчи Луната на Паяка от останките на пръстите на визджереца. Не се задейства ужасяваща магия, нито отнякъде се появи нов труп, който да изсмуче душата му.

Беше негова. Най-сетне беше негова.

— Първата стъпка — отбеляза прошареният му спътник. — Сега трябва да се подготвим за останалите. Не сте забравили, нали, милорд?

— Разбира се, че не съм, Карибдус — измърмори Алдрик, използвайки името на другия за пръв път от дни насам. Той погали артефакта като любовник, проследявайки — както бе сторил и със саркофага — нишките, от които идваше името му.

Карибдус започна да сваля наметалото си. Междувременно говореше с обичайния си спокоен и внимателен тон:

— Тогава трябва да започнем веднага. Нямаме много време.

Когато наметалото падна на пода, се видяха по-добре дрехите на магьосника. Изцяло черни, ако се изключат трите странни ленти, които преминаваха през гърдите му, и още една — през корема. На едното му рамо имаше издадена защитна плочка, която при по-внимателен оглед се оказа рогатият череп на някакво създание с големи зъби, което никога не би могло да е живяло в света на смъртните. И той, както и лентите, беше бял като кост.

Голяма част от облеклото на сивоокия заклинател приличаше на броня с вид на кожа на влечуго. Въпреки това, когато Карибдус се движеше, дрехите му се развяваха свободно край тялото му като коприна, и то без да издават звук. Кожените ботуши стигаха над коляното и се сливаха идеално с останалата част от бронята.

А на кръста си носеше кинжала, с който така лесно бе убил немъртвия визджерец. Той все още блестеше и пулсираше сякаш със

свой собствен живот. Острието бе змиевидно и завършваше с тънък като игла връх.

На дръжката му се различаваше единственият символ, който подсказваше какъв е Карибдус — почти невидим образ, дамгосан върху костта. Беше миниатюрна гравюра на змиеподобно създание, над което висяха везни. Повечето хора бързо биха определили звяра като дракон, но само малцина знаеха защо люспите му са подредени по такъв странен начин.

Това беше драконът Траг'Оул: онзи, който е център на Баланса. Траг'Оул бе нещо подобно на бог за Карибдус, както и за всички представители на неговия вид.

Траг'Оул бдеше над последователите на Ратма.
Некромантите.

[1] Зло човекоядно чудовище от индианските легенди в Северна Америка. Според някои имало сърце от лед, други го описват изцяло ледено. — Б.пр. ↑

[2] Каменни скулптури с гротескни изображения на животни, хора или фантастични същества. Служели са като декоративен елемент от фасадата и са отвеждали стичащата се от покрива на сградата вода (най-често през отвор през гърлото) настрани от основите. Гаргойлите са характерен белег на готическите постройки, но се срещат често и във Викторианската архитектура. — Б.пр. ↑

ДВЕ

Странноприемницата „Черният овен“ беше каменна сграда с плосък покрив в долния край на град Уестмарч, където си даваха среща подозрителни и неприятни типове. Но колкото и да бе парадоксално, заведението се посещаваше и от могъщите и богатите, както от онези, които искаха да използват уединението за някои не съвсем почтени сделки, така и от тези, които просто търсеха тръпката. Точно тази вечер там присъстваха по-малко представители от всеки вид, седяха на масите си и говореха над халби с пареща гърлото бира или полупрегорено овнешко.

Но каквато и да бе причината да изберат „Черният овен“ в тази мъглива вечер, всички без изключение се обърнаха без някаква разбираема за тях причина към скърцащата врата в мига, в който големите камбани на града отбелязаха късния час.

Той имаше бледа кожа, а тясното му лице прилягаше повече на прилежен чиновник, отколкото на мистериозна личност, обвита в черно наметало и роба. Най-впечатляващи бяха очите му, доста скосени и изненадващо сиви. Изпод качулката на наметалото се подаваха няколко кичура черна коса, които се спускаха над челото. Непознатият бе слаб, но стегнат като акробат.

Високите му кожени ботуши не издадоха звук по старите дъски, когато пристъпи към едно свободно сепаре. Наметалото му се дигна, докато вървеше, и на мъждивата светлина на висящите от тавана медни лампи дребните сребристи символи, извезани по дрехата, проблясваха, изчезваха и отново се появяваха. Под наметалото се виждаха няколко малки кесии и една по-голяма, които висяха от колана на странника. В голямата бе скрит някакъв кръгъл предмет с размерите на малък пъпеш.

Той се настани на една от пейките в празното сепаре със същата безшумна лекота, с която бе влязъл в странноприемницата. Останалите посетители на „Черният овен“ го погледаха още известно време, но след като човекът не направи нищо интересно, а просто остана да седи

в сенките, повечето се върнаха към собствените си занимания и напитки. Неколцина от по-покварените се престориха, че правят същото, но погледите им непрестанно прескачаха към кесията и мистериозното ѝ съдържание.

А от отсрещния ъгъл една млада жена, чиято изящна красота се открояваше сред останалите посетители на „Черният овен“, наблюдаваше напрегнато новодошлия. До нея седяха двама мъже — единият беше гигант, който нямаше как да не е телохранител, а другият изглеждаше горе-долу на нейна възраст и имаше доста сходни черти, за да се разбере, че е роднина на жената. Той се мръщеше по посока на странника и очевидно не харесваше онова, което виждаше.

Русокосата сервитьорка с пищно тяло, която трябваше да се погрижи за нуждите на закачуления мъж, отказа да излезе иззад дървения тезгях, където от няколко бъчви наливаха бирата в халбите. Собственикът — оплешивяващ едър мъж на средна възраст — помисли малко, а след това си избърса ръцете и се зае със задачата.

Пъхнал ръце под колана на избелялата си престилка, той се приближи към сепарето. Огледа новодошлия изпод гъстите си вежди с много повече уважение, отколкото обикновено показваше към посетителите си, които не бяха със знатно потекло.

— Добре дошъл, милорд! Аз съм Хирам. Собственик на „Черният овен“. За нас е необичайна чест да имаме посетител като вас. Необичайна, но не и нечувана. През годините са минавали и други... един-двама.

Седналият мъж кимна.

— Да, предполагам, че не са мнозина. Ние не идваме често... в Уестмарч. — Гласът му бе мек и спокоен.

— Какво... какво мога да ви предложа?

— Яхнията, която надушвам, ще свърши работа. Бих помолил за вода... но подозирам, че ще е по-здравословно да пия бира.

Хирам изсумтя.

— Аха.

— Ами това е всичко... освен ако нямате и свободна стая.

Собственикът преглътна.

— Само за една нощ?

— Да. — Мъжът явно усети колебанието на Хирам, защото бръкна в една от кесията на кръста си. Когато я вдигна, от нея се

разнесе звън на едри монети.

Голяма част от безпокойството на собственика на странноприемницата изчезна.

— Да, за една нощ няма да е проблем, милорд...

— Заил. Просто Заил.

Сивите му очи се отместиха от Хирам.

— Незабавно ще ви донеса храната и пиенето, милорд Заил — обяви гостилничарят, без да обръща внимание на последните думи на другия. За него всеки, който имаше пари да си плати добре, заслужаваше титла, дори и да беше като този мъж.

Когато отново остана сам, Заил скришом огледа помещението. Никога не бе стигал толкова далеч от дома си и въпреки външното си държание, се чувстваше напрегнат. Той нямаше желание да напуска джунглите на Кеджистан и да ходи към Западните кралства, но сили, много по-могъщи от него, го привлякоха тук.

„Защо ли не мога да съм като тях? — мислеше си той. — Напълно в неведение за проблемите, които ни чакат“.

Пътешествието му го отведе до кралството Уестмарч и столицата му, която носеше същото име. Предпазливият разпит на местните — предпазлив, защото човек с неговото призвание винаги рискуваше да си навлече нежеланото внимание на властите — му донесе само непотвърдени слухове. Достатъчни, за да го заинтересуват, но не и да му обяснят защо е бил привлечен точно към този регион.

Той забеляза, че жената в другия край на помещението все още го гледа във всеки миг, в който мисли, че не я вижда. От погледите и шепота между нея и по-дребния мъж, когото Заил сметна за неин брат, стана ясно, че тя е разпознала в него последователя на Ратма и запазването на Баланса.

Човек, който черпи сили от света на мъртвите.

Мнозина отбягваха некромантите — често не без основание, — но онези като Заил, които се бяха отдали на ученията на Ратма, не желаеха да вредят на хората. Неговият вид се бореше с Мрака, срещу Първичните злини, защото победата на ада щеше да разруши Баланса завинаги. Методите на ратмианите може би невинаги се харесваха на необразованите маси, но не друго, а резултатите имаха значение. Една-едничка загуба можеше да означава край за всички.

Всеки некромант бе обучен да следва собствения си път в тази битка и сам да избира начина, по който да я води, според това, което му диктуваха чувствата. За Заил непреодолимото усещане, че трябва да предприеме пътешествие през моретата-близнаци, бе голям шок, но той не се опита да избегне дълга си. Балансът се намираше в твърде крехко състояние, за да се преструва, че не забелязва онова, което трябва да направи.

В края на краищата Световният камък бе унищожен...

Мрачните му размисли бяха прекъснати от връщането на Хирам с храната му. Яхнията представляваше зеленикавокафява маса с парченца стари зеленчуци и жилаво месо, но имаше приемлив аромат и вкус, а и бирата изглеждаше достатъчно добра. Заил очакваше нещо по-лошо, затова кимна одобрително. Бе толкова гладен, че можеше да изяде масата, макар че никога не би издал подобна слабост дори пред себе си. Последователите на Ратма се научаваха да гладуват продължителни периоди от време, за да прочистват телата си, но Заил бе гладувал повече от обичайното. Даже тази не особено качествена гозба щеше да му върне голяма част от енергията.

Некромантът плати на собственика и свали лявата си ръкавица. Взе желязната лъжица, оставена до паницата, и започна да се храни. Дясната му ръка остана с ръкавица въпреки нарастващата горещина в помещението.

Когато посегна към питието си, откъм голямата кесия се разнесе приглушен звук. Облечената в ръкавица длан на Заил незабавно я цапна леко. Звукът спря.

Той се огледа с крайчеца на окоето си, за да види дали някой е забелязал. Само жената, изглежда, бе видяла нещо необичайно, но вместо да се притесни, само заговори още по-оживено с младия мъж. Той от своя страна сви рамене и каза нещо очевидно пренебрежително по адрес на Заил.

Некромантът насочи вниманието си обратно към храната и мислите си. В действителност той нямаше как да е сигурен, че Световният камък е бил унищожен, но доказателствата определено бяха налице. Планина Ареат, където според легендата бе скрит камъкът, се бе взривила и целият ѝ връх бе унищожен. Дори тук, в далечния Уестмарч, бяха чули тътена. Слуховете изобилстваха сред онези, които знаеха за какво да гледат. Говореше се, че една от самите

Първични злини — Баал, Повелителя на разрухата — е причинил унищожението на Световния камък, и ако това бе така, света на смъртните го очакваха много по-големи беди. Камъкът съществуваше от зората на времето, създаден, според ученията на Ратма, за да предпазва смъртните. Сега и силите на Светлината, и тези на Мрака можеха да се опитат да покорят човечеството, а със своите титанични битки двете космически сили заплашваха да унищожат онова, което копнееха да притежават. И по някакъв начин всичко това бе свързано с порива на Заил да дойде в Уестмарч. Някъде в огромното кралство скоро щеше да се прояви отзвукът от ужасното дело на Баал.

Единственият проблем бе, че той нямаше представа какво да направи след това. Усещането му за спешност му нашепна само да дойде тук. И в момента се чувстваше объркан и дезориентиран.

„Ако не можеш да намериш пътя, изчакай и пътят ще те намери.“ Предполагаше се, че самият Ратма е казал това, и от предишния си опит Заил знаеше, че твърдението е съвсем вярно. Но въпреки дългогодишното си обучение, вече ставаше нетърпелив. Ако Балансът — и съответно, всичко останало — бе застрашен, пътят трябваше да го открие бързо.

Той подуши мъжа, озовал се внезапно до сепарето му, преди да го види. Човекът, с дълги бакенбарди и шапка, изглеждаше така, сякаш е прекарал целия си живот в морето. Съдейки по белезите и липсващия пръст, голяма част от това време бе прекарал като пират. Морякът се наведе над масата, закривайки от погледа на Заил всичко останало в странноприемницата, и огледа ратмианина от горе до долу.

— Едно приятелче казва, че си некромант...

— Приятелят ти е прав — отвърна Заил с надеждата, че така бързо ще приключи разговора.

Уви, случаят не беше такъв. Западникът се наведе толкова близо, че дъхът му едва не задуши заклинателя, и продължи:

— Значи тези знаци по наметалото ти... — Той сграбчи част от плата близо до рамото на Заил и го придърпа между двамата. Отблизо символите почти танцуваха. — Значи те всичките са за смъртта.

— Отнасят се до аспектите на тленността на живота и онова, което следва.

— Смърт.

— Наред с други неща. — Некромантът не искаше да привлича повече внимание към себе си, но виждаше, че този разговор не отива на добре. Какво намерение имаше този мъж...

— Махни гадните си пръсти от окоето ми! — изрева един твърде познат глас.

Някъде иззад гърба му някой ахна, а после изруга. Веднага след тях се чу трополене и същият глас извика:

— Мътните ме взели! Не мога да се въздържа! Заил! Заил, друже!

Мъжът, който бе говорил с некрманта допреди малко, внезапно посегна към гърлото му.

Заил обаче беше по-бърз. С ръба на дланта си удари челюстта на злодея, пращайки го назад. В същото време некрмантът прошепна няколко думи под нос.

Белязаният моряк се огледа панически из стаята. Посочи към един празен ъгъл и изпелтечи:

— В името на моретата-близнаци! Какъв е този звяр? — Погледът му се измести наляво. — И още един! Демони! Навсякъде демони!

Той изкрещя и се затича, подминавайки приятеля си — едър брадат мъж, който държеше кинжал в едната си ръка. Другата му бе все още наполовина свита. Заил бързо погледна към кръста си. Докато първият моряк го разсейваше, спътникът му бе отрязал връзките на голямата кесия, без некрмантът да го усети.

Разбира се, това бе най-голямата грешка, която двамата можеха да допуснат.

Вторият крадец със закъснение видя, че Заил се изправя. Опита се да го намушка, но заклинателят промълви друга дума.

Острието изобщо не стигна до него. Нападателят му залитна, а после се ококори. Започна ужасено да размахва ръце.

— Очите ми! Не виждам! Очите ми!

Ефектът бе само временен, също като магията, накарала другия крадец да си мисли, че е заобиколен от демони. Заил посегна към ослепения моряк...

— Внимавайте! — извика женски глас.

Той се изви назад точно навреме, за да избегне острието на меч, насочен към корема му. Жилестият мъж, който очевидно бе в съюз с

другите двама, се ухили и замахна отново.

Некромантът посегна към кръста си и измъкна малък кинжал. Съперникът му се засмя, защото макар и оръжието на заклинателя да бе странно — със змиевидни гънки и издялано от някаква кост, — то не можеше да се мери с дължината на меча.

Но когато главорезът замахна към Заил, кинжалът се озова помежду им и парира по-голямото острие с лекота. Нападателят направи още два опита, но и двата пъти трябваше да отстъпи.

Тогава Заил започна да го притиска. Той с лекота преодоля защитата на другия и поряза разбойника по ръката и гърдите. Противникът му започна да отстъпва... но се спъна в откраднатата кесия.

— Внимавай къде стъпваш! — оплака се глас, който явно идваше отвътре.

Крадецът се стовари на пода. В отчаянието си, той запрати меча си към Заил, а после скочи и хукна да бяга. Пътем сграбчи за ръката все още слепия си другар и двамата мъже изхвърчаха през вратата.

Заил нямаше намерение да ги гони. Той втъкна кинжала в колана си, а после бързо си прибра кесията. Гласът отвътре започна да къльне, но некромантът бързо цапна нещото и то млъкна.

Повечето от останалите посетители бяха избягали в един или друг момент от битката. Малцината останали вътре го гледаха с напрежение, омраза и не малко страх. Заил с интерес забеляза, че жената и телохранителят ѝ стояха в такава поза, сякаш са били готови да му помогнат. В действителност те бяха единствените, които не изглеждаха смутени. Ратмианинът си спомни предупредителния вик и разбра, че именно благородничката го е спасила. Той сведе леко глава в нейна посока, забелязвайки как тя дори в момента го преценяваше.

Заил се върна в сепарето си и Хирам притеснено се приближи до него. Некромантът с лекота разчете изражението на лицето му, защото го бе виждал твърде често.

— Ще си тръгна — информира го некромантът, преди съдържателят да събере кураж да го помоли. — И няма да ми трябва стая.

Хирам не можа да прикрие облекчението си.

— С мен нямате проблем, милорд, но другите, те не разбират...

Заил му махна с ръка, за да спре да се обяснява, а после прибра ръкавицата си от масата. Сложи си я и хвърли няколко монети на Хирам.

— Мисля, че това ще стигне.

Едрият мъж погледна съдържанието на дланта си.

— Повече от достатъчни са, милорд! Не мога с чиста съвест да...

— Не се притеснявай.

Некромантът не беше богат, никак даже, но тъй като това бе първата му спирка в столицата, искаше да напусне с някаква форма на достойнство, дори и след подобен хаос. Това вероятно беше изгубена кауза, но той чувстваше, че трябва поне да опита.

Заил се насочи към изхода на „Черният овен“ със същата тиха и спокойна походка, с която бе влязъл. Той нямаше представа къде ще прекара нощта, но ако беше нужно, щеше да спи на открито. Бе свикнал с това в джунглите на Кеджистан и сега нямаше да е особено различно, освен че беше по-хладно. Благодарение на обучението си можеше да игнорира повечето промени в температурата и за щастие времето тук така или иначе не беше много студено.

Мъглата бе станала по-гъста от влизането му насам. Заил се концентрира в опит да оцени ситуацията не само с очите си.

— Проклети бандити... — изръмжа един глас на кръста му.

— Замълчи, Хъмбърт.

— Да де, не ти се търкаляше безпомощно на пода... и то без дори да си пийнал преди това!

Заил потупа кесията.

— Не, аз трябваше само да се сражавам с меч.

— Да, и няма нужда да ми благодариш за помощта, младежо! Какво щеше да правиш без мен?

Бледата фигура си позволи кратка усмивка, но не отвърна нищо.

После усети нечие друго присъствие, което се приближаваше.

— Тихо! — нареди той шепнешком.

— Да не би пак... — Обаче ново потупване от страна на некроманта най-сетне накара невидимия му спътник да замълчи.

С изострените си сетива Заил откри местоположението на идващия зад гърба му човек. Той продължи напред сякаш в неведение, с една ръка на дръжката на кинжала.

Тежко трополене издаде приближаващите стъпки на другия. Очевидно потайността не беше сред силните страни на преследвача му.

Когато усети, че човекът е достатъчно близо, Заил се извъртя рязко, стиснал в готовност бледото острие.

Погледът му съзря тъмната фигура на гигант. Нещо в нея се стори познато на заклинателя и когато погледна по-отблизо, разпозна мъжа. Това беше телохранителят на благородничката, която го бе предупредила в странноприемницата.

Косата на великана беше късо подстригана. Кръглото му лице и широкият нос с големи ноздри напомняха на ратмианина за някои от приматите, населяващи дърветата в джунглата. При все това обаче в тъмнокожия мъж пред Заил нямаше нищо глупаво. Позата му издаваше, че е добре обучен боец, по начин, напомнящ на некроманта за капитан Кентрил Дюмон — наемник, когото уважаваше много.

Телохранителят бе облечен в тъмносиня ливрея и панталон, с алени ивици на ръкавите и на крачолите. На униформата, точно над сърцето, имаше избродирана емблема — червен кръг с глава на син ястреб в него. Една от онези злостастни традиции, които често даваха на враговете чудесна мишена, в която да се прицелват. Ботушите на човека се сториха прекалено лъскави на некроманта, но никога нямаше да прояви глупостта да го сподели с тази ходеща планина.

— Идвам по молба на моята господарка — изтътна телохранителят и показа, че и двете му ръце са празни. Акцентът му издаваше, че идва нейде от Лут Голейн, на западния край на моретата-близнаци — място, през което Заил бе минал на път към Западните кралства. — Тя иска съвета ви, ратмианино, по един въпрос за душата.

— Някой свещеник на Закарум няма ли да бъде по-подходящ?

Гигантът се ухили и дори в мъгливия мрак Заил видя белите му зъби... многото му бели зъби.

— Никой от Закарум не би харесал намеренията на господарката.

Фактът, че тя искаше некромантът да отиде при нея, бе достатъчно показателен за това, но Заил не беше готов просто да се съгласи.

— И какво би желала тя от някой като мен?

— Трябва да говори със съпруга си, и то спешно.

Щом жената имаше нужда от него, значи мъжът ѝ беше мъртъв. Въпрос за наследство, без съмнение. Някои хора мислеха, че ратмианите не са по-различни от шарлатаните, които предсказваха бъдещето или правеха сеанси по панаирите или по пътищата. Платени изпълнители, дори ако неколцина от тях имаха дарбата.

Той понечи да се извърне, но телохранителят беше на друго мнение. Той посегна към ръката на Заил, без да осъзнава каква опасност криеше това.

— Тя няма към кого да се обърне. Каза, че нещо я е привлякло към странноприемницата и когато ви видя, беше сигурна, че вие сте причината.

Некромантът се поколеба. Последното вероятно бе лъжа, но твърдението, че е била привлечена към това място също като него, го накара отново да си спомни думите на Ратма. Дали сега не му се разкриваше пътят?

Той бързо премисли различните за и против на това да се съгласи... и откри, че против натежават. При все това, когато отвори уста, за да отговори, каза:

— Добре. Ще се видя с нея.

— Благодаря ви... — Тонът на телохранителя издаваше огромно облекчение — нещо, което Заил не очакваше от наемен воин към работодателя му. Повечето просто щяха да приемат отговора. Некромантът разбра, че този мъж е невероятно лоялен.

Едрият му спътник го поведе през забулените в мъгла улици. Въпреки съгласието си да види благородничката, Заил оставаше предпазлив. Това можеше да е капан, подготвен от крадци или дори от жреци на Закарум.

Но ако беше капан, трябваше да е много сложен. Когато се намираха на няколко пресечки от „Черният овен“, некромантът и все така безименният му спътник стигнаха до елегантна карета, теглена от четири мускулести бели коня. Намусеният кочияш, носещ същите дрехи като телохранителя, кимна на заклинателя. Заил забеляза, че гербът на дома изобщо не бе прикрит, което бе в контраст с дългогодишната практика на аристократите, захванали се с подобни начинания. Тази благородничка или не желаше да крие действията си, или просто бе много наивна.

Телохранителят пристъпи да отвори вратата на каретата. Когато го направи, от вътрешността се показа една фигура. Заил се отдръпна леко.

Беше младата жена. Кожата ѝ бе една отсянка по-тъмна от неговата, а пълните ѝ устни имаха наситен цвят, който некромантът ясно виждаше, че не е резултат от червило. Косата ѝ се спускаше на вълни по раменете и гърдите ѝ. Той не се съмняваше, че лицето и тялото ѝ привличаха много мъже, но тя очевидно не използваше даденостите си, за да влияе на другите. Или поне не го правеше с противен некромант.

Благородничката огледа внимателно Заил, а после се обърна към телохранителя си:

— Благодаря ти, Полт.

Гигантът се поклони.

— Господарке...

Тя протегна тънката си ръка към ратмианина.

— Моля, влезте.

— Първо, бих желал да чуя име, милейди. Истинско име.

Преди тя да успее да отговори, един мъжки глас от вътрешността на каретата изръмжа:

— В името на звездите, Селин! Казах ти, че това отива твърде далеч. Не му казвай нищо и да се махаме от това вонящо място! Зная много по-добри места да се напием от българника, който току-що напуснахме.

Заил си спомни мъжа от „Черният овен“, когото бе сметнал за неин брат. Засега в личностите на двамата се долавяха твърде малко прилики. Това, че бе издал малкото ѝ име, докато настояваше да не му казва нищо, говореше много.

— Мълчи, Сардак — отвърна жената тихо и се усмихна на некроманта така, сякаш добре разбираше какво си мисли за необуздания ѝ спътник. — Молбата му е основателна, ако искаме да ми помогне.

— Не можеш да вярваш на такъв като него! Църквата на Закарум казва, че той е осквернител на гробове, крадец на трупове...

Усмивката на Селин изчезна, а погледът, който хвърли на невидимия Сардак, го накара незабавно да млькне. Когато тя отново се обърна към Заил, в очите ѝ се четеше искрено извинение.

— Брат ми ме защитава, както и аз него, милорд...

Тя очевидно трябваше да защитава невъздържания Сардак доста повече, отколкото той нея, но Заил не го отбеляза на глас. Вместо това само кимна, а после се приближи.

— Просто Заил, милейди.

— Нищо повече?

— В моя орден най-често изоставяме другите си имена, защото сме само слуги на Баланса и нямаме връзки с род или клан.

— Е, „просто Заил“, аз съм лейди Селин Несардо и ако това е достатъчно представяне, бих предпочела да напуснем това място. Онова, за което искам да говоря с вас, е по-подходящо да се обсъди другаде.

Тя се прибра в каретата и поканата ѝ да седне до нея бе очевидна. Заил повдигна вежди — малко бяха жените, които доброволно биха му предложили това, дори и за да призове духа на богатия им съпруг. Той очакваше да го помолят да седне до чаровния Сардак.

Откъм кесията се разнесе приглушено сумтене. Полт се намръщи, но тъй като шумът не се повтори, телохранителят се успокои. Все още държейки вратата, той каза:

— Господарю Заил?

Некромантът му кимна леко и се вмъкна в каретата с тихата лекота на сянка. Селин ахна леко, когато видя скоростта и грацията му, а от другата седалка Сардак измърмори проклятие.

Зрението му бе по-добре пригодно към мрака от това на повечето хора, затова той веднага видя киселото изражение на лицето на брата. Въпреки заплашителното отношение на Сардак обаче, заклинателят прецени, че мъжът не представлява опасност за него. Пиенето явно бе единственото оръжие на Сардак, а той го използваше само срещу себе си.

За краткото време, през което брат ѝ бе привлякъл вниманието на некроманта, лейди Несардо напълно възстанови самообладанието си. Тя погледна към голямата кесия.

— Каретата е малка. Мога да кажа на Полт да сложи товара ви в багажното отделение отзад, ако искате. Така може би ще ви бъде по-удобно.

Заил бързо постави ръка върху торбата и отвърна:

— Тя остава с мен.

Жената очевидно видя движението на ръката му, но не го показа.

— Да, видях как онези крадци научиха това за собствен ужас.

Лейди Несардо не каза нищо повече за кесията. Дори не прояви интерес към съдържанието ѝ, въпреки че без съмнение бе чула гласа в странноприемницата. Ако Заил се съгласеше да ѝ помогне, така или иначе щеше да разбере истината съвсем скоро.

Сардак запази мрачно мълчание през целия път, зяпайки некроманта така, сякаш са му поникнали глиги и чифт рога. Заил очакваше домакинята му да започне да обяснява нуждите си, но когато заговори, тя само му задаваше обикновени въпроси, като това как е протекло пътуването му през моретата-близнаци и как изглежда Лут Голейн. Селин обаче не го попита защо е предприел това пътуване. Благородничката правеше всичко възможно да му окаже вниманието, дължимо на някой с нейното обществено положение. Тъй като бе свикнал да го гледат с презрение, недоверие или страх — чувства, които ясно усещаше у брат ѝ в момента, — това подейства ободряващо на Заил.

Тогава, без предупреждение, го заля черна вълна, която погълна сетивата му.

Дори за неговото обучение това бе твърде много. Заил изстена и внезапно се отпусна на облегалката на седалка.

Вътрешността на каретата изчезна. Некромантът се озова в безкраен черен вихър. Кокалести пръсти се впиха в плътта му и той чу воя на хиляди изгубени души. Пръстите го разкъсваха неумолимо, съживявайки в ума му друг един ужасен миг от миналото, което накара дясната ръка на ратмианина да се свие в юмрук.

Внезапно Заил се оказа в плен на лепкава субстанция, която не виждаше. Тя бе навсякъде и дори най-лекото движение го потапяше още по-надълбоко в нея. Воят стана по-отчаян. Той чу звуците на битка и викове на смърт. Магически сили започнаха да бушуват около него.

И тогава... се приближи нещо друго. То се пресегна отвъд смъртта, от далеч по-лошо място. Макар и да бе много далеч, той усещаше ужасяващото зло, което се излъчваше от тази сила...

Но в този миг във вихъра на мислите му се появи друго присъствие. Заил не можеше да каже кой или какво е това, но разбираше, че то се опитва да го измъкне от обсадата, под която се

намираше. Той сграбчи тази нишка към живота и накрая успя да фокусира волята си.

Умът на некрманта се отскубна от лепкавата субстанция. Сграбчващите го ръце и жалните гласове изчезнаха, а с тях — и болката. Изгубила плячката си, тъмната сила потъна обратно в гнусното място, от което се бе появила.

А светът на смъртните отново започна да идва на фокус.

Първото, което Заил видя, бе помръкналото лице на лейди Селин Несардо, надвесено над него. Изражението ѝ бе изпълнено единствено с тревога. Усети хладната ѝ длан на челото си.

И в същия миг осъзна, че тя е била източникът на нишката.

Благородничката притежаваше магическа дарба.

— Очите му пак се фокусираха! — промърмори тя. Другата ѝ ръка се насочи към брат ѝ. — Дай ми шишенцето си!

— Селин...

— Шишенцето!

Миг по-късно тя поднесе малка сребърна бутилка до устните на Заил. Законите на ратмианите не забраняваха пиенето, но течността в гърлото му го изгори като огън.

Некрмантът се закашля силно. Докато се давеше, чу кикота на Сардак.

— Може да се оправи с мъртвите, но не и с пиенето...

Селин го изгледа ядно.

— Имайки предвид какво изливаш в тялото си, бъди благодарен, че не ми се налага да го моля да призовава твоя дух.

— Моят дух поне ще бъде пълен с алкохол!

Заил не обърна внимание на спора им, който очевидно бе стар и незначителен в сравнение с тази изненадваща атака върху съзнанието му. Той се надигна и седна изправено. Лицето му не издаваше нищо от мислите му. Но колкото и спокоен да изглеждаше, дълбоко в себе си некрмантът все още усещаше ефекта на по-ранното напрежение. Случилото се го бе заварило напълно неподготвен, точно когато повечето му защити бяха свалени.

Откъде ли се бе появило? Той не беше усетил нищо при пристигането си в Уестмарч, дори и в „Черният овен“. Как бе възможно толкова могъща сила да е до такава степен концентрирана в едно място?

— По-добре ли сте? — попита Селин.

— Да, всичко е наред.

— Какво се случи?

Вместо да отвърне, Заил я изгледа и попита:

— Тук се крие нещо повече от обикновен разговор с духа на някой близък, нали?

Каретата рязко спря. Лейди Несардо бързо подаде глава през прозореца.

— Пристигнахме — обяви благородничката, напълно игнорирайки въпроса му.

— Няма по-добро място от дома — добави с известна ирония Сардак.

Полт се появи до вратата на господарката си. Той я отвори, а после предложи ръката си на лейди Несардо. Сардак, който се движеше с изненадваща грациозност за човек в неговото пияно състояние, слезе веднага след нея, без дори да погледне некроманта.

Когато излезе от каретата, Селин нареди:

— Помогни на приятеля ни, Полт. Пътуването не беше леко за него.

Без да му мигне окото, телохранителят протегна огромната си ръка към ратмианина.

— Господарю Заил?

— Благодаря ти, но вече съм достатъчно добре.

Той слезе, държейки голямата кесия близо до себе си. Докато бе възстановявал силите си, каретата очевидно не само беше достигнала портите на местоназначението им, но и бе влязла вътре. Около добре поддържаната морава се издигаше висока тухлена стена с шипове. Заил видя, че каретата е минала по каменна пътека, която стигаше от железната порта до предните стъпала на къщата.

— Добре дошъл в скромното ни убежище — пошегува се братът на Селин, протягайки ръка към дома си.

Заил погледна нататък... и после още по-нататък.

Сред множеството високи сгради със стърчащи кули и гаргойли по назъбените парапети на покривите, домът на Несардо се открояваше със своята уникалност. Издигаше се по-високо от всичките си съседи, но за разлика от техните кули, чиито покриви бяха полегати и покрити с потъмнели от времето керемиди, покривът на неговата бе

закръглен като луна и изглеждаше толкова чист и светъл дори в мрака на нощта, че в началото Заил го сметна за нова добавка. Повнимателният оглед на постройката обаче незабавно показа, че това не е така. Между отделните части не се виждаха пролуките, които неизменно присъстваха дори и при най-внимателното преустройство. Тази къща изглеждаше така, както е била проектирана от архитектите си.

Некромантът продължи да оглежда. Под странния сферичен покрив гладките стени на кулата преминаваха в по-типичната правоъгълна форма и бяха почти двойно по-широки от най-големия съседен дом. Покривът на главната част се издигаше толкова рязко, че придаваше на жилището на Селин усещането за катедрала или църква — в пълен разрез с върха на кулата.

На всеки етаж имаше по осем прозореца, всеки с формата на осмоъгълник. Осем колони с канелюри се издигаха от двете страни на входа, който се състоеше от две масивни железни порти, всяка от които бе украсена с осем дъговидни ивици. За да достигнат до тях, посетителите трябваше първо да се изкачат по същия брой мраморни стъпала, достатъчно широки, за да могат половин дузина хора да стъпят на тях едновременно.

В почти всеки друг момент подобно вманиачаване в определено число би привлякло интереса на Заил, защото ученията на Ратма включваха разбиране за влиянието на числата върху Баланса. Имаше такива, чиято употреба с лекота накланяше везните в една или друга посока, ако ги прилагаше някой достатъчно запознат с материята.

Но сега некромантът не обърна никакво внимание на този факт, защото изведнъж осъзна нещо много по-важно и притеснително.

Сградата пред него приютяваше не само семейство Несардо, но и източника на онова, което почти го бе повалило в каретата.

ТРИ

Заил не издаде с нищо откритието си, а просто последва Селин Несардо и брат ѝ във вътрешността на къщата. Думите на Ратма отново изплуваха в съзнанието му. Колко верни са били... но какво ли означаваше всичко това? По какъв начин можеше да е свързано с разрушаването на Световния камък!

Коридорите в дома Несардо бяха високи и изпълнени със сенки, хвърляни от редиците газени лампи с обли дъна, закрепени за стените. Броят на светилата подсказваше, че семейството трябва да разполага с още слуги, а не само с двамата, които Заил бе видял, но не се виждаше никой от тях, а некромантът не чуваше шум от каквото и да е движение, освен стъпките на спътниците си. Той се концентрира и почувства присъствието на неколцина други наоколо, но всички се движеха с предпазливост, която заклинателят предположи, че се дължи на присъствието му.

Докато вървеше през дългите и странно пусти коридори, Заил осъзна, че всичко тук е построено по-голямо от необходимото. Отново имаше чувството, че се намира в огромен храм, а не в жилище. Некромантът дори нямаше нужда да използва изострените си сетива, за да разбере, че обиталището на Селин също така е по-древно от очакваното. Всъщност, съдейки по вече видяното в Уестмарч, къщата сигурно беше по-стара от почти всяка друга сграда в столицата.

— Домът Несардо е един от най-старите в цял Уестмарч — информира го домакинята без предупреждение. Дали беше прочела мислите му? Тя продължи, без да забелязва краткия подозрителен поглед на Заил: — Твърди се, че оригиналната сграда е била част от крепост, издигната от великия лорд Ракис.

Името беше познато на некроманта, но онова, което знаеше от легендите за този мъж, не се връзваше с усещането му за мястото. Каквото и да си мислеха сегашните обитатели на дома, тук имаше нещо много по-старо. Нещо също толкова древно, колкото и руините в джунглите на Кеджистан.

— Тук ще ни бъде удобно — добави Селин няколко секунди по-късно и го покани в трапезария, която беше достатъчно голяма, за да побере повече ратмиани, отколкото Заил някога беше виждал.

Посрещна ги огромна камина, оформена като зиналата паст на едър вълк. Огънят вътре изглеждаше така, сякаш току-що е бил запален, но отново не се виждаха никакви слуги.

— Чуха, че идваш — отбеляза грубо Сардак, показвайки, че и той, изглежда, може да чете мислите на Заил от време на време. — Те просто си умираха да не се срещнат с теб.

— Моля ви да простите на брат ми — прекъсна го лейди Несардо и се усмихна топло на некроманта. — Той се тревожи за мен.

— И защо не? Онова копеле си мисли, че може да вземе твоята собственост с измама, и има влиянието да накара магистратите да обявят лъжите му за законни!

Усмивката ѝ се стопи.

— Да, това е много възможно.

Заил реши, че е крайно време да поеме юздите. Имаше твърде много въпроси относно самата къща и знаеше, че никога няма да получи отговори на тях, ако продължава само да слуша, без да действа. Все пак Ратма можеше и да проповядва, че има време за изчакване, но също така казваше, че колебанието е първата стъпка към поражението.

— Вие искате някаква помощ от мен — промълви некромантът, привличайки погледите и на двамата. — Имайки предвид какъв съм и какво чух, мога да си направя някои изводи. Преди обаче да ви обещаю помощта си, трябва да чуя цялата истина... и ще разбера, ако не е такава.

Последните му думи бяха донейде лъжа, но репутацията на неговото братство караше мнозина да вярват, че некромантите наистина притежават подобни сили. Това често им позволяваше по-добре да определят как да действат в дадени ситуации.

— Да... отлагахме го твърде дълго.

Благородничката посочи три тапицирани с кожа кресла, разположени близо до камината. Сардак веднага се разположи в най-близкото до пламъците и посегна към гарафата от опушено стъкло, поставена на златен поднос на малката дъбова маса до него. Въпреки че до гарафата имаше три еднакви чаши, братът понечи да я надигне до устните си.

— Сардак! Опомни се!

Той изсумтя и върна съда обратно на подноса.

— Моите извинения, скъпа сестро.

Селин кимна доволно. Тя пристъпи към креслото, което Полт — който не се отделяше от нея като сянка — ѝ поднесе.

— Благодаря ти, Полт. Можеш да си вървиш.

— Господарке?

— Имам пълно доверие в почтеността на лорд Заил, Полт. Свободен си.

Телохранителят ѝ се поклони, а после и на Сардак и дори на некроманта. Когато погледът му се вдигна обаче, Заил разчете в него предупреждение за онова, което ще последва, ако нещо се случи с господарката му.

Когато Полт затвори вратите зад гърба си, Селин посочи към третото кресло.

— Моля, седнете, лорд Заил.

— Благодаря, но предпочитам да остана прав... и предпочитам да ме наричат просто Заил.

— Поне ще приемете ли нещо за пиене?

Той поклати глава.

— Интересува ме само вашата история, лейди Несардо.

— Тогава ще ви я разкажа, но ако ще продължавате да бъдете просто Заил, отсега нататък ще ме наричат Селин, а не лейди Несардо.

— А към мен можеш изобщо да не се обръщаш, некроманте — обяви Сардак с подигравателен поклон и кикот.

Заил не му обърна внимание, а се вгледа в очите на домакинята си. Те бяха впечатляващо зелени и му напомняха за буйните растения в джунглата. В тях имаше сила и формата им бе леко издължена. Може би, ако се проследеше, в потеклото ѝ щеше да се открие нещо общо с неговото.

— Та какво казвахте, милейди?

Брат ѝ изсумтя. Тя облиза устни, но не направи нова забележка на Сардак.

— Това е домът на рода Несардо. Стар род, както казах. За съжаление той е и умиращ род, лорд Заил. Пред себе си виждате неговите последни потомци.

Сардак вдигна чаша.

— Вдигам тост за дълго отлагания край на нещо много лошо.

Заил се намръщи, защото внезапно му дойде нова мисъл.

— Вие сте лейди Несардо, но съпругът ви също...

— Името му беше Риордан. Мой трети братовчед, но носещ същата фамилия, да. Необходим брак според родителите ни. Никога не се бяхме срещали, но това събра останалото от състоянието на Несардо на едно място и го укрепи. — Селин поклати глава. — Същото, уви, не може да се каже за брака ни. Уважавахме се взаимно и даже се харесвахме. И това дори можеше да се окаже достатъчно, ако ни се беше родило дете.

По време на сватбата тя едва била навършила пълнолетие. Риордан бил едър мъж, но макар и с телосложение на бик, душата му била нежна. Той търсел доброто във всеки човек и понякога прекалявал с това търсене. На няколко пъти го мамили, но никога твърде драстично.

— Бяхме женени от три години и половина, когато го повали болестта. Никой не можа да направи нищо за него. Със същия успех можеше да бъде посечен с меч. Риордан умря след два дни.

След смъртта му тежестта на управлението на богатството на Несардо паднало на раменете на младата му вдовица... и тя се оказала много по-добра в боравенето с финансите от добронамерения ѝ съпруг. В трите години, които последвали, възстановила изгубеното от него до степен, когато почувствала, че най-накрая може да диша спокойно.

И тогава се появил лорд Алдрик Джитан.

— Съпругът ми го познаваше и имаше търговски взаимоотношения с него, но след смъртта на Риордан не чух нищо за лорд Джитан... докато не дойде на вратата ми само преди месец, държейки в ръце доказателството, както твърдеше, че сега Несардо му принадлежи.

Документът изглеждал автентичен — договор за преотстъпване на имението срещу пари, взети назаем от лорд Джитан за начинание, което, според собствените му думи, не се оказало доходоносно за Несардо. Селин разпознала подписа на съпруга си върху печата, но мащабът на обещаното ѝ се сторил нереален. Тя не смятала, че дори Риордан е можел да бъде толкова наивен.

В отговор на въпроса ѝ защо е чакал цели три години да ѝ поднесе тази новина, лорд Джитан ѝ наговорил много красиви думи за това как искал да даде време на вдовицата да оплаче съпруга си, но Селин усетила, че има нещо повече. За съжаление обаче не можела да разчете мотивите му така, както го умеела с други хора.

На това място лейди Несардо пое чашата, която брат ѝ внезапно ѝ предложи. Изражението ѝ бе станало по-напрегнато от момента, в който започна да разказва, но Заил не забеляза коварство у нея. Засега чутото изглеждаше истина.

— Откога знаете за дарбата си? — попита я той веднага щом тя приключи историята си.

Този път жената не се опита да избегне темата. Селин кимна и го погледна в очите.

— Започна да се проявява, когато стигнах пълнолетие. Дълго след това се опитвах да я потискам. Това не се смята за много подходящо умение за жени с моето обществено положение.

— Значи не сте обучена?

Тя поклати глава.

— Не съм, макар и да разбирам някои аспекти на силата по-добре от други.

Некромантът си спомни как му се бе притекла на помощ.

— В каретата... вие усетихте какво става с мен. Знаехте, че съм нападнат... и то от нещо, което е свързано с тази къща.

— Да... Никога не съм го виждала да напада някой, иначе нямаше да рискувам да ви доведа тук! Бях готова да настоя да си тръгнете, за ваше добро...

— ... което на този етап аз, разбира се, щях да откажа. Не обичам да оставям подобни мистерии неразгадани. — Той се замисли за нещо. — Живяла сте тук преди съпруга си. Риордан Несардо е бил новодошлият, не вие.

— Аз съм родена тук.

Заил погледна към Сардак.

— А вие?

— И аз съм роден тук... но не съм живял в къщата много дълго. Майка ми беше слугиня.

— Сардак всъщност ми е полубрат. — Селин погледна брат си с обич. — Роден е две години след мен. Баща ни го изпратил заедно с

майка му в едно провинциално имение, където го отгледали. Когато моята майка почина, татко върна Сардак тук...

— А вие споделяте ли таланта ѝ, лорд Сардак?

— Имам голям късмет на карти, ако това се брои — отвърна младият мъж и отпи от чашата си.

— Той има само нищожна частица, нищо повече. Дарбата е много по-силна у мен. — Селин се вгледа в сивите очи на ратмианина. — И въпреки че никога не съм я използвала за лична изгода...

— И толкова по-зле — намеси се Сардак.

Тя не му обърна внимание, а продължи:

— ... винаги съм била в състояние да усетя намеренията на онези, с които общувам... докато не се появи лорд Джитан.

— Какво усетихте у него?

— Празнина. Нищо.

Кое то за Заил бе достатъчно доказателство, че и другият благородник владее дарбата.

— Значи магистратите ще застанат на негова страна?

Селин остави чашата си на масата.

— Той е мъж. Аз съм жена. Това е Уестмарч.

— И какво се надявате да получите от разговора с Риордан? Магистратите няма да приемат неговите показания.

Сардак се изкикоти.

— Ратмианинът има чувство за хумор, дори и да не го знае!

— Не знаех какво друго да предприема. Надявах се Риордан да е в състояние да ми каже нещо, което да мога да използвам... това е всичко.

Некромантът се намръщи.

— Вие ме чакахте в „Черният овен“. Конкретно мен.

— Не вас — промърмори тя и се загледа в пода. — Чаках нещо. Не знаех какво, но бях сигурна, че ще го намеря там, макар и да ми отне пет напрегнати нощи.

„Ако не можеш да откриеш пътя, почакай, и пътят ще те намери.“ Изглежда, думите на Ратма не се отнасяха само до верните му последователи, но и до останалите.

Да, тук определено имаше нещо повече от борба за ценна собственост, но как това го засягаше, той още не можеше да прецени.

Виждаше само един начин на действие, чрез който би могъл да отговори на въпросите си.

— Няма нужда да казвате повече. Ще направя каквото мога, за да призова духа на съпруга ви, макар че не мога да гарантирам, че резултатът ще ви се хареса.

— Не съм и очаквала повече.

Тя беше прагматична — нещо, което некромантът харесваше. Заил прецени всички аспекти на онова, което трябваше да направи, и добави:

— Можем да започнем при изгрева на луната утре вечер.

— Утре? — Сардак изобщо не изглеждаше доволен и това не изненада заклинателя. — Защо не приключим тази нощ?

— Защото трябва да бъде утре — отвърна ратмианинът и очите му се впиха в тези на благородника. Сардак потъна обратно в креслото си.

Селин Несардо стана.

— Значи дотогава ще сте наш гост, лорд Заил. — Когато той понечи да каже нещо, жената се усмихна и добави: — Настоявам на това и няма да ви наричам „просто Заил“, докато продължавате да се обръщате към мен с нещо различно от Селин.

— Както желаете... милейди.

Усмивката ѝ се превърна в смръщване, защото отговорът му явно не бе онова, което очакваше.

— Ще ви покажа къде ще спите. Сардак, моля те не се унасяй до огъня.

— Не бой се, скъпа сестро. Веднъж опариш ли се, ставаш двойно по-внимателен.

— Ще ме последвате ли, лорд Заил?

Лейди Несардо прекоси грациозно стаята и отвори вратата. Некромантът я последва, тих и постоянно нащрек към обкръжението си.

В коридора Селин посегна към една от газените лампи. Чак тогава Заил забеляза, че всяка от тях може да се свали. Освен това в задната им част имаше дръжка, която позволяваше на благородничката да носи светилото, без да се опари.

— Благодаря ви за това — прошепна тя. Очите ѝ проблеснаха на светлината на лампата.

— Не мога да ви обеща нищо — отвърна Заил и внезапно се почувства неудобно.

— И пак ми давате повече, отколкото имах преди — отбеляза Селин и се обърна, за да го поведе по коридора. — Повече, отколкото имах преди...

Ратмианите не се стремяха към лукса, така че Заил не се чувстваше комфортно в обкръжението си. Пухеното легло, високите колони от полирано дърво на балдахина, елегантният ръчно тъкан килим, доставен чак от Лут Голейн... те го караха да копнее за джунглите на дома му.

Освен това събуждаха мрачни спомени.

Последното място, където му предложиха такива удобства, беше в източното кралство Урех. Той, Кентрил Дюмон, визджерейският магьосник Куов Цин и спътниците на капитана бяха гости на повелителя на страната — Юрис Кан. Гостите получиха най-доброто, което можеше да предложи кралството.

Имаше само един проблем: Урех се оказа страна на прокълнатите — място, запратено някога в ада, чиито обитатели се бяха върнали в света на смъртните като чудовища, гладни за душите на хората. От всички гости накрая оцеляха само Заил и капитан Дюмон.

Некромантът стисна облечената си в ръкавица дясна ръка. Бяха оцелели на косъм.

— Съдейки по тишината, предполагам, че сме сами — разнесе се глас от кесията. — А ако не сме, да вървят всички по дяволите, момче! Искам навън!

— Търпение, Хъмбърт.

Некромантът отвърза кесията от колана си и я сложи на нощното шкафче до леглото. После развърза връвта и извади съдържанието.

Празните орбити на черепа сякаш го гледаха с укор.

— Крайно време беше! — разнесе се грубоват глас нейде от вътрешността на лишената от плът глава. Черепът нямаше долна челюст и му липсваха няколко зъба от горната. Тук-там имаше и пукнатини — резултат от съдбата, сполетяла собственика му. — Ах, какво приятно място.

Някога, подобно на капитан Дюмон и неговите хора, Хъмбърт Уесъл бил търсач на съкровища. Той участвал в едно не по-малко фатално пътешествие до изгубения Урех. Само че в неговия случай

смъртта бе настъпила при падане от високо, когато се опитал да се върне в града няколко години по-късно. Доста по-младият тогава Заил, който изучаваше всичко, свързано с Урех, бе попаднал на останките и бе съживил черепа, за да търси отговори. По някаква причина обаче така и не можа да прати духа на наемника обратно в отвъдното, а и Хъмбърт очевидно не бързаше за никъде.

Те пътуваха заедно отдавна и въпреки порочните наклонности на черепа и неспособността му да си мълчи, Хъмбърт неведнъж се бе оказвал свързващата нишка между живота и смъртта на Заил. Включително и в Урех.

Ратмианинът постави черепа на шкафчето, за да му осигури възможно най-добър изглед към стаята. Въпреки че нямаше очи, Хъмбърт можеше да вижда, чува, подушва, и разбира се, да говори. Понякога духът мърмореше, че би заменил всичко това за възможността да се храни и да изпитва земните удоволствия, но през по-голямата част от времето изглеждаше доволен, че просто съществува.

— Толкова приятно място — повтори черепът. — Само виж завесите. Е, кажи ми, великата стопанка на този дом толкова ли е елегантна, колкото тази стая? А толкова ли е красива, колкото звучи гласът ѝ?

— Това не би трябвало да ни вълнува.

По някакъв начин черепът успя да изсумти.

— Точно в духа на Ратма! Как изобщо сте оцелели през вековете с подобна липса на интерес към романтиката?

Както обикновено Заил остави заяждането без коментар. Вместо това той пристъпи към големия килим и седна. Кръстоса крака, отметна качулката си и се вгледа в стената пред него.

— Младежо, точно до мен има прекрасно пухено легло, което само чака да му се насладиш! Използвай го заради мен! Колко често имаме шанса да разполагаме с такъв...

— Тихо, Хъмбърт. Знаеш, че не желая подобни неща. Черепът измърмори нещо, а после замлъкна. Ратмианите по принцип не спяха много. Вместо това потъваха в транс, който позволяваше на телата им да получат нужната почивка, докато сетивата им не спираха да изследват и разширяват възможностите си. Това бе необходимост,

защото некромантите се нуждаеха от всички умения, които можеха да придобият, за да пазят Баланса.

Заил гледаше в една точка на стената, но очите му вече не я виждаха. Стаята почти незабавно изчезна, изместена от синкава мъгла.

Той възнамеряваше да разбере повече за къщата на Несардо... особено онова, което се криеше в по-старата ѝ история. Зложелателната сила, която почти го повали в каретата, по някакъв начин бе обвързана с това място... но защо?

Заил премахна един по един щитовете около ума си. Всяка стъпка бе внимателна, защото нетърпението можеше да доведе единствено до катастрофа.

Но вместо свирепата сила, която го атакува по-рано, некромантът откри нещо друго — едва доловимо присъствие. То обгръщаше стените, подовете и самите основи на къщата. Некромантът проникваше все по-дълбоко и по-дълбоко и откри, че присъствието също има различни пластове. То бе навсякъде, съществуваше така, както и самата сграда — също толкова част от нея, колкото камъните и пироните. От неподвижното тяло на заклинателя се изтръгна стон, когато осъзна какво е.

Сборище от души.

Наброяваха колкото цял легион. Заил никога не се бе сблъсквал с толкова много на едно място, дори в най-старите гробища и катакомби на изток. И нещо още по-невероятно — душите пред него съществуваха в полусъзнателно състояние и не знаеха, че са мъртви, както не възприемаха и света на смъртните. Той чувстваше как всяка от тях преживява живота си отново и отново, като актьор в безкрайна пиеса. Те не се смесваха, но съществуваха заедно в такава близост, че некромантът разбра, че несъзнателно извличат сили една от друга.

Впечатлен, Заил се загледа в няколко отделни души. Жена, облечена в красива бална рокля и накичена с блестящи бижута, разговаряше весело с празния въздух. До нея един воин на средна възраст с мрачно изражение размахваше отчаяно меча си срещу поне трима-четирима невидими врагове. Две дечица-близнаци си играеха заедно. Лицата им бяха белязани от шарка, което изясняваше причината толкова рано да напуснат света на смъртните.

Изненадващо обаче, именно те го забелязаха. Въпреки че Заил нямаше истинска форма, за тях той изглеждаше така, както и в

реалността. Децата прекратиха играта си с една топка и малки дървени фигурки и го загледаха сериозно.

Играй с нас — му каза най-накрая онова с топката, въпреки че устата му остана затворена. Детето протегна кълбото към Заил, за да го вземе.

„Не зная играта“ — отвърна той, но неговите устни се движеха.

Признанието накара близнаците да загубят интерес към него. Те продължиха да си играят, подхвърляйки топката помежду си, а после взеха една дървена фигурка от купчината. Миг по-късно избледняха и се сляха с останалите, макар и да останаха видими.

Чак когато Заил огледа още от сенките, откри една обща черта помежду им. Всички имаха очи, сходни, ако не идентични, с онези на Селин Несардо.

Дали тогава това не бяха душите на множеството поколения, живели в дома ѝ? Ако това бе така, значи родът Несардо някога е бил много по-плодовит.

Удивен, той продължи да разглежда различните действия на хората. Любовници, лъжци, учени, глупаци, бойци и страхливци. Болните, сакатите и могъщите. Събраните души на Несардо покриваха цялата гама слабости и триумфи на човешката раса.

Товага той си даде сметка, че Риордан Несардо би трябвало да е сред тях.

Некромантът се концентрира и тихо произнесе името на мъжа. Това подобряваше шанса духът да бъде привлечен към него. Смяташе, че е възможно да получи не само отговорите, от които се нуждаеше Селин, но и някои, които той желаше.

„Риордан... Риордан, съпруже на Селин... ела при мен, Риордан...“

От всички души тук, тази на Риордан бе най-новото попълнение и съответно трябваше да е най-лесна за призоваване. Притеглянето на смъртния свят бе най-силно в мига на смъртта и отслабваше с напредване на годините. Призоваването на дух, умрял преди векове, изискваше много повече усилие от това на човек, загубил живота си само преди няколко седмици. Разбира се, Заил вече беше осъзнал, че тези правила нямат никаква стойност за духовете на Несардо. Много от онези, които ратмианинът разглеждаше, бяха умрели преди

столетия, но изглеждаха също толкова новопристигнали, колкото и съвсем наскоро починалите.

И къде беше Риордан? Заил все още не можеше да почувства душата му. Именно той трябваше пръв да реагира на присъствието на некроманта. Вместо това някои от другите духове започнаха да осъзнават, че между тях има натрапник. Жената с екстравагантната рокля спря да говори и го загледа с треперещи устни. Воинът се препъна, разтърси ръка и се опита да прикрие няколко рани, от които внезапно покапа кръв. Очите му срещнаха тези на Заил и в тях се четеше смесица от отрицание и ярост. Двама влюбени, на чиито бледи лица и устни личаха белезите от отравяне, се прегърнаха уплашени.

И после мъртвите се промениха.

Кожата им бързо се изсуши и започна да окапва на големи люспи от телата им. Скъпите платове почерняха и се разкъсаха. Изплашените очи потънаха в черепите...

Заил бе нахлул твърде надълбоко. Духовете започнаха да осъзнават смъртта си. Виждаха, че сегашното им съществуване е само фасада, че истинските им тела се разлагат в крипти, гробове... или на някое още по-лошо място.

Некромантът незабавно се отдръпна. Докато го правеше, усети, че отчаянието, страхът и яростта, които се надигаха навсякъде около него, започват да утихват. Точно както се бе надявал, когато остави мъртвите насаме, те реагираха като близнаците — изгубиха интерес към нахлуването и се върнаха към повтарянето на сцени от живота си.

Докато този мъглив свят изчезваше, Заил хвърли един последен поглед, за да се увери, че подозренията му са верни. Той мярна за последно жената с роклята. Тя отново бе център на вниманието в някакъв невидим бал, красива и чаровна в одеждите си и очевидно заобиколена от възхитени джентълмени. От зловещия труп, стоял на нейно място само допреди миг, сега нямаше и следа и тя, изглежда, не помнеше изобщо некроманта.

Като се връщаше обратно в тялото си, Заил въздъхна облекчено. Беше се оказал опасно близо до това да разруши нещо, което очевидно бе в центъра на тайните на дома Несардо. Това можеше да се окаже катастрофа за Баланса. Трябваше да има определена причина всички от кръвната линия да се връщат тук след смъртта си и той беше решен да я разкрие. Ратмианинът все по-ясно виждаше, че срещата му със

Селин не е била случайна и със сигурност е свързана с нещо много повече от духа на съпруга ѝ.

И като стана дума, къде беше Риордан Несардо? Защо не отговори на зов, на който малцина сред мъртвите можеха да устоят?

Заил се замисли за множеството новооткрити възможности. Той дотолкова се задълбочи в тях, че спря да обръща внимание на връщането си в смъртната обвивка. За него това бе толкова инстинктивно действие, колкото и дишането.

Тоест докато не откри, че не може да се върне.

Нещо друго бе влязло в тялото му преди него.

То явно се опитваше да си присвои тялото на некрманта, но Заил не можеше да открие какво представлява. Със сигурност не можеше да е някоя от току-що откритите души, в това ратмианинът беше сигурен. Странно, но усещаше някаква близост с него, без обаче да може да определи на какво се дължеше тя.

После единствената му мисъл бе как да си възвърне тялото.

Какъвто и да беше натрапникът, той не притежаваше природните връзки с плътта, които имаше Заил. Един ратмианин знаеше как да подсили тези нишки дори в опасни ситуации като тази. За да разбират смъртта толкова дълбоко, некрмантите трябваше да познават и живота, така че той знаеше какви сили държат душата в тялото.

Заил концентрира волята си върху връзките, за да ги подсили и да ги използва до краен предел. Независимо дали натрапникът щеше да излезе, той планираше да влезе.

За миг го спря нещо, което наподобяваше солидна стена, но то не можеше да се противопостави на силата, която свързваше некрманта със смъртната му форма. Заил започна да усилва натиска и бавно, но неумолимо си запробива път през бариерата.

И докато малко по малко се връщаше в тялото си, започна да осъзнава обкръжението си.

Първото, което забеляза, бе крещящият Хъмбърт. Гласът на черепа ехтеше из стаята и без съмнение из половината къща.

— Пусни го, мътните те взели! Какво ти става, младежо? Пусни го, казах!

Докато смъртните му сетива се връщаха, ратмианинът усети как тялото му се напруга. Той осъзна, че се е изправил с протегнати напред ръце.

В лявата стискаше кокаления си кинжал, насочен към гърдите му. Единственото, което не му позволяваше да се прободее, бе дясната ръка, която държеше китката на другата в смъртоносна хватка. Двата крайника се бореха толкова яростно, че тялото на некроманта трепереше.

— Заил, чуй ме! — продължаваше черепът. — Събуди се! Това не си ти!

Някой заудря по вратата. Некромантът чу гласа на Селин, но не разбра думите.

Той концентрира цялата си воля, за да принуди лявата ръка да пусне кинжала. В началото тя му се противопостави, но после един от пръстите се разтвори, след него още един...

Изведнъж, без предупреждение, Заил си върна пълния контрол над непокорната ръка. Останалите му пръсти се отвориха и кинжалът падна на килима. В същия миг зловецът натрапник в тялото му изчезна.

Некромантът се строполи задъхан на едно коляно, а дясната му ръка продължаваше да стиска китката на другата.

— Заил! Вие сте буден! Слава на боговете!

Въпреки че не можеше да отговори, заклинателят далеч не бездействаше. Умът му претърсваше околността за невидимия нападател. Но въпреки внимателния оглед, Заил откри само едно нещо, което не беше наред.

Селин Несардо стоеше до него.

Некромантът знаеше, че бе заключил вратата, за да не го безпокоят, докато е в транс. Също така бе поставил три скрити заклинания около входа, за да е сигурен, че никой няма да влезе без позволение.

Но благородничката бе сторила точно това, което говореше ужасно много за дарбата ѝ.

— Заил! — ахна Селин и го хвана за раменете. — Какво е станало тук?

Той осъзна, че тя не е видяла борбата. Селин вероятно знаеше само, че е имало шумотевица и може би некромантът е ранен.

Ратмианинът реши, че е най-добре тя да не научава цялата истина, поне засега.

— Вината е моя. Опитах се да изуча силите, изпълнили тази сграда, и се надцених. Постъпих глупаво.

— Надценил се бил? — извика Хъмбърт. — Това беше...

— Замълчи, Хъмбърт.

— Но аз само... — започна да протестира черепът.

— Хъмбърт!

Селин ахна.

— Кой каза това? — Погледът ѝ се насочи към черепа. — Ти ли беше?!

Заил спря да им обръща внимание и вместо това взе кинжала с дясната си ръка. Загледа го, замислен.

Каквато и сила да се бе опитала да завладее тялото му, очевидно искаше смъртта му и беше избрала именно този жизненоважен за професията на ратмианите уред за свое оръжие. Съвпадение? Може би, но в целия този инцидент имаше нещо, което караше Заил да подозира, че нещото знае много за него... твърде много. Последователите на Ратма държаха методите и ученията си в тайна от външни лица.

На какво се беше натъкнал?

Карибдус огледа кинжала си, чието бледо сияние го караше да изглежда призрачен. Намръщи се. Не бе разочарован, но и не можеше да се каже, че е доволен.

Некромантът седеше на каменния под в стая, където нямаше друга светлина, освен излъчваната от острието. Наметалото и робата му бяха надиплени на пода така, сякаш се беше стопил върху камъка.

В мрака около него се размърда нещо едро.

— Успокой се, скъпи — промърмори той на сенките. — Това се очакваше... но ще бъде поправено.

Карибдус закачи белия кинжал на колана си и се надигна само с помощта на краката си. Гласът му звучеше напълно дистанциран и спокоен.

— Балансът ще се възстанови отново. Да... независимо от цената.

ЧЕТИРИ

Селин настоя Заил да си почине поне един ден, преди да започне призоваването, но некромантът нямаше нужда от подобно нещо и всъщност бе дори нетърпелив да извика духа на Риордан Несардо. Вече на два пъти го нападаха мистериозни сили, но колкото повече размишляваше над онова, което се опитваше да го убие със собствената му ръка, толкова повече си даваше сметка, че второто нападение не е свързано с първото. Може би имаше връзка помежду им, но аурата на втория натрапник идваше от света на смъртните.

Възможно ли беше да е лорд Джитан? Ако да, той явно бе изучавал последователите на Ратма много по-отблизо от всеки друг. Некромантът определено искаше да се срещне с този благородник.

Небето остана мрачно този ден. Заил прие това за поличба, но предпочете да не го споменава на домакинята си. Той мълчаливо започна подготовката си, защото знаеше, че това призоваване вероятно няма да бъде като другите. Трябваше да подготви различни защити.

Сардак проспа по-голямата част от деня, но Селин дойде рано, за да види дали може да помогне някак на некроманта. Заил откри, че тя е много различна от жените с нейния произход, а дори и от повечето мъже. И причината не бе само в дарбата ѝ — нещо, с което ратмианинът се беше сблъсквал и преди при работа с благородници. Селин Несардо имаше силна воля, а на смелостта ѝ мнозина биха завидели.

Хъмбърт Уесъл беше чудесен пример за това. Първоначалният шок на Селин не премина в отвращение, а по-скоро в удивление. Когато се върна сутринта, тя поздрави черепа така, сякаш бе не по-малко неин гост от Заил... нещо, което неимоверно много зарадва духа. Хъмбърт щеше да я залее с безкрайните си истории за приключенията им — в които по необясним начин успяваше винаги да поеме водачеството, — но един поглед от некроманта го накара да замълчи. Той също така спазва обещанието, което Заил изтръгна от

него, когато благородничката се оттегли след нападението: да не казва на Селин какво се е случило в действителност.

При нормални обстоятелства Заил нямаше да има нужда от много време, преди да започне, но след случилото се до момента и факта, че съпругът на Селин не му отговори по време на пътешествието в отвъдното, ратмианинът искаше да е сигурен, че всички елементи на призоваването ще са в негова полза.

— Точно след полунощ — каза той най-накрая на Селин и току-що събудилия се Сардак. — Пред мястото на погребението.

— Значи под къщата. В криптата.

Заил бе предполагал, че домът Несардо разполага с подобно място, и подозираше, че именно то е центърът, към който са привлечени откритите от него души.

— Добре, тогава...

Някъде отвън зазвуча камбанен звън. Веднъж, два пъти, три пъти. Звукът бе изпълнен с някаква фаталност, която веднага привлече вниманието на некроманта.

— Камбаните — промърмори Селин. В очите ѝ се появи тъга. Тя погледна Сардак, който като никога изглеждаше сериозен. — Крал Корнелиус най-накрая издъхна.

— Доста време му отне — отвърна брат ѝ. — Когато умра, искам да е бързо, а не седмици наред като него.

Част от разговора припомни на Заил клюките, които бе чул, когато напусна кораба, довел го до Уестмарч. Знаеше, че кралят е болен, но не и колко. Внезапно усети, че трябва да действа по-бързо. Тази смърт твърде точно съвпаднаше с присъствието му тук, за да му се нрави.

— Кралят има ли наследник? — попита той.

— Имаше трима сина, но първият загина много млад. — Лейди Несардо облиза устни. — Вторият наследник умря от ухапване на паяк, докато беше в провинцията преди няколко месеца. Сега на трона ще седне Юстиниан. Четвъртият с това име.

— Някои го наричат Юстиниан Ококорения — добави Сардак, който изобщо не изглеждаше доволен. — Той е най-наивното момче, живяло някога, а е на моите години.

— Той не е и подозирал, че ще стане крал, Сардак. Всички очакваха това да е Корнелиус Младши.

— Което точно сега не е от голяма полза за Уестмарч, сестро.

Мъдър, стар владетел, умрял от болест. Обещаващ наследник, загинал при инцидент с отравяне. Неопитен и неподготвен младеж на трона...

— Паяк? — внезапно промърмори Заил. — Отровен паяк? Те често ли се срещат тук?

— Всъщност доста рядко, но...

Селин не можа да продължи, защото точно тогава се появи една възрастна слугиня. Белокосата старица закърши ръце, опитвайки се да не поглежда към некроманта, и обяви:

— Господарке, генерал Торион е на вратата!

— Генерал Торион? — Благородничката изглеждаше втрещена.

— Може би идва да те изгони в Енщайг, скъпа сестро. Да ти събера ли багажа?

— Млъквай, Сардак! Фиона, моля те, кажи на добрия генерал, че наистина нямам време да...

— Естествено че имаш, поне днес — изтътна глас иззад слугинята.

Фиона изпищя и избяга. На нейно място се появи самият символ на излъскания до блясък опитен войник, за когото се разказваше в приказките, но какъвто Заил никога не бе виждал на живо. Генерал Торион имаше дълга кестенява коса, сресана назад по раменете му, и късо подстригана, леко прошарена брада. На орловото му лице имаше малък белег, точно под лявото от двете яркосини очи. Той се извисяваше с около една глава над Заил и вероятно бе наполовина поширок в раменете. Не можеше да се каже, че е гигант като Полт, но котешката лекота, с която се движеше, накара некроманта да предположи, че срещу този офицер ветеран дори телохранителят на Селин би бил неравностоен противник.

Посетителят на Несардо бе облечен в червена униформа със златен нагръдник, а в сгъвката на лявата си ръка носеше шлем с перо. Останалата част от облеклото му се състоеше от високи ботуши и прибран в ножницата му с кръгъл предпазител.

— Торион! — възкликна Селин, която бързо се бе окопитила. — На какво дължим тази чест?

Командирът първо се усмихна, когато я видя, но сега лицето му се помрачи.

— Чули сте камбаните. Старецът всъщност почина снощи, но ни трябваше време за подготовка. Юстиниан ще се нуждае от подкрепата на мнозинството от благородниците, а всички сме наясно, че твоята добронамереност към него би могла много да помогне за това. Не ни трябва повторение на въстанието на Картолус.

— Какво се е случило тогава? — попита Заил.

Торион, който явно също като некроманта си нямаше друго име, го забеляза едва сега. Генералът понечи да извади меча си.

— В името на църквата! Какво прави това куче тук? Селин, да не би той да е завладял ума ти?

Сардак незабавно се отдръпна от пътя на мъжа, в случай че той реши да нападне Заил. Селин, от своя страна, пристъпи точно между офицера и предполагаемата му цел.

— Торион! Самозабравяте се, генерале!

Реакцията му бе незабавна. Той пусна меча и се намръщи така, сякаш са го зашлевили през лицето. На ратмианина не му бе трудно да разбере защо.

Торион бе силно влюбен в лейди Несардо.

— Селин — започна офицерът. — Знаеш ли какво е това нещо! Наясно ли си какви извращения извършва в гробища и катакомби, за да...

— Торион!

Той замълча, но продължи да хвърля остри погледи към некроманта. Домакинята на ратмианина го посочи и каза:

— Това е Заил. Той е тук по моя молба. Мисля, че знаеш защо.

— Онзи проблем с лорд Джитан? Селин, ако просто ме дариш с честта, за която те помолих повече от веднъж...

— Четиринадесет пъти, ако не съм им объркал броя — вметна Сардак.

За един кратък миг гневът на генерала се прехвърли от Заил върху брата. После той продължи:

— Както казах, ако просто ми дариш тази чест, този проблем ще изчезне завинаги...

— Торион, Несардо е моят род и моето наследство. — Тя не каза нищо повече. Явно бе обяснявала чувствата си повече от веднъж.

Очите на офицера отново се преместиха върху некроманта и той рязко изръмжа:

— Ако с нея се случи нещо лошо и следите му водят до теб, куче, ще ти отрежа главата!

Заил само кимна в отговор.

Преди обстановката да се нажежи отново, благородничката каза:

— Предай на съвета, че подкрепям Юстиниан. Вярвам, че ще бъде добър владетел на Уестмарч. Торион, на него му липсва най-вече увереност и мисля, че ти можеш да му помогнеш да я добие.

— Много мило от твоя страна. — Той стисна здраво шлема си и на лицето му се изписа някаква нова тревога. — Селин, ела при мен, ако се нуждаеш от помощ... и бъди предпазлива с този осквернител на гробовете.

— Торион...

Генералът се опомни, удари токовете на ботушите си и в същото време се поклони. Кимна учтиво на Сардак и излезе, без да обръща каквото и да е внимание на Заил.

— Този мъж обожава драматичното появяване — отбеляза весело братът на Селин. — Кълна се, че специално се е постарал да влезе точно след удара на камбаната! Чудя се дали преди това е чакал пред вратата.

— Торион е добър човек, Сардак.

— Съмнявам се, че новият ни приятел е на същото мнение. Сигурен съм, че щеше да ти изтръгне сърцето, друже. Каж ми, можеш ли после да си го прибереш обратно? Просто ми е любопитно...

— Сардак!

Той направи добра имитация на големия поклон на офицера.

— Мисля, че злоупотребих с гостоприемството ти. Ако ти потрябвам, скъпа сестро, знаеш къде да ме намериш.

Селин не изглеждаше доволна.

— Да, в „Примката на палача“. С онази паплач. Върни се преди часа, който ни каза Заил. Ако не искаш да дойдеш в криптата, поне бих желала да си наблизю.

— Нима някога съм те разочаровал?

Изречението на благородничката не се промени.

— Ще се въздържа от отговор.

Сардак отново се изкикоти и целуна сестра си по бузата. После кимна подигравателно на Заил и ги остави сами.

— Наистина ужасно много съжалявам и за двамата. — Селин поклати глава. — Ако предпочетете да забравите за тази нощ и да напуснете Уестмарч, ще ви разбера.

— Оставам.

Тя се усмихна.

— Благодаря ви...

— Но не само заради молбата ви — каза ѝ той направо. — Има неща, за които аз самият съм любопитен.

— Разбира се. Бях забравила, че хора като вас не се срещат толкова на запад, освен ако не са дошли по работа.

— Наистина.

На Заил му се искаше да не е така. Щеше да е хубаво наоколо да има и други последователи на Ратма. Имаше, нужда да поговори с някой, който е наясно с тази материя, за да е сигурен, че не е пропуснал нещо.

Но сега беше твърде късно да се тревожи. Времето приближаваше, а той имаше много работа.

— Мога ли да ви помогна по някакъв начин, Заил?

Можеше, но той не искаше да я моли. Това бе първото, което щеше да я накара да съжалява, че е помолила некроманта за помощ. Но нямаше избор.

— Съжалявам, че го казвам... но ще ми трябва малко от кръвта ви, милейди.

— От кръвта ми? — За един съвсем кратък миг в очите ѝ се появи онова, от което се боеше Заил. После Селин се окопоти. — Разбира се. — Тя протегна гладката си ръка с китката нагоре. — Вземете колкото ви трябва.

— Само капка или две — уточни ратмианинът, впечатлен от готовността, с която тя му се доверяваше дори в това. — Вие сте роднина на Риордан, макар и далечна. Кръвта ви ще ми помогне да го извикам. Може би щях да помоля брат ви, но...

— По-добре, че не го сторихте. Не е проблем, лорд Заил, наистина.

— Няма нужда да стоите права. Бих предпочел да седнете, милейди. Заповядайте.

Некромантът ѝ предложи стол, за да наблегне на желанието си.

— Вие сте джентълмен — отвърна тя с усмивка и седна. —
Благодаря ви.

Заил изпита нещо непознато. Бързо насочи ума си към належащата задача. Взе кинжала в ръка, а от една кесия извади мъничка стъкленица. Ратмианинът махна ръкавицата от лявата си ръка и започна да говори тихо и да чертае с ножа някакъв символ пред домакинята си.

По лицето на Селин се изписа удивление. Тя не каза нищо и не помръдна. Когато Заил докосна дланта ѝ с върха на кинжала, благородничката затаи дъх, за да обездвижи ръката си.

Некромантът натисна леко кожата.

Около драскотината се появи кръв, но остана там само за миг. После, противно на всякакви природни закони, започна да се движи по ръба на острието, оцветявайки го в алено.

Когато прецени, че е събрал колкото му е нужно, Заил вдигна кинжала и затвори раната, начертавайки с пръст нов символ над дланта на Селин.

— Вие я излекувахте... — прошепна тя, докосвайки мястото, без да открие и следа. — Не мислех, че...

— Ние сме слуги на Баланса. Ако искаме да разбираме смъртта и всичко, което произтича от нея, трябва да познаваме и живота, и начините за лечение. Все пак има ограничения.

Докато говореше, той постави върха на острието над миниатюрното флаконче. Мърморейки си под нос, некромантът освободи кръвта и проследи със задоволство как всяка капка пада в съда. Когато приключи, по кинжала нямаше и петънце.

Той остави оръжието настрана и запуши стъкленицата. Погледна към Селин... и се поколеба. Съвършените ѝ черти, обрамчени с ореол от гъста червена коса, го свариха неподготвен.

— Защо го правите? — попита домакинята.

В първия миг некромантът помисли, че тя говори за заглеждането му в нея. Очите ѝ обаче не гледаха към него... а към дясната му ръка.

— Защо никога не сваляте онази ръкавица? — продължи Селин. — Правите го с лявата, но никога с дясната. Никога и двете.

Наблюдателна беше... твърде наблюдателна.

— Въпрос на обичай за моето братство — излъга той. После си сложи и другата ръкавица и прибра шишенцето в кесията. — Извинете, милейди, но трябва да продължа с останалата част от работата си насаме.

Селин кимна, но очите ѝ останаха приковани върху дясната му ръка. Некромантът промени позата си, за да я дръпне встрани от погледа ѝ, а после се поклони учтиво и я остави сама.

Но не съвсем. Полт стоеше отвън до вратата и сега огледа Заил преценяващо. Очевидно се бе намирал съвсем наблизо през цялото време, а ратмианинът не го бе усетил.

— Тя ви вярва, господарю Заил. Трябва да знаете, че при нея това е рядкост.

— Стремя се да направя всичко по силите си, Полт, но не мога да обещавам нищо.

— Освен че няма да я нараните.

Изречението на телохранителя го предупреди какво може да се случи, ако се провали в това отношение.

Заил кимна, а после понечи да мине край по-едрия мъж, но мускулестата ръка на Полт му препречи пътя.

— И още нещо, ратмианино. Добре е да не излизате от къщата. Имам приятели, които казват, че онези от Закарум издирват облечени в черно чужденци с вид на грабители на гробове. Говорят за еретици и осквернители, както и за огън, свързан с двете думи.

Новината не изненада Заил. Църквата винаги намираше нужното извинение да залавя ратмианите. Той обаче прие предупреждението на Полт с благодарност. Телохранителят можеше просто да си замълчи и после, когато некромантът си свърши работата, да му позволи да падне в ръцете на инквизиторите.

— Ще запомня, Полт.

— Аз също ще остана с господарката тази вечер — добави гигантът. — Просто за да съм сигурен.

— Разбира се.

Най-накрая гигантът го пусна да мине, но докато вървеше към покоите си, Заил усещаше погледа на другия мъж в гърба си много след като бе изчезнал от взора му.

— Къде беше? — попита ядно Алдрик. — Доникъде не стигам с това нещо!

Лорд Джитан размаха нервно Луната на Паяка, сякаш бе просто дрънкулка, която е купил на пазара. Усещаше чудесата, затворени в нея, но със същия успех можеше и да е боядисан камък, вместо древен артефакт. Всичките му опити завършваха безуспешно и не можа да извлече дори нищожна частица сила от сферата.

— Трябваше да се погрижа за някои неща, милорд — отвърна сериозно Карибдус. — Освен това въпросната нощ още е далеч. Трябва да проявите търпение.

— Но ти ми обеща, че още преди това ще мога да използвам силите на перлата! Засега не съм получил нищо!

— Вие не сте обучен в това изкуство, лорд Джитан, затова и в момента все едно използвате чук, за да придобиете нещо, което може да е ваше с един прост ключ...

— Спести ми поетичните си излияния, магьоснико! Покажи ми!

Карибдус се огледа наоколо. В стаята, някога библиотеката на дома Джитан, имаше шестима стражи. Високите дървени рафтове, покриващи три от стените, издаваха наличието на голяма колекция от книги и пергаменти, но сега бяха празни и дори покрити с прах. По време на вманиачаването си, аристократът бе изхвърлил всички текстове, които не му помагаша в търсенето, в резултат на което бяха изгубени много редки трудове на други теми. Карибдус криеше яростта си от това ужасяващо престъпление, защото знаеше, че голямата му цел ще бъде постигната само ако домакинът му получи онова, което иска.

Въпреки внушителната си фигура лорд Джитан изглеждаше смален зад огромната четвъртита маса от полирано дъбово дърво, която изпълваше голяма част от библиотеката. Четирите ѝ крака бяха оформени като драконови, които стискаха сфери в ноктестите си лапи. По цялата ѝ дължина бяха разпръснати свитъци — провалени опити на Алдрик да направи магия.

Карибдус знаеше, че домакинът му ще се провали, но не бе споменал този факт. Всичко трябваше да работи така, както го планираше ратмианинът, иначе опитът му да промени Баланса щеше да се провали и светът щеше да се срине в бездната.

Но сега трябваше да даде на лорд Алдрик Джитан да вкуси от онова, което търсеше. Карибдус огледа шестимата мъже, стоящи в готовност. Сетивата му проникнаха надълбоко, изучавайки психиката им. Да, щяха да му свършат работа. Притежаваха нужната свирепост. Трябваше само да я изведе на преден план.

— Много е просто, милорд. — Карибдус нареди с жест на един от стражите да затвори вратата, а после да дойде до масата. — Хванете артефакта с две ръце. — Некромантът заобиколи и застана точно зад Алдрик. Наведе се напред, за да може да шепне в ухото на лорд Джитан. — Мъжете тук са ви служили добре. Могат да ви служат още по-добре чрез Луната на Паяка...

Благородникът слушаше, докато Карибдус обясняваше какво трябва да се направи. В началото Алдрик изглеждаше притеснен, но изражението му бързо се смени с нетърпеливо очакване.

Ратмианинът отстъпи назад веднага щом приключи. Алдрик погледна към верните си последователи и ги извика до масата само с поглед. Те му служеха отдавна и се подчиниха веднага. Никой от тях не знаеше какво се е случило в руините.

Алдрик се концентрира върху изображението на паяка, като мислено галеше всеки крак и очертаваше тялото. Докато гледаше, формата сякаш започна да се движи сама. Краката се протегнаха бавно, все едно паякът вътре се разбуждаше от сън. Две ярки червени проблясвания — очи — се насочиха към благородника и той се усмихна широко.

После, без предупреждение, паякът напусна мястото си. Но сенчестата фигура остави свое копие зад себе си. Той едва бе тръгнал, когато след него потегли втори, който също остави двойник след себе си... а само след миг и двойникът бе скочил.

Алдрик внезапно осъзна, че с изключение на Карибдус, никой, освен него не вижда невероятната магия. Той понечи да проговори, но некромантът отново се озова до ухото му.

— Благословията на Астрога е ваша, милорд, за да я използвате, както пожелаете...

Паяците сега лазеха по сферата и ръцете на лорд Джитан. Странно, но той не усещаше никакво отвращение от досега им. Вгледа се в сенчестите фигури и се концентрира.

Всеки от паяците скочи във въздуха към един от стражите.

Мъжете видяха създанията чак в последния миг, твърде късно, за да направят друго, освен да изкрещят.

Паяците с кървавочервени очи забиха крака в черепите на жертвите си със силно съскане.

Шестимата поразени стражи залитнаха назад. Неколцина се опитаха напълно безуспешно да хванат полазилите ги ужасии, а останалите понечиха просто да избягат. Никой обаче не направи повече от няколко крачки, преди да падне на колене.

От устните им се изтръгна животински вой. Всеки от избраниците на Алдрик започна да се променя. Гърбовете им се издуха и извиха. Краката се издължиха, а стъпалата им почти изчезнаха. Ръцете им се източиха и стесниха, а дланите се превърнаха в лапи, завършващи с остри нокти, които обаче все още можеха да хващат предмети. В ужаса си мъжете започнаха да раздират дрехите си, късайки плат и броня с еднаква лекота и хвърляйки парчетата из стаята. Нищо обаче не докосваше лорд Джитан или Карибдус, защото некромантът дискретно отблъскваше предметите, полетели в тяхна посока.

После двете най-долни ребра на всеки от стражите изскочиха от кожата. Мутиралите мъже изреваха наново и по пода се разля кръв. Но раните бързо зараснаха, а извиващите се ребра се покриха със собствена плът и от тях започнаха да излизат тънки безформени нокти, предназначени и за ходене, и за катерене. Новите крайници ставаха все по-големи, докато не настигнаха размера на останалите, а ноктите им не изтракаха на пода.

В същото време по лицата и телата на някогашните стражи поникна четинеста козина. Чертите им се разкривиха, обтегнаха и се оформиха отново. Ушите и носовете се стопиха и пред погледа на възхитения Алдрик Джитан очите им се разцепиха, после пак и пак, за да се съберат на две големи групи като зловеци гроздове. Въпреки че всички очи запазиха човешката си форма, като се изключи фактът, че сега бялото и зениците бяха кървавочервени, в тях не се четеше никакъв разум или милост.

Шестте трансформирани създания изсъскаха като едно, разкривайки остри жълти зъби, от които капеше отрова.

На главата на всяко от новите ужасяващи създания продължаваше да стои здраво вкопчен паяк. Техните червени очи се

насочиха към Алдрик и шестте същества, които доскоро бяха хора, внезапно утихнаха. После се обърнаха едновременно към усмихнатия благородник... и коленичиха.

Това бяха паяци. Огромни паяци... но все пак по някакъв начин все още и хора. Паяци, хора... и нещо първично, което благородникът не можеше да определи... не че наистина го интересуваше.

— Невероятно...

— Те се превърнаха в Децата на Астрога, които някога са наброявали хиляди — обясни некромантът, сякаш преподаваше урок в час по история. — Смъртни, благословени с милостта и подобие то му.

Децата на Астрога пристъпваха напред-назад на четирите си задни крайника. Другите четири постоянно отваряха и затваряха юмруци, сякаш нетърпеливи да получат заповедите на Алдрик.

— Вашите врагове са обречени, милорд — промълви тихо Карибдус. — Децата служат безпрекословно на повелителя на сферата. Знаете ли, това, че владееете толкова много от силата на Луната, дори преди да е дошло съсредоточаването, е сигурен знак, че имате право над наследството ѝ. Всичко, за което сте мечтали, всичко, което пожелаете, ще бъде ваше, вярвайте ми.

— Всичко... — съгласи се Алдрик, гледайки онези, които му бяха служили вярно като хора, а сега щяха да го правят и под новата си форма.

— И с тази мисъл наум — продължи Карибдус, — трябва да изпълним една задача. Един от враговете ви се разкри и сега се кани да нанесе удар на вашите надежди и желания...

Алдрик скочи на крака и устата му се изкриви от ярост.

— Какво искаш да кажеш?

Лицето на ратмианина остана безизразно.

— Той е в дома Несардо, заедно с лейди Селин.

Злият поглед на лорд Джитан незабавно се обърна към чудовищата пред него. Карибдус кимна.

— Точно както и аз си мислих, милорд.

ПЕТ

С приближаването на вечерта над града се разрази свирепа буря, която накрая се концентрира над дома Несардо. Там стихията се спря, сякаш за да пусне корени. Бушуваше и бушуваше, без дори следа от утихване.

„Изглежда, винаги има бури — помисли Заил, докато поредната гръмотевица разтърсваше сградата. — А всъщност дъждът с нищо не е по-зъл от слънцето и луната. Просто онези, които вършат тъмни дела, искат да прикрият злодейството си с него“.

Той размишляваше над това, докато се подготвяше за магията. Заил разполагаше с кръвта, взета от Селин, и уредите, които му трябваха, за да начертае символите. Тя, от своя страна, обеща да донесе три предмета, които са били много ценни за починалия Риордан.

Сега оставаше само да слязат в криптата.

Ратмианинът прибра Хъмбърт в торбата и слезе в главния коридор на долния етаж. Селин вече го чакаше там. Полт стоеше зад нея, със запалена лампа в ръка и загрижено изражение. Лейди Несардо бе облечена разумно за слизането под земята — зелени панталони за езда и кожени ботуши, памучна блуза в подобен цвят и черна кожена жилетка без ръкави. На кръста си носеше колан в същия цвят с малък кинжал, закачен на него.

Когато високият слаб мъж се приближи, благородничката му се усмихна нетърпеливо.

— Донесох всичко, което поискахте. — Тя вдигна една торба и дрънченето подсказа, че поне два от предметите вътре са метални.

— Тогава водете...

Селин взе в ръка друга лампа от стената и тръгна напред. Полт я остави да води. Това решение на телохранителя беше ясен знак, че едрият мъж смята Заил за единствената опасност в криптата на Несардо.

Некромантът не смяташе за странен факта, че семейството е разположило криптата под дома си, защото тази практика не бе непозната в Лут Голейн или източната част на света. Могъщите и богатите, изглежда, бяха особено големи скъперници по отношение на собствените си мъртъвци, сякаш смъртните им черупки имаха по-голяма стойност от онези на най-низшите просяци по улиците.

Но в криптата на дома Несардо имаше нещо повече и некромантът нямаше търпение да го види. Докато Селш ги водеше през къщата, той отново почувства множеството души под краката си и неразгадаемите енергии, които се струпаха около тях или може би бяха самата причина за съществуването им.

Тримата се спуснаха по каменно стълбище, което ги отведе под нивото на земята. Подминаха празни и покрити с прах стаи, чиято брутална история Заил можеше да почувства от силните емоции, които все още ги изпълваха.

Селин внезапно се поколеба. Тя се обърна към некроманта и каза:

— И в моето семейство има черни дела, лорд Заил.

Той кимна — единственият отговор, от който се нуждаеше домакинята му. Тъй като притежаваше дарбата Селин вероятно бе усещала излъчването на тези стаи през целия си живот и подозираше, че сега и той ги усеща.

В края на коридора слязоха по още едно стълбище. Ратмианинът се напрегна, усещайки, че вече се намира съвсем близо до целта си.

Скоро след това се озоваха пред дебела желязна врата. Селин приближи лампата си и разкри осмоъгълна звезда, разположена в центъра. Полт пристъпи напред и след като подаде лампата си на Заил, хвана кръглата дръжка.

Телохранилелят дръпна и отвори древната врата. В тишината се разнесе скърцане и стържене на метал.

Порой от шептящи гласове заля Заил. Те не говореха на него, нито на някой друг сред живите. Това бяха гласовете на онези мъртъвци, които бе срещнал по-рано, гласовете от миналото на Несардо, изживяващи отново и отново живота си.

Когато Полт взе обратно лампата си, Заил забеляза, че Селин го гледа напрегнато.

— Понякога — промърмори тя. — Понякога, когато слизам тук, си мисля, че чувам прадедите си.

После лейди Несардо му обърна гръб и влезе. Следван плътно от телохранителя, некромантът я последва.

И когато за пръв път пристъпи в криптата, Заил осъзна, че разходката му сред мъртвите по-рано му е дала съвсем нищожна представа за тяхната последна обител.

Макар и сенките да скриваха огромните ѝ размери, залата очевидно обхващаше не само цялата дължина на къщата, но продължаваше и отвъд. Заклинателят бързо изчисли, че трябва да покрива цялата територия на имението. Таванът бе висок като на катедрала. Тримата се намираха на върха на ново стълбище, което водеше към пода, покрит с безупречна мозайка. От всяка страна имаше десет реда ниши, в които почиваха останките на роднините на Селин. Бяла каменна плоча покриваше всеки гроб и върху нея бяха гравирани имената и датите на раждане и смърт на съответния човек. Нишите продължаваха в мрака, докдето поглед стигаше, и нито една от тях, поне доколкото можеше да види Заил, не бе празна.

— Ще трябва да повървим малко — прошепна Селин и тръгна надолу. — Гробът на Риордан е към средата на тази зала.

— Има ли и други нива?

— Три. Едното е за телата на верните слуги. А най-дълбокото всъщност не е за моето семейство, а е по-ранна крипта, върху която Несардо са построили своята.

Ратмианинът се намръщи.

— И откъде може...

Тя поклати глава.

— Не може да се слезе там. Входът се е срутил преди няколко века по време на земетресение. Зная за него само защото Риордан се ровеше из семейната ни история и научи за старата крипта по време на изследванията си.

Сега Заил искаше повече от всякога да говори с починалия лорд Несардо. Риордан можеше да обясни много повече от сегашния проблем на Селин.

По пода се стелеше сивкав прах. По пътя им се виждаха смътни отпечатъци. Един чифт съвпадаше по размер с краката на Селин. Толкова дълбоко под земята прахта се спускаше бавно. Съдейки по

броя на отпечатъците и начина, по който се движеха, некромантът разбра, че са били оставени от погребалната процесия на Риордан преди години. Заил погледна към домакинята си и видя, че тя несъзнателно следва стъпките си от онова време. Запита се дали Селин преживяваше отново онзи трагичен момент.

Може и да се намираха дълбоко под повърхността, но това не означаваше, че в криптата нямаше живот. Големи бръмбари се разбягваха при появяването на светлината на лампите. Някои от тях бяха с размера на дланта на Заил. Няколко стоножки се скриха в пукнатини в нишите. Най-впечатляващи обаче бяха подобните на воали паяжини, спускащи се на много места в криптата. Няколко от тях бяха достатъчни, за да покрият човек, а в тях се виждаха различен вид гробници: обвитите в нишки изсушени тела на жертвите на паяците. Повечето бяха насекоми, но имаше и няколко малки плъха, които трябваше да са били болни, за да станат жертва на доста по-малките арахниди.

— Когато Риордан умря, изпратих цяла армия от работници да почистят криптата от подобни твари — каза Селин, докато гледаше паяжините с отвращение. — Не мога да повярвам, че отново е станало толкова зле. Откъде извират?

Заил не отговори, защото се бе заслушал в постоянно засилващия се хор от гласове. Обитателите на всяка от нишите съществуваха във все същото подобно на сън състояние. Духовете им бяха будни, а трябваше или да почиват, или отдавна да ги няма. Шепотът стана толкова силен, че некромантът се изкуши да запуши ушите си.

Изминаха още няколко крачки, когато благородничката внезапно спря. На Заил му трябваше само да погледне в очите ѝ, за да получи нужната му информация, но когато видя мраморната плоча точно над главата ѝ, се увери, че наистина са стигнали до тленните останки на Риордан Несардо.

— Ако искате да останете за момент сама, милейди...

— Не. След смъртта му имах достатъчно такива моменти. Аз уважавах съпруга си, лорд Заил, дори го обичах по свой си начин и вероятно винаги ще го обичам. Но мисля, че сега е най-добре да направим необходимото и да го оставим да почива в мир.

Обаче закачуленият заклинател не бе сигурен, че ще бъде толкова лесно, колкото Селин очакваше. Заил внезапно осъзна, че не усеща

нищо от нишата на Риордан.

Единствено тук нямаше жив дух. Защо, след като никой от другите не можеше да заспи вечен сън?

Той се надяваше тези въпроси скоро да получат отговор.

— Тогава ще работя тук. — Некромантът бръкна в една кесия и извади парче бял тебешир. — Бихте ли ми направили малко място, моля...

Селин и Полт отстъпиха и Заил коленичи на пода. Той постави лампата си наблизко и започна да чертае пентаграма. Във всеки ъгъл изрисува петте елемента, описани от Ратма — земя, въздух, огън, вода и време. В центъра очерта змиевидна форма, а под нея — арка. Това бе опростена версия на символа на Траг'Оул, която често се използваше при заклинания. Като център на Баланса, драконът бе свързан с всички елементи, както и те с него. Макар и символът да бе лишен от детайли, моделът бе много по-сложен от онези, които Заил използваше най-често. Скоро по всяка от страните му имаше множество символи. Некромантът подозираше, че всички те ще бъдат необходими, ако се надява да постигне някакви резултати.

Когато пентаграмата бе завършена, той бръкна в голямата кесия и извади Хъмбърт.

— Колко депресиращо място! — изръмжа черепът. — Не бих искал да бъда мъртъв тук... ако имах някакъв избор, разбира се.

Селин се изкикоти, а Полт само изсумтя. Той, изглежда, очакваше духа на Риордан Несардо и говорещият череп не му се стори особено впечатляващ.

— Замълчи, Хъмбърт — измърмори некрмантът. Той постави черепа в центъра на пентаграмата, над символа на Траг'Оул. Понякога намираще полезни приложения за странния си спътник и сега случаят бе точно такъв.

Тъй като бе по средата на пътя между света на смъртните и отвъдното, душата на Хъмбърт Уесъл можеше да създаде уникална връзка. Това бе още една предпазна мярка, която Заил използваше, за да подобри шансовете си да достигне покойния съпруг на Селин.

— Не зная защо правя това — продължи да мърмори Хъмбърт. — Тези души са толкова вятърничави и заети със собствената си загуба и мъка. Ако имах стомах, щях да го изпразня при цялото това мрънкане... — След тези думи духът най-накрая млъкна.

Ратмианинът взе малката стъкленица с кръв, дарена от Селин, а после отново прехвърли съдържанието ѝ върху острието на кинжала. Начерта с него кръг около черепа и символа.

Накрая Заил вдигна поглед към благородничката и каза:

— Предметите, моля.

Селин му подаде торбата. Некромантът бръкна вътре и извади предметите един по един. Първият представляваше церемониален кинжал със символа на Несардо, гравирани върху дръжка, която изглеждаше направена от чисто злато. Острието му бе затъпено. Очевидно оръжието се използваше за красота, а не по предназначение.

Вторият предмет бе син копринен шал, подобен на онези, които ратмианинът беше видял у една аристократична двойка, завръщаща се у дома с неговия кораб. Внесен от другия край на моретата-близнаци, платът показваше високото обществено положение на Риордан в Уестмарч.

Заил постави шала и кинжала извън кръга от кръв, а после извади последния предмет от торбата: медальон със златна верижка. Некромантът се вгледа в него и се намръщи. Верижката бе нова, но висулката изглеждаше много по-древна. Всъщност по-древна дори от дома Несардо.

Металният медальон бе загладен от времето, но Заил различи една фигура — глава с осем крайника, излизащи от нея. Той се опита да си спомни нещо от ученията, което да отговаря на подобно изображение. Когато не можа, постави последния предмет с нежелание на подходящото място извън кръга.

— Сега ще започна призоваването — обърна се към Селин. — Добре ще е да застанете до мен, за да може близостта ви да увеличи шансовете ни за успех.

Тя се подчини без колебание. Внезапната ѝ близост разсея за миг Заил, който не бе свикнал да извършва призовавания с публика до себе си. Почувства как силата ѝ пулсира с всеки дъх, който поемаше. Дарбата бе толкова естествена част от жената, че тя вероятно изобщо не осъзнаваше какъв потенциал има.

Внезапно Полт се раздвижи. Заил предположи, че по някакъв начин е станал причина за реакцията на телохранителя, но гигантът се бе загледал в мрака с ръка на оръжието си.

— Какво има, Полт? — попита Селин.

— Нищо, господарке. Вероятно някоя гадинка.

Некромантът вдигна кинжала си над центъра на пентаграмата и започна да шепти словата. Усети как различни енергии се вихрят около него, събирайки се за магията. Шепотът на призраците утихна, когато усетиха повторно нахлуване в света си.

„Риордан — повика го безмълвно Заил. — Риордан Несардо, съпруг на Селин... Риордан, господар на дома Несардо...“

Няколко от предишните господари на имението реагираха на повика му, а после се върнаха към съня си, когато осъзнаха, че той не търси тях. След предишния инцидент Заил се бе научил да се концентрира повече, за да не предизвика отново опустошението, който бе нанесъл на душите.

Криптата и преди беше хладна, но сега я изпълни вкочаняващ студ. Селин потрепери, а Полт изруга тихо. За ратмианина обаче внезапната промяна на температурата бе обещаващ знак. Тя означаваше, че магията наистина е достигнала света на духовете.

„Риордан... Риордан Несардо... ела при нас... ела сега, когато твоята съпруга се нуждае от теб...“

Душа, която не желаете да се появи, можеше да бъде привлечена по-лесно, ако е замесен някой, когото е обичала.

Заил усети внезапно раздвижване. Той придвижи кинжала над пентаграмата, промърмори думи, предадени от Ратма на последователите му, на език, известен само на правоверните.

Но не се случи нищо. Некромантът усети, че нещо иска да дойде, но някакви други сили му пречеха.

Без да погледне към Селин, той каза:

— Милейди, искам да ви помоля да поставите ръка на дръжката на кинжала и да извикате тихо името на съпруга си.

Тя се подчини, без да задава въпроси. Очевидно имаше доверие на знанието и уменията му. Заил премести дланта си, за да може тя да положи своята, а после концентрира магията си в нейния зов.

— Риордан? — прошепна благородничката в тихата крипта. — Риордан... чуваш ли ме? Аз съм Селин. Моля те, Риордан... Трябва да говоря с теб...

Сега присъствието отново се раздвижи и се опита да се приближи, но нещо все още го задържаше. Некромантът получи смътно впечатление за нещо крилато...

Той сграбчи Селин.

— Залегнете!

— Нещо идва! — изрева Хъмбърт. — Мисля, че може да е...

Внезапно в криптата проехтя вой. Той изпълни помещението, блъскайки се в стените, и сякаш щеше да отдели кожата от костите им. Плъхове, насекоми и паяци се разбягаха в първичен ужас.

От паяжините и праха се оформи нещо чудовищно с широки криле, които едновременно пламтяха и изглеждаха изсушени и разложени. Тялото представляваше зловец труп, чиято плът не стигаше дори за да покрие костите. Имаше някакво подобие на мъжко лице с остатъци от коса и дори малко брада. Но очите липсваха, а вместо тях създаването гледаше през черни дупки. И никое живо същество не можеше да нададе воя, който излизаше от голите челюсти.

Ръцете също бяха твърде дълги за човек и също като при прилепите изглеждаха слети с крилете в палеца. Останалите пръсти бяха извити нокти, които очевидно можеха да разполовят човек.

Още докато се оформяше, гнусният призрак се спусна към тях. Заил едва успя да блъсне Селин на пода, преди демоничната сянка да мине точно над тях. Ако още клечаха, изчадието щеше да мине през телата им.

— Какво става? — изпелтечи благородничката. — Това... това Риордан ли е?

— Не... това е призрак — прокълната душа! — И Заил особено силно искаше да разбере какво прави тя тук. За съжаление, преди да има време да размишлява над това, трябваше първо да преживее сблъсъка. — Полт! Изведи я!

Нямаше нужда изобщо да проговаря. Телохранителят вече се бе навел да помогне на господарката си. Той я изправи, сякаш беше лека като перце. После я обгърна покровителствено с едната си ръка, докато с другата размаха оръжието си.

Но мечът не можеше да се справи с един призрак. Некромантът се претърколи на крака и вдигна кинжала. Изобщо не се изненада, когато чудовищният дух се насочи към него. Призраците постоянно жадуваха за онова, което вече не притежаваха, а заклинателите им предлагаха двойна плячка. Жизнената сила на Заил и магията в добавка бяха твърде примамливи. Те нямаше да утолят жаждата на изчадието, защото нищо в смъртния свят не бе способно да го направи,

но това нямаше да попречи на призрака да изсмуче от него всичко, което може.

И после щеше да се нахвърли върху Селин, която също имаше дарбата.

Без да сваля очи от пищящото чудовище, Заил нареди:

— Отведи я горе! То няма да излезе от криптата! Бързо!

— Не! Няма да ви оставя сам!

Лейди Несардо се опита да се пребори с мечешката хватка на Полт.

— Господарке, трябва да вървим! — Гигантът започна да я влечи към далечните стълби.

Призракът изпищя пронизително и полетя към Заил. Макар и произходът му да бе човешки, долната част на тялото му вече я нямаше. Вместо това от кръста му се спускаше дълга кокалена опашка, която шибаше въздуха като камшик... или жило на скорпион. Зловещият призрак не беше материален, но ако дори най-нищожна частица от тялото му се докоснеше до ратмианина, усещането щеше да бъде като от сто остриета, забити в сърцето му.

А тази агония бледнееше пред онова, което щеше да му се случи, когато призракът започнеше да изсмуква живота му.

Заил замърмори бързо и вдигна кинжала. От най-близките ниши избликна порой от кости. Те се издигнаха пред некроманта и оформиха стена, която светеше с ярката светлина на оръжието му. На некроманта не му се нравеше да се отнася така с останките на рода на Селин, но нямаше друг избор.

Призракът се отклони точно преди да докосне кокалената преграда. Той изпищя яростно и затърси начин да заобиколи магията на Заил.

Кое то пък нямаше да му отнеме много време. Всъщност тази защита не можеше да удържи чудовището, но некромантът искаше само да го забави, за да успее да подготви по-добра защита. Докато призракът преследваше него, Селин беше в безопасност.

Но после почувства сред сенките още движения.

Той рискува да погледне към тъмните стъпала.

— Изведи я оттук, Полт! Бързо! Има...

Призракът, установил, че стената не е заплаха за него, избра този момент да се спусне надолу. Когато премина през костите, те

потрепериха... а после цялата стена се превърна в безформена купчина.

Заил вдигна отново кинжала, но твърде късно. Успя да отблъсне зловещото създание, но едното крило на призрака премина през гърдите му.

Сякаш някой бе откъснал парче от душата му. Ратмианинът извика и падна на едно коляно. Едва успя да не изпусне кинжала си.

— Заил! Върху нишите има някакво чудовище! Голямо косматото копеле. Прилича на паяк с огромни нокти и зъби! В името на изгубената ми душа, още един!

От всички страни се чуваше съскане, дори отгоре. Звукът изпълни цялата крипта.

От гъстите паяжини по тавана се спуснаха няколко чудовищни фигури.

Селин изкрещя.

Заил видя силуета ѝ, както и този на Полт, в сенките, заобиколени от поне четири гърбави създания, които щяха да са високи почти колкото телохранителя, ако се изправеха. Изглеждаха като някаква адска кръстоска между човек и гигантски черен паяк. Полт ги държеше на разстояние с меч си, но чудовищата, движещи се на задните си четири крайника, бяха наобиколили двете си жертви в очевидна подготовка за групова атака. Едното отвори широко лишената си от устни паст, изсъска и разкри два огромни зъба, каквито некромантът бе виждал само при най-отровните паяци в джунглите.

Но тревогата му за Селин и Полт се стопи, когато усети, че призракът се връща за него. Той се претърколи точно когато изчадиято се спусна върху мястото, където бе коленичил допреди миг.

— Ела и се опитай да го направиш с мен! — извика Хъмбърт. — Ще те смажа дори без ръце, които да вържа зад гърба си!

Призракът нададе вой срещу черепа и с няколко свирепи маха на нематериалните си криле успя по някакъв начин да запрати Хъмбърт в мрака. Търкалящият се череп изруга и се блъсна в една от стените.

Но това разсейване свърши необходимата работа. Заил бе получил нужното време да се възстанови и сега направи нова магия.

Във въздуха пред ратмианина се оформи копие от кости. С една нова дума той го запрати срещу призрака.

Нокътят на Траг'Оул бе едновременно физическо и мистично оръжие. Това, че призракът не принадлежеше към света на смъртните, нямаше значение.

Целта на нокътя се обърна точно когато копието я достигна. Изчадието се опита да се дръпне, но не успя.

Копието на Заил разкъса рамото му.

Призракът нададе още по-ужасяващ писък отпреди и все така крещейки, се обърна и изчезна в дълбините на криптата.

Задъхан от усилието, некромантът погледна към Селин и Полт. Техните гротескни нападатели най-накрая бяха измислили стратегия. Единият скочи върху нишите, а после на тавана, откъдето се спусна върху телохранителя. Полт инстинктивно се обърна, за да го посрещне. В същия миг други двама, лазеци по срещуположните стени, се хвърлиха върху Селин.

Но тя очевидно не беше безпомощната жертва, за която я мислеха. Аленокосата благородничка замахна към онзи, скачащ от стената вдясно, и в гърдите на адския паяк се заби ледено копие. Запратено към стената, изчадието се удари в нея с трясък и се свлече в безформена купчина на пода. Цялото му тяло се покри със скреж.

Селин зяпна, когато осъзна какво е направила.

Второто ужасяващо същество се опита да използва шока ѝ. Разперило нокти и с капеща от зъбите му отрова, то се хвърли към гърлото ѝ.

Проблесна ярка синя светлина и краткотрайното зарево разкри някакъв щит, който се озова между Селин и зъбите.

Чудовището нададе вой и издърпа назад крайника си, който изглеждаше напълно замразен. Благородничката отново беше втрещена от собственото си постижение.

Полт бе успял да избегне скока на първото изчадие. Той майсторски го отблъсна с меча си, а след това използва подходящия момент и прониза онова със замразения крайник.

Но после от сенките скочи ново чудовище, което събори гиганта изотзад. Още два демонични паяка се присъединиха в нападението над телохранителя. Заил хвърли кинжала си без колебание. Блестящото острие уцели безпогрешно целта си, потъвайки в гърба на едно от изчадията. Човекът-паяк изсъска и започна да се върти в кръг, като неспирно се опитваше да махне потъналото надълбоко оръжие.

Фактът, че то все още стоеше забито, удиви ратмианина. Кинжалът трябваше да се върне в ръката му веднага щом зловецата му задача е изпълнена. Той бе свързан с волята му преди години чрез кръв и жертви. Ако Заил поискаше оръжието да се върне в ръката му, то трябваше да го стори... но не и сега.

Чак тогава некромантът осъзна, че е попаднал право в нечий капан.

Шестият звяр падна от тъмните паяжини над него и изсъска жадно, докато се приземяваше върху заклинателя. Тежестта на чудовището прикова Заил към пода и той почти изгуби съзнание. Усети как ноктестите ръце дращят по гърба му, разкъсвайки дрехите с лекота и оставяйки кървави прорези в плътта му. По врата му покапа изгаряща отрова.

Но Заил нямаше да се даде толкова лесно. Той заби лакът в средната част на тялото на нападателя си и чу задоволителен болезнен стон. Част от тежестта изчезна — достатъчно, за да може ратмианинът да се обърне по гръб и да застане лице в лице с врага.

Чудовището щракна с жълтите си зъби, дълги колкото пръстите на Заил. Дъхът му миришеше на гроб. Но очите бяха най-странната и плашеща част от тялото му, защото некромантът можеше да се закълне, че в тях има нещо човешко.

После погледът на ратмианина се премести нагоре и той видя странна подутина върху тялото на демона. След миг разбра, че това е отделно създание... по-малък паяк, но все пак по-широк от дланта му. Той го гледаше със злобните си червени очички, а зъбите му се движеха зловецко.

Разкритието почти уби Заил, защото удивлението му даде на демона време да засили хватката си. Зъбите се приближиха до гърлото на некроманта и...

Внезапно един тежък юмрук удари чудовището по слепоочието. Звярът отхвърча назад. Полт изпълни полезрението на Заил. Униформата на телохранителя бе разкъсана на парчета и по цялото му тяло имаше белези, но на лицето му цъфтеше триумфална усмивка.

— Благодарности, господарю Заил — каза той. — Онзи, когото вие убихте, беше достатъчен. Другите двама избягаха, когато разбраха колко са сбъркали!

И наистина, като се изключеше врагът на ратмианина, всички останали създания, които още се намираха тук, бяха мъртви. А докато Полт помагаше на Заил да стане, последното изчадие се скри в сенките.

Некромантът се намръщи. Беше принуден да признае, че не е могъл да засече създанията с магия. Те бяха напълно невидими за уменията му. Нищо чудно, че онова, което се спусна отгоре, го хвана неподготвен.

После се появи нова тревога. Заил се опита да види зад гърба на едрия телохранител.

— Селин! Тя...

— Недокосната е... но дали не е пострадала... не мога да кажа.

Некромантът видя защо. Селин Несардо стоеше на същото място, както преди, обвила раменете си с ръце. Гледаше звяра, когото бе убила, и Заил веднага разбра, че това е първият път, в който домакинята му отнемаше живот. Това, че жертвата беше чудовище, опитало се да я убие, нямаше значение.

— Трябва да я изведем горе и да я сложим да си легне — предложи заклинателят. — Обстановката ще ѝ помогне да се успокои. Ти иди при нея. Аз ще дойда след малко.

— Добре.

Хъмбърт лежеше с очите нагоре. Откъм главата на покойния наемник се разнасяше тихо мърморене, голяма част от което се отнасяше до липсата на добра ръка, в която да държи меч, и чифт крака. Заил знаеше, че щом спътникът му може да мрънка, значи не е наранен, така че отиде да вземе кинжала си, все още здраво забит в гърба на жертвата му. Докато вървеше към него, пресече останките от пентаграмата.

Чакай, моля те, чакай, моля те, чуй ме, моля те, чуй ме, моля те!

Ужасеният глас нахлу внезапно в ума на Заил и го накара да се хване за главата от подновената болка. Той се концентрира и издигна умствените си щитове, които превърнаха писъка в нещо по-поносимо.

Той иска луната, иска луната, търси луната, има я, но това не е луната, но е луната и ако луната бъде поднесена на луната, паякът ще дойде пак...

Некромантът се опита да разбере смисъла на бръщолевенето. Незабавно разпозна източника. Риордан Несардо най-накрая бе

отговорил, макар и нито по очаквания начин, нито по темата, за която бе извикан. Но ужасеният тон показваше, че това е предупреждение, което не може да не бъде изказано, и че в този миг нищо не е по-важно.

„Какво искаш да кажеш? — попита мислено Заил. — Какво за паяка? Какво за луната?“

Близо до нишата, където бе погребан съпругът на Селин, се появи неясна форма. Паяк, луна, паяк, луна, паяк, луна, луна, паяк, луна, паяк, луната на паяка, луната на паяка, времето идва, паякът идва, Астрога идва...

— Астрога? — извика Заил. Това име събуди нещо в него. — Луната на Паяка?

— Заил!

Присъствието на Риордан изчезна от главата му, както и сянката до нишата. Заил чу ругаещия Полт и осъзна, че не друг, а Селин бе извикала името му.

— Внимавай, младежо! — добави Хъмбърт. — Връща се...

Две силни ръце сграбчиха ратмианина и го отхвърлиха настрана. Заил се приземи върху звяра, към който се бе насочил преди малко. Лицето му се блъсна в дръжката на кинжала. Той инстинктивно сграбчи магическото оръжие и го изтръгна, обръщайки се в същото време, за да види какво става.

Писькът, който изпълни криптата, бе достатъчен отговор, още преди Заил да е видял източника му. Призракът се бе върнал, за да се нахрани с разсеяния заклинател.

Но Полт беше отхвърлил некроманта встрани от пътя му. Телохранителят стоеше предизвикателно, вдигнал меча пред себе си. В същия миг призракът се спусна върху него.

Ала докато ратмианинът имаше някаква защита, боецът не притежаваше никаква. Създанието премина през него, без дори да се забави, а ноктестите му криле сякаш грабнаха нещо от гърдите на Полт.

Гигантът изкрещя. Тялото му се разтърси, а кожата му се сбръчка. Мечът падна от безсилните му пръсти. Изсъхналата плът се превърна на прах и още преди телохранителят да падне, от него бе останал само скелетът.

Призракът продължи напред, без да е задоволил глада си. Седин се намираще точно пред него. Благородничката бе толкова ужасена от

смъртта на лоялния си слуга, че стоеше като замръзнала.

Заил вдигна кинжала пред себе си с върха надолу. Той извика думите на магията колкото можеше по-бързо. Полт бе умрял заради него. Нямахше да допусне същото да се случи и със Селин.

Бледата светлина, излъчваща се от кинжала, се насочи към призрака, обгръщайки крилатото чудовище като паяжина. То изкрещя, все така опитвайки се да достигне Селин, която се намираше едва на няколко крачки от смъртоносния му досег.

Некромантът се изправи и извика:

— Улт и Ратма син!

Светлината се върна обратно в острието... а с нея и гърчещият се призрак. Създанието нададе вой и замаха колкото можеше по-силно с криле, но нямаше как да избяга от притеглянето. Заил потрепери от усилието, защото използваната магия черпеше сила от собствената му душа. Обаче добре знаеше, ако отпусне хватката дори мъничко, призракът ще убие и благородничката, и него.

Заклинанието представляваше вариация на онова, което некромантите използваха, за да възстановят силите си, отслабвайки тези на враговете си. Това бе опасна магия, защото да взимаш от живота на друг криеше риска да попиеш и част от качествата му. Имаше легенди за ратмиани, които буквално се бяха превърнали в убитите си врагове. Некроманти, които после заставаха на страната на ада, преди да бъдат заловени и убити от братята си.

Но това, което Заил се опитваше да направи сега, криеше още по-голям риск. Той бе комбинирал оригиналната магия със заклинанието за контрол, което обикновено се използваше за току-що умрели. Насочено срещу обикновен дух, то не представляваше трудност, но тук Заил се опитваше да контролира едно от най-опасните и свирепи създания сред немъртвите. И нещо по-лошо — макар и магията му да отслабваше врага му, тя също така го разболяваше, защото в момента той не поемаше в себе си живот, а не смъртта, която бе същността на призрака. Студът, който изпълваше човека, бе толкова жесток, че дори слуга на Баланса не можеше да го търпи дълго и да остане жив.

Пищящото изчадие сега се намираше над трупа на Полт и се приближаваше до острието. Заил оголи зъби. Имаше една последна магия наум, но искаше призракът да е възможно най-обездвижен,

преди да я опита, защото иначе некромантът щеше да убие благородничката и себе си.

По-близо... по-близо... Сега!

Той се концентрира върху останките на телохранителя.

Трупът на Полт се взриви под напора на могъщата сила на болката, съпътствала смъртта му. Заил насочи тази сила към призрака.

Усилена от магията на некроманта, смъртната енергия погълна изчадието и го изпепели. Призракът успя да нададе един последен яростен писък... и изчезна без следа.

Заил направи всичко възможно да се отдръпне от смъртта на чудовището, но усилието му не бе изцяло успешно. Фаталните енергии на смъртта го погълнаха...

Последното, което чу, бе викът на Селин.

ШЕСТ

Селин не знаеше какво да мисли за бледия тъмнокос мъж, когато бе решила да изпрати Полт да го повика в „Черният овен“. Усещаше, че е редно да потърси уменията на некрманта, въпреки че църквата на Закарум бе изиграла значителна роля в детството ѝ. Може би изборът ѝ се дължеше на дарбата ѝ — или проклятието, както понякога мислеше за нея. А може би когато бе погледнала в сивите му очи, благородничката бе познала мъжа зад тях. Слуховете и легендите описваха некрмантите като зли и противни грабители на гробове, заклинатели, съюзени със злото, ала Селин изобщо не бе видяла такова нещо у Заил. В действителност тя бе съзряла нещо като свое собствено огледало: тиха решителност да бъде направено необходимото, независимо от цената и последствията за самия теб.

А сега той почти бе умрял заради нея.

Некрмантът лежеше в леглото в стаята, която тя му бе отредила — използваше го за пръв път. Благородничката се боеше да го остави сам в криптата, затова го извлече по стълбите. Чак когато се намираха в безопасност навън, тя отиде да потърси Сардак. После, с помощта на брат си занесоха Заил в стаята.

Ръцете ѝ трепереха. Тя виждаше в ума си отново и отново смъртта на Полт. Той ѝ бе служил вярно дори преди брака ѝ с Риордан и не се поколеба да защити некрманта. Това я изненадваше, но може би гигантът бе смятал, че Заил е нейният най-добър шанс да оцелее. Селин се срамуваше, че не може да погребее нищо от мъжа. Магията на ратмианина бе унищожила малкото, което призракът не бе успял. При все това тя знаеше, че Полт никога не бе обичал церемониите. Той щеше да хареса идеята на Заил да го използва за оръжие, с което да унищожи убиеца му.

Необичайно смиреният Сардак предложи да извикат слуги, които да им помогнат, но Селин знаеше, че никой от тях няма да иска да се приближи до некрманта. За щастие тя не беше толкова деликатна, колкото някои от другите жени с нейното положение и всъщност

знаеше донякъде как да се грижи за рани, защото ѝ се бе налагало да помага на брат си след някои от по-тежките пиянски свадни.

А ако собствените ѝ умения не стигнеха, очевидно разполагаше и с помощта на покойния Хъмбърт Уесъл, на която да разчита.

— Внимателно, внимателно — укори я черепът, докато тя сваляше останките от наметалото и ризата на Заил. — Надявам се, че си донесла силно уиски за тези рани.

— Точно до теб е.

Черепът на некроманта — донесен в стаята заедно със Заил — бе поставен на обичайното си място, а точно вляво от него се намираще бутилката с алкохола.

— Погрижи се да напоиш с него всяка от тези драскотини. Надявам се да е достатъчно силно, не като онези лигави ликьорчета, които пият аристократите... с извинение, милейди.

— Брат ми го пие. Значи трябва да убие всяка инфекция.

Хъмбърт се изкикоти глухо.

— Искан ми се и аз да можех да го опитам!

Докато използваше ножа си да среже дрипите, Селин забеляза, че Заил поне диша равномерно. Въпреки това обаче и бездруго бледата му кожа сега беше на практика чисто бяла, ако се изключеха сините му устни. Това я плашеше.

Благородничката взе влажна кърпа от порцелановата купа, която бе донесла със себе си, и започна да промива раните. По космите на гърдите на Заил изби пот, а тялото му гореше като пещъ въпреки снежния му вид.

Когато реши, че е почистила изцяло раните, Селин взе уискито. Тя знаеше, че има някои билки, които също биха помогнали, но сега беше твърде късно да изпраща слуга, който да търси отворен билкар.

Благородничката изля с огромно внимание няколко капки върху първата рана.

Заил потрепери леко. Селин изчака да види дали ще последва по-силна реакция, но това не стана.

— Не бой се, момиче — успокой я Хъмбърт. — Заил има много висок праг на търпимост към болката. Аз не бих очаквал нещо повече от него сега.

Тя се поуспокои и сипа още от уискито. Всеки път некромантът реагираше по същия кротък начин.

— Това трябва да е достатъчно — промърмори Селин след няколко минути. Докато запушваше бутилката, за пръв път осъзна, че така и не е махнала дългата ръкавица от дясната ръка на Заил. Той сам бе свалил лявата по време на призоваването. Лейди Несардо искаше да го накара да се чувства колкото се може по-удобно, затова започна да дърпа плата.

— Няма нужда от това! — внезапно извика черепът, а тонът му бе почти панически. — Той си е съвсем добре с нея! Нещо ратмианско, нали разбираш! Просто я остави... мътните го взели!

Селин изпищя и се запрепъва назад, ужасена от онова, което се намираще под ръкавицата. То помръдна, сякаш в отговор на писъка ѝ, което само усили шока ѝ.

— Селин! — Сардак заудря вратата с юмрук. — Селин, какво става?

Той влетя вътре и я избута от пътя си.

— Нищо, момиче, нищо! — настояваше Хъмбърт. — Няма проблем, наистина! Ти...

— Гръм и мълнии! — извика брат ѝ. — Какво ти казах за неговия вид?

Селин продължаваше да се взира, но сега ужасът ѝ бе примесен със зловещ интерес. Тя не чу нито думите на Сардак, нито тези на черепа. Нищо нямаше значение, освен гнусната гледка пред нея.

Дясната длан на Заил бе напълно лишена от плът.

Само няколко добре разположени сухожилия държаха костите заедно. Но като се изключи това, липсваше всякаква кожа, която да покрие ужасяващия крайник. Ръката му бе в това състояние от върха на средния му пръст до китката. Чак там костта и плътта отново се сливаха, но дори тогава в продължение на няколко сантиметра кожата изглеждаше като обгорена.

Сардак я сграбчи.

— Ела с мен, Селин! Остави това чудовище само...

— Стига де! Заил е много добър човек, наистина!

Благородничката поклати глава, а мислите ѝ започнаха да се прочистват.

— Не... не, Сардак. Той спаси живота ми и се опита да спаси и този на Полт!

— Селин...

Тя нежно го отблъсна обратно към вратата.

— Благодаря ти за загрижеността, Сардак, но всичко е наред. Върни се в стаята си. Ако имам нужда от теб, ще те извикам.

Брат ѝ разроши косата си. Изглежда, алкохолът се бе изпарил от кръвта му. Той отново погледна към кокалестата ръка, а в изражението му се четеше искрено отвращение, но накрая кимна.

— Знам, че ще направиш каквото смяташ за най-добре, скъпа сестро. Винаги така правиш. — Сардак я погледна в очите. — Но знай, че ще се ослушвам. И при най-лекия необичаен звук ще се върна... с меч!

Той затвори вратата зад себе си, оставяйки Селин сама със Заил и черепа. Благородничката нервно се приближи към неподвижното тяло на леглото.

— Това... това в криптата ли се случи?

Гласът на Хъмбърт бе кротък и тих.

— Бих искал да ти кажа, че е така, за да мислиш по-добре за него, но не, момиче... милейди... не стана тогава. Това е от преди.

— Разкажи ми.

— Да бъдат дважд проклетите прокълнатите души, които му я взеха в един изгубен град на име Урех. Младежът и група търсачи на съкровища бяха открили мястото... всъщност двамата с него се опитвахме да им попречим да влязат. Вече знаехме, че нещо в този град не е наред, но изобщо не очаквахме онова, което открихме! Тогава той беше в руини, но се възроди, докато бяхме вътре. Стана красив, мирен... или поне така си мислехме. Докато хората не започнаха да изчезват, а владетелят на Урех не се оказа обвързан с една от самите Първични злини! Заил бе един от двамата, които оцеляха, но това му струва ръката, откъсната от онези демони.

— Тогава как...

Черепът изсумтя.

— Повечето хора биха се оказали в безизходица, но това момче е умно. След като двамата с добрия капитан Дюмон — другия оцелял — бяха излекувани от други некроманти, на младежа му хрумна нещо. Той се върна на мястото, където беше изгубил ръката си, и по някакъв начин успя да намери останките ѝ. Отне му три дни и три нощи, но Заил успя да си я прикачи обратно с огън и магии. Мътните го взели, в

някои отношения тя е дори по-добра от нова! Но той плати висока цена за нея, висока наистина.

Докато го слушаше, част от ужаса на Селин се стопи и тя се почувства още по-заинтригувана. Дали и тя не би направила същото на негово място, ако разполагаше със силите му? А и какъв друг избор би имала? Кука, каквато бе виждала по ръцете на мнозина моряци? Обикновено чуканче? Сред благородниците се случваше някой да изгуби крайник и да го замени с метална протеза, която после прикриваше с дреха, както бе направил и некромантът. Лейди Несардо не се съмняваше, че мнозина от тях биха платили много за онова, което Заил беше постигнал, а може би дори щяха да се хвалят с него, въпреки догмите на Закарум относно подобна магия.

Тя се наведе и внимателно свали останалата част от ръкавицата. Чак сега видя, че вътрешността ѝ е подплатена, за да може да имитира ръка от плът и кръв. Благородничката си спомни как Заил използваше тази длан без никаква трудност.

Селин прехапа устни и докосна опакото на дланта му. За нейна изненада усещането беше за топлина и гладкост. Тя пипна една от ставите и когато кокалените пръсти помръднаха, ахна.

Ратмианинът измърмори нещо неразбираемо и се раздвижи. Селин отстъпи, за да не пречи на възстановяването му.

— Той ще се оправи, милейди — увери я отново Хъмбърт. — Може би ще е добре и ти да си починеш. Аз ще го държа под око, или щях, ако имах очи... Не бой се.

— По-добре да остана. Не мога да оставя всичко на теб...

Черепът изсумтя.

— А какво друго имам за вършене, момиче? Аз не спя, поне не по начина на живите. Не ми е проблем да остана буден ѝ цяла нощ. — В гласа на духа се прокрадна изненадваща мекота. — Няма да допусна да му се случи нещо. Обещавам.

Въпреки неподвижността на черепа, Селин му вярваше. По някакъв особен начин на Хъмбърт Уесъл можеше да се разчита да се грижи за Заил също толкова добре, колкото бедният Полт винаги бе защитавал нея.

— Веднага извикай, ако има промяна — настоя тя.

— Разбира се.

— Благодаря ти... Хъмбърт.

Селин можеше да се закълне, че зърна някакво потрепване в очните кухини на черепа.

— Не... аз ти благодаря, момиче.

Лейди Несардо излезе тихо от стаята, а мислите ѝ се въртяха около възстановяването на Заил. Тя не спираше да се чуди по какъв начин би могла да му помогне...

Внезапно благородничката се блъсна в някого в коридора. Тя отстъпи инстинктивно, а после видя, че това е брат ѝ.

— Сардак! Изплаши ме! Какво правиш тук? Мислех, че си в леглото!

Изражението му никак не беше приятно.

— Не стигнах много далеч, сестро. Не можех просто да забравя какво видях.

— Стига, Сардак! Това е нищо...

Той я хвана за раменете толкова силно, че Селин изпъшка от болка. Брат ѝ охлаби хватката си, но не я пусна.

— Той трябва да си отиде, Селин! Не можеш да държиш подобно нещо в тази къща! Той е опасен за теб и за всички нас! Виж какво се случи с Полт, мътните го взели... а той беше опитен воин!

— Полт умря, опитвайки се да спаси Заил и мен, ако това имаш предвид, но чак след като самият Заил извърши почти същото за него! Ти не беше там! В криптата се случи нещо чудовищно, Сардак!

Той се намръщи.

— Да, знам, знам. Но все пак, Селин...

— Той остава. Дължа му го. Съжалявам, ако тази ситуация не ти допада, но...

— Но ти си господарката на Несардо, а аз съм просто едно копеле... — Когато тя понечи да оспори думите му, Сардак сведе глава. — Това беше неоснователно, зная. Ти ми даде всички шансове, от които имах нужда, и ме накара да чувствам тази къща не по-малко свой дом, отколкото твой. Прости ми, Селин.

Тя го докосна по бузата.

— Разбирам тревогата ти. Нека забравим за случилото се.

Брат ѝ погледна към вратата на Заил.

— Ще уважа волята ти, скъпа сестро, но ако той стори нещо, което дори бегло да те застраши, ще трябва да отговаря пред мен.

С тези думи Сардак я целуна по бузата и се насочи към стаята си. Докато го гледаше как се отдалечава, Селин не се съмняваше, че той ще спази подобно обещание. В това отношение Сардак приличаше на Полт. И двамата бяха истински лоялни към онези, за които ги бе грижа. Но също така се превръщаха в жестоки врагове за всеки, който застанеше на пътя им.

Благородничката се надяваше, че случаят със Заил няма да бъде такъв.

Некромантът сънуваше паяци. Много паяци. Големи. Малки. Беше обвит в мрежи, затворен в какавиди. Паяците го обкръжаваха...

Изведнъж наред мъчителните сънища се появи лице. То имаше прошарена, късо подстригана коса и черти, които в някои отношения приличаха на тези на ратмианина. Лицето гледаше борбата му с клиничен интерес и изобщо не показва, че възнамерява да помогне на некроманта.

Така че Заил продължи да се бори сам...

Бурята продължи да бушува неукротимо през следващата сутрин и следобед. Започна да утихва чак привечер. Селин прекара тези часове най-вече край неподвижното тяло на ратмианина. Тя се притесняваше, защото той още не бе дошъл в съзнание, и въпреки че Хъмбърт не го каза, благородничката усещаше, че и той се тревожи.

Заил беше плувнал в пот, а челото му се бе сбръчкало, сякаш размишляваше над нещо. Селин с изненада долови някаква магия около тялото му, сякаш с него се случваше нещо, което тя не разбираше. Несигурна какво друго да направи, тя навлажни устните му с чиста мокра кърпа и се опита да му осигури максимално удобство.

Сардак ѝ носеше храна, тъй като слугите отказваха да прекратят прага. По-младият Несардо не казваше нищо, докато ѝ подаваше подноса, но пълните му с тревога очи не се откъсваха от некроманта.

Селин вечеря мълчаливо, тъй като нито тя, нито Хъмбърт можеха да измислят какво да си кажат, за да се успокоят. Черепът настояваше, че Заил ще се оправи, но думите му звучаха кухо и това не беше заради физическото му състояние.

Няколко минути след като приключи с храната, един нервен слуга почука на вратата и промърмори:

— Господарке, в гостната има посетител, който иска да ви види.

— В това ужасно време? — възкликна благородничката и стана от стола си. — Кой е?

Откъм коридора не последва отговор, а когато Селин отвори вратата, откри, че слугата е избягал. Тя се намръщи и затвори след себе си, а после слезе на долния етаж. Там я посрещна друг прислужник, който точно излизаше от гостната с празен поднос в ръце. Когато я видя, мъжът се поклони.

— Поднесохме му вино, господарке, и сега седи до огъня.

— Кой? Кой е, Барнаби?

Слугата, чийто орлов нос стърчеше като клон пред лицето му, изглеждаше стреснат от незнанието ѝ.

— Лорд Джитан естествено!

Джитан?

— Благодаря ти, Барнаби. Можеш да си вървиш.

Той се поклони и изчезна някъде. Селин положи усилия да запази лицето си спокойно пред тази неочаквана, непредизвестна и най-вече нежелана визита от страна на мъжа, който искаше да ѝ отнеме наследството на Несардо. Чак когато беше сигурна, че видът ѝ не разкрива чувствата ѝ, благородничката тихо влезе в стаята.

— Лорд Джитан! — каза тя. — На какво дължа честта на посещението ви точно тази нощ?

Алдрик Джитан се надигна от стола с чаша вино в ръка, сякаш не жената пред него, а той бе домакинът в къщата. Благородникът имаше елегантна фигура, но нещо в несиметричните му очи и устата винаги отблъскваше Селин. Погледът му постоянно блуждаеше, сякаш Джитан подозираше, че в сенките на стаята се крият врагове. Устните му пък постоянно бяха извити нагоре в нещо, което лейди Несардо определяше като „хищна усмивка“, напомняща ѝ за гладен вълк.

— Скъпа Селин — отвърна той, вдигайки чашата. — Пия за неземната ти красота.

Дори и при най-добрите обстоятелства тя не би намерила нищо хубаво в подобна безвкусица, но въпреки това кимна учтиво.

Напук на ужасното време, дрехите и косата на Алдрик бяха безукорни и сухи, което означаваше, че слугите му са го пазили от дъжда през целия път до вратата. Селин се огледа за наметалото му, но не го откри. Жалко, защото ако то беше наоколо, тя щеше да е в състояние да съкрати и без това неприятното посещение.

— Дойдох да видя дали не мога да постигна мир помежду ни, скъпа Селин — отвърна най-накрая лорд Джитан. Той отпи от виното и пристъпи по-близо. Внезапно очите му спряха да шарят и се концентрираха върху нейните. Селин почувства как потъва в погледа му въпреки омразата си към мъжа. — Враждуваме напълно безпричинно.

— Вие искате да ми отнемете покрива над главата и да ме оставите без подслон на улицата.

— О, нищо подобно! — Алдрик се наведе напред и благородничката не виждаше нищо друго, освен очите му. — Принуден съм! Имам делови отношения с почти всички водещи фамилии в Уестмарч! В много от сделките ми са заложили големи суми пари или огромни имоти! Причината да запазя репутацията си се корени във факта, че всички знаят, че когато кажа нещо, наистина го мисля. Ако обещавам някому печалба от присъединяването ми към начинанията ми, той знае, че ще има печалба. Но в същото време, ако сделките, които правя, включват компенсация при неустойка — а това, повярвай ми, е необходима предпазна мярка, особено срещу измамници, — трябва да стигна до края, независимо от причините за неспазване на уговорката.

Въпреки че не го искаше, Селин откри, че донякъде разбира позицията на Алдрик. Не беше рядкост аристократи, чиито средства бяха намалели през годините, да сключват неблагоприятни сделки, а после да се опитват да измамат кредиторите си. Ако имаха някоя влиятелна личност, която да ги подкрепи, какъвто нередко бе случаят, онези, които бяха повярвали на думата им, оставаха без нищо.

— Но Риордан държеше на думата си и приемаше само това, което можеше да изпълни...

— Наистина беше такъв. — Различните му по цвят очи заблестяха. Лорд Джитан се намираще толкова близо, че можеше да я целуне, а тя, нетипично за себе си, не отстъпи отвратно. — Но той така и не можа да изпълни своята част от сделката. Сигурен съм, че щеше да го стори, ако не бе починал така внезапно. При все това обаче неустойката е в сила и по закон тя се пада на мен. — Той сви рамене. — Ако не я взема, скъпа моя, ще бъда мамен от всички други, с които работя, и за по-малко от година ще банкрутирам. Тогава аз няма да имам покрив над главата си. А ти не би искала това, нали?

Тя не можеше да откъсне очи от неговите.

— Не, не бих. Не бих...

— Тогава по-добре отново помисли над предложението ми, Селин. Като лейди Джитан, ти ще запазиш наследството на своето семейство, а ще имаш и това на моя род. И двамата ще спечелим от това. — Той докосна брадичката ѝ, сякаш за да я целуне. — И двамата.

Изведнъж без предупреждение в ума ѝ се появи лицето на Заил. Селин се отдръпна от Алдрик. Усмивката му за миг се превърна в озъбване, а после на лицето му се изписа много неубедително добродушие.

По някаква причина Селин усети непреодолима нужда да се върне в стаята на некроманта. Лорд Джитан забеляза внезапното ѝ напрежение и попита:

— Зле ли ти е? Мога ли да помогна с нещо?

— Не... благодаря ви, не. Съжалявам Алдрик, но трябва отново да отхвърля предложението ви.

Усмивката му стана още по-принудена.

— Помисли внимателно какво казваш, Селин... Аз ще направя каквото трябва.

Смущаващите му очи вече не можеха да я задържат. В осанката на благородничката се прокрадна предизвикателство.

— Това може и да не стане. Все още не съм изчерпала всички пътища на действие. Проучвам финансовите сделки на съпруга си...

— Но какво... — Лордът млъкна и без предупреждение внезапно погледна в посока на стаята на Заил. Лицето му се вкамени. Той се поклони. — Много добре. Щом няма да има развитие на въпроса днес, пожелавам ти приятна вечер... и се моля за твое добро скоро да се вслушаш в здравия разум.

Лорд Джитан остави чашата и излезе. Селин не си направи труда да го изпраща до изхода, който той с лекота можеше да намери и сам. Вместо това тя се заслуша напрегнато и няколко секунди по-късно чу звука на затръшнатата външна врата. Силното чаткане на копита и тракането на колелата на карета подчертаха ядосаното оттегляне на благородника.

Щом се убеди, че Алдрик няма да се върне изненадващо, Селин се затича към стълбите. Една изненадана слугиня отскочи от пътя ѝ в мига, в който лейди Несардо направо скочи върху първото стъпало.

Горе се сблъска със Сардак. Изражението му бе притеснено, а несресаната му коса стърчеше на всички страни. Този път обаче тревогата му нямаше нищо общо с некроманта.

— Барнаби току-що ми каза, че Джитан е бил тук. Какво, по дяволите, искаше този път?

— Все същото. Настоява да се оженя за него, за да прекратим спора.

— Ех, колко е популярна сестра ми! Торион ще ревнува много, все пак той първи предложи...

Тя нямаше време за това.

— Достатъчно, Сардак. След срещата с Джитан мога да мина и без остроумните ти коментари!

Той я хвана за ръката, когато тя понечи да мине край него.

— Съжалявам! Следващия път кажи на Барнаби да ме извика веднага. Не искам да оставаш сама с онова копеле!

Селин се канеше да му отговори, че може и сама лесно да се справи с Алдрик Джитан... но после си спомни как почти бе склонила на исканията му. Той едва ли не я бе целунал.

— Ще го запомня — отвърна тя меко. После му се усмихна и добави: — Трогната съм от загрижеността ти.

— В това съм най-добър... ако не броим пиенето. — Той забеляза в каква посока е тръгнала сестра му. — Обратно при него?

— Да. — Тя все още усещаше необходимостта незабавно да отиде при Заил. — Трябва да вървя.

— По-добре неговата компания, отколкото тази на Джитан — измърмори неохотно Сардак. — Но обещавах да ме извикаш, ако се нуждаеш от мен, нали?

— Да, братко. Обещавам, наистина.

Чак тогава той я пусна. Селин незабавно се затича с надеждата да не е закъсняла.

Но когато отвори вратата, откри всичко такова, каквото го бе оставила. Заил лежеше неподвижно в леглото все още потен, въпреки студения въздух в стаята.

Тревогата обаче не я напускаше.

— Какво стана, Хъмбърт?

— Да е станало нещо? — Въпреки липсата на черти, черепът сякаш я изгледа въпросително. — Абсолютно нищо, само от време на

време — моменти на пълна тишина.

— Но аз бях сигурна...

Селин пристъпи до леглото и пипна челото на Заил.

Тревогата ѝ веднага се усили стократно. Тя почувства смазваща сила, която заплашваше некроманта. Благородничката обаче не можеше да разбере откъде идва.

— Заил... — прошепна тя, без да мисли. — Заил...

Той извърна глава към нея и внезапно изстена.

— Помръдна! — изпелтечи Хъмбърт. — В името на планината Ареат, помръдна! Най-сетне!

Върховете на пръстите ѝ, докосващи челото му, усетиха топлина, но вече не така силна. Дишането му изглеждаше по-равномерно отпреди и когато Селин избърса потта от челото му, то не се ороси веднага.

Надеждата ѝ се възвърна.

— Мисля, че той...

Очите на Заил внезапно се отвориха широко.

— Карибдус... — прошепна той.

Некромантът едва бе произнесъл думата, когато очите му отново се затвориха и главата му се отпусна настрани. Селин ахна, изплашена, че е умрял, но когато погледна отблизо, видя, че Заил просто спи... при това спокойно.

— Карибдус? — изръмжа черепът. — Какво, в името на ада, значи това?

Карибдус прибра кинжала си с цвят на слонова кост. Изражението му бе все така спокойно, въпреки развоя на последните събития.

— Вече три пъти — каза той. Нещото в мрака, на което говореше, се размърда в подобие на яд. — Вече три пъти. Но няма да има четвърти път.

Погледът на ратмианина се насочи към тавана и макар да нямаше очевидна причина, на лицето му се изписа мимолетно задоволство.

— Спокойно, мъничък мой. Събитията все още се развиват според нуждите на Баланса. Знаем всичко, което ни е нужно за успеха. Името му е Заил.

Карибдус протегна ръка и нещо голямо, черно и многокрако
скочи на нея. Некромантът погали любвеобилно телцето.
— Заил... естествено, че ще е той.

СЕДЕМ

Генерал Торион бе човек на бързите решения. Бездействието го подлудяваше и затова тази нощ настроението му бе отвратително. Оставаха още цели два дни, докато добрият Корнелиус бъде положен в гроба си. Това изобщо не се нравеше на Торион. Кралят бе мъртъв и трябваше да бъде погребан, за да може наследникът му да заеме полагащото му се място на трона, заздравявайки по този начин претенциите си за него. Колкото по-дълго се отлагаше това, толкова повече щяха да се раздуят клюките, че може би някой друг ще се опита да вземе властта.

А желаещи не липсваха. Съгласието на Селин Несардо да подкрепи Юстиниан щеше да спечели и някои от другите знатни родове, но списъкът с опасни фамилии все още бе твърде дълъг за вкуса на генерала. Той осъзна, че копнее за по-простите времена, когато онези, които са служили на трона, са можели да вземат по-директни мерки. И по-крайни.

Съпровождан от личната си охрана от шестима мъже, той яздеше към двореца — сиво каменно здание с остри кули, стабилни основи и гаргойли на всеки покрив. Дворецът бе построен като крепост, с високи и непристъпни стени, покрити с шипове, и дълбок ров с гладки, невъзможно да бъдат изкачени стени. Най-ниските прозорци се намираха на три етажа от земята и имаха железни решетки.

Ако първото, което изникваше в ума на човек, бе думата крепост, то причината се криеше във факта, че именно такава беше предназначението на двореца. Той се бе издигал тук още преди появата на града. Построен като първото убежище в новата земя, по-късно бил избран за основа, около която да бъде изграден Уестмарч. Торион не познаваше добре историята, ако се изключат войните. Знаеше за Синовете на Ракис само заради могъщото им наследство и възхитата, която пораждаха творенията им. Те също така бяха създали първите външни стени на града, които по-късните архитекти бяха имитирали и

разкрасили. Столицата сама по себе си представляваше укрепление и своеобразно продължение на двореца.

Но всяко укрепление, независимо колко добре е построено, може да бъде превзето отвътре. Тронът трябваше да се защити.

„Ех, ако младежът беше по-твърд, като баща си — помисли си генералът не за първи път. — Никой нямаше да оспорва способността му да властва“.

Гражданите, облечени в кожуси и дебели дрехи, свеждаха уважително глава, докато той преминаваше по павираната улица. От време на време Торион ги поздравяваше с кимване. Търговци и занаятчии поглеждаха през витрините на дюкяните и работилниците си, за да видят мъжа, известен като Меча на кралството. Някои може би се чудеха защо самият Торион не се опита да вземе трона от слабия наследник. Генералът обаче отхвърляше с презрение подобни приказки. Единствено дългът имаше значение за него. Не смяташе, че може да се справи с неподдаващата се на управление и угнетяваща тежест на властта. С радост я оставяше на Юстиниан.

По заобикалящата замъка стена патрулираха бдителни стражи в червени униформи, сиви стоманени нагръдници и шлемове, с високо вдигнати копия и мечове, препасани от лявата им страна. Над тях се вееха кралските знамена — изправената на задните си крака черна мечка в средата на всяко от тях, сякаш танцуваше лудешки танц под напора на силния вятър.

Стражите бързо отстъпиха — Торион бе единственият, който нямаше нужда да се представя при влизане. Той мина заедно с телохранителите си през обкованите с желязо порти. Вятърът виеше, но командирът не му обръщаше внимание, защото мислите му бяха насочени към по-важни работи. Всъщност Торион не обърна никакво внимание и на останалата част от пътя до стълбите на двореца, нито на изкачването до широките железни врати с озъбени вълчи глави — символ на първоначалните господари на крепостта. Едва пред тях той се спря най-вече за да се възхити на силата, предадена в тези образи. Синовете на Ракис може и да бяха отмрели като властваща династия, но наследството им бе навсякъде, включително в кръвта на мнозина от народа на Уестмарч.

Високият сив коридор, по който поеха, бе осветен от факли, а край стените му се бяха наредили най-доверените мъже на Торион.

Вълчийт мотив продължаваше да присъства на всяка гладка повърхност. Някой от предшествениците на Юстиниан обаче се бе опитал да покаже кой властва сега, като бе окачил на тавана големи, прецизно изтъкани и — според генерала — безвкусни гоблени със собствения си герб. Гигантските мечки се люлееха над главата му, но за Торион те изглеждаха повече изплашени, отколкото плашещи. Струваше му се, че стоят толкова нависоко само за да са в безопасност от челюстите на древните вълци.

Генерал Торион сви рязко вляво и пое по коридор, който водеше встрани от тронната зала. Юстиниан никога не се намирал там. Новият монарх предпочиташе удобството на собствените си покои, където бе живял от бебе. Настоятелният му отказ да седне на трона само усилваше политическото напрежение.

— Генерале! — извика го някой отзад. — Лорд генерале!

Торион веднага позна носовия глас: Едмън ФеърUEDЪР, новият съветник на краля. Висок и кльощав ласкател, в когото Юстиниан се вслушваше твърде много.

— Какво има, Едмън? — попита генералът и се обърна.

Във външността на съветника, облечен в черна жилетка и черни панталони, имаше нещо птиче. Беше плешив, като се изключи ивицата кестенява коса, преминаваща по тила му от едното ухо до другото.

— Негово величество... няма да го намерите там.

— О? Да не би да е в кухнята?

Новият господар на Торион се смяташе за майстор готвач и преди, когато изгледите бяха, че никога няма да властва, прекарваше доста време, забавлявайки се с различни рецепти. Още една негова черта, която го правеше да изглежда смешен в очите на много от благородниците.

— Не, лорд генерал! Негово величество ви очаква в тронната зала!

Торион изсумтя изненадано. Това се случваше за първи път. Досега Юстиниан бе стоял далеч от тази зала, сякаш тя можеше да го зарази с чума. Генералът обаче се постарал да не храни големи надежди. Това, че наследникът на Корнелиус е събрал смелост да отиде там, далеч не означаваше, че ще изглежда на мястото си.

— Води тогава.

Едмън се обърна кръгом и го поведе обратно към тронната зала, пред чиято двойна врата стояха на пост четирима стражи. Съветникът щракна с пръсти и двама от тях отвориха вратите. Личната стража на генерала остана в коридора. Присъствието ѝ в тронната зала щеше да бъде сметнато за обида към краля, а Юстиниан не можеше да си позволи дори най-дребната проява на неуважение, поне на този етап.

Но когато влезе, Торион ококори очи пред разкрилата се гледка. Бе толкова поразен от вида на мъжа отсреща, че без да се замисли, падна на едно коляно.

Юстиниан IV — Юстиниан Ококорения, както го наричаха мнозина зад гърба му — гледаше сериозно от трона към командира на армиите на Уестмарч. Плахото детско изражение го нямаше. Седящият пред Торион крал излъчваше същата властност както обичния Корнелиус. Слабият русоляв младеж щеше да бъде дори красив, ако ги нямаше следите от шарка, останали по бузите от срещата с болестта на крехка възраст. Имаше орловите черти на баща си, но очите му определено принадлежаха на обичаната от всички кралица Нелиа, умряла скоро след раждането му. Те обикновено бяха бледи и нерешителни, за разлика от онези на майка му, но днес погледът на Торион срещна две наситено кафяви очи, които приковаха вниманието му.

— Генерал Торион — поздрави го Юстиниан, а обикновено колебливият му глас сега напълно отговаряше на погледа. — Винаги е удоволствие да ви видя. Изправете се, моля.

„Звучи точно като баща си! — възхитено си помисли командирът, подчинявайки се машинално. — Точно като добрия Корнелиус, докато беше здрав“.

Бялата нощница, в която Торион често бе заварвал наследника, независимо по кое време от денонощието, сега я нямаше. Вместо нея новият крал бе облечен в кралските одежди, над които шивачите се бяха трудили ден и нощ от мига, в който стана ясно, че баща му няма да се възстанови. Дрехата напомняше униформата на генерала, но с кръгли еполети в сребърно и златно и сложна плетеница над герба върху златния нагръдник. Изправената на задните си крака мечка далеч не изглеждаше толкова изплашена, колкото онези по гоблените отвън, и добре отразяваше държането на сегашния владетел. Ръкавите и крачолите бяха обточени със златни ивици. Високите военни ботуши

от черна кожа довършваха невероятния ефект. Торион, който знаеше как другите реагират, когато самият той влезе в някоя стая, сега изпита същото чувство към Юстиниан за първи път, откакто крал Корнелиус го бе посветил в рицарско звание преди две десетилетия.

— Ваше Величество... — започна накрая генералът, осъзнал, че сега той е този, който се запъва. — За мен е удоволствие да бъда в присъствието на своя крал.

Юстиниан отвори уста, а после, изглежда, се поколеба. За един кратък миг погледна встрани и изражението му придоби обичайната си несигурност. След това, също толкова внезапно, самоувереният млад монарх се върна. Юстиниан се изправи плавно и пристъпи напред, за да се ръкува с най-верния си служител.

— Зная, че сте се тревожили за мен, генерале. Оценявам подкрепата, която ми оказахте, въпреки тази тревога.

Торион отново се почувства така, сякаш се намираше в присъствието на стария си господар.

— Смяната на властта винаги води до известен период на несигурност, но вярата и лоялността ми никога не са се колебали, Ваше Величество.

— Добрият, непоколебим Торион — каза кралят и внезапно се усмихна... с усмивка, която отново напомни силно за Корнелиус. Юстиниан пак го изненада, като го потупа по гърба. И чак сега стана видно, че двамата имат един и същи ръст. Обичайният навик на младия владетел да изгърбва рамене поради липса на увереност бе изчезнал. Новият Юстиниан бе висок и горд като всичките си предци.

Генералът се опита да потисне собствената си усмивка. Ако онова, което виждаше, беше постоянна трансформация, значи всички, които горяха от нетърпение да предявят претенциите си към трона и да го отнемат от законния му наследник, щяха скоро да открият, че ги чака неприятна изненада.

— Ако разрешите да отбележа, тези дрехи ви стоят много добре, Ваше Величество — заяви той, много по-спокоен, отколкото на идване.

— Така е, нали? Кой би помислил?

Юстиниан се отдръпна. Изведнъж вдигна ръце и започна да се смее, вирнал глава към тавана. Торион сбърчи чело и погледна към Едмън, който обаче тъкмо бе открил нещо интересно на ръкава си.

Кралят бързо свали ръце. По изражението му пробягна мимолетен проблясък на несигурност.

— Извинете ме, генерале! Просто малко... въз... съм нервен. От напрежението е.

Като си представи с какво очакваше да му се налага да се справя, Торион с готовност прие отговора. Вместо слабо, неопитно момче, командирът бе открил мъж, който изглеждаше много по-уверен от всичките си опоненти. Естествено можеха да се очакват някои дребни мании. Всеки монарх имаше такива. Това си беше в кръвта им.

— Колко силна е подкрепата ни, Торион?

Въпреки че вече от няколко минути бе свидетел на чудодейната промяна у Юстиниан, директният въпрос свари командира неподготвен.

— Извинете, Ваше Величество?

— На чия подкрепа можем да разчитаме, генерале? Кой е твърдо зад нас?

Организираният ум на Торион пое юздите. Той незабавно изброи няколко имена, завършвайки с онова, на което имаше най-голямо доверие:

— И разбира се, лейди Несардо.

Юстиниан го изгледа.

— Несардо е с нас? Сигурен ли си?

— Даде ми подкрепата си без колебание... и с ваше разрешение, ако се представите в този си вид пред някои от колебаещите се, победата ви ще е почти сигурна.

Русолявият монарх отново погледна встрани. Този път Торион просто изчака. Ако новият Юстиниан имаше само този дефект, Уестмарч бе в сигурни ръце.

— Прав сте, генерале — отвърна накрая кралят. Той отново се усмихна като баща си някога и добави: — Подготви аудиенция при първа възможност, Едмън! Покани всички онези, които старият Торион смята, че трябва да дойдат!

— Да, Ваше Величество — каза съветникът и се поклони ниско.

— Мисля, че също така е време да покажем малко сила, не мислите ли, генерале?

Той продължаваше да сварва Торион неподготвен.

— Ваше Величество?

— Трябва да покажем, че военните сили на Уестмарч са безусловно лоялни към мен. Можете ли да го организирате?

Торион помисли за момент.

— Голяма част от армията на кралството се състои от войниците на различни лордове, които ги предоставят на короната като знак на вяроност. Неколцина от тях не бих желал да виждам в близост до вас за момента... ако ме разбирате.

— Какво можете да ми осигурите?

— В добавка към онези, в чиято лоялност съм сигурен, бих могъл да повикам войски от покрайнините на Кандурас.

Кандурас се намирал на североизток и представляваше регион, от който в Уестмарч често влизаха бандити. Страната много завиждаше на природните богатства на съседа си и Торион подозираше, че хазната ѝ получаваше дял от плячката на обирджиите. За съжаление това така и не бе доказано.

— Някои могат да сметнат това за рисковано. А и не говори добре за преценката на един крал — отбеляза Юстиниан.

— Мъдростта ви ме впечатлява, Ваше Величество.

Кралят се намръщи, а после отново погледна встрани.

Миг по-късно стоманата се върна в погледа му.

— Разбира се! Колко съм глупав! Градската стража е част от личната ви армия, нали?

Торион не беше сигурен, че му харесва посоката, в която се насочваше разговорът.

— Да, но...

Синът на Корнелиус плесна с ръце.

— Това е чудесно, нали? Е, със сигурност няма нужда да се боим от нахлуване в столицата, а благородниците, които са обмисляли да ми отнемат трона, не могат да се изправят срещу тях. Ще използваме стражата, за да покажем силата на властта си!

Част от новооткритата надежда на Торион се стопи. Той смяташе стените на града за жизненоважна част от защитата на кралството, независимо колко далеч се намираха Кандурас и Енщайг. Добре укрепената столица вдъхваше увереност и на останалата част от кралството.

Но Юстиниан вече бе решил. Преди генерал Торион да успее да предложи нещо друго, кралят обяви:

— Да бъде направено! Мисля, че можем да изтеглим най-много бойци от стените, гледащи към планината и гората! Там няма от какво толкова да се боим, освен от няколко вендиго, прав ли съм, генерале?

— Вероятно — измърмори командирът. Той пресметна набързо. Да, ако трябваше да се направи, онези стени щяха да са най-подходящи за оголване. Но Торион все пак трябваше да реорганизира стражите, а това щеше да отнеме време. Същото се отнасяше и за подготовката за представянето им пред краля. — Ще отнеме известно време, но ще стане.

— Прекрасно! — Юстиниан го потупа по рамото — съвършено копие на мъртвия Корнелиус. — Тогава ще ви оставя да се погрижите за това.

Торион се чувстваше объркан. Идвайки тук, не беше очаквал да се случи подобно нещо.

— Както желаете, Ваше Величество. — Офицерът най-после си спомни защо е тук. — Кралю, ако позволите...

— Да, можеш да си вървиш... с благодарността и благословията ми.

Юстиниан се обърна, за да говори с Едмън. Генерал Торион видя, че аудиенцията е приключила, поклони се и излезе от залата. Умът му препускаше, докато преценяваше добрите и лошите страни в тази неочаквана промяна у сина на Корнелиус. Личната охрана на генерала го последва, но той изобщо не я забеляза.

„Стените трябва да останат добре защитени. Винаги е било така“ — помисли той. Но имаше твърде много въпросителни, когато ставаше дума за войниците, наети от други благородници, а онова, което Юстиниан желаяше, щеше да изисква много хора. Нямахме друг начин, освен временно да се оголят градските стени.

Ала като се изключи това, командирът напусна залата доста обнадежден. Кралят току-що бе показал повече решителност, отколкото през всички години, откак Торион го познаваше. С вещата подкрепа на генерала, тази решителност щеше да нарасне още повече. Много крале в началото са били несигурни и неопитни, но са израствали и накрая са се превръщали в легенда.

„Това е хубаво — убеждаваше се генерал Торион, като излезе навън, излагайки се отново на капризите на лошото време. — Това ще запази кралството. Ще запази Уестмарч“.

А в крайна сметка нищо друго нямаше значение.

Един слуга донесе на крал Юстиниан IV чаша червено вино, докато Едмън продължаваше да бърбори за предстоящото събиране на благородниците. Младият монарх отпи една глътка.

— Достатъчно.

Съветникът млъкна наред изречението.

— Ваше Величество?

— Едмън, моля те, излез. И вземи останалите със себе си.

Мъжът се поклони толкова ниско, че Юстиниан очакваше да одраска пода с дългия си нос.

— Както желаете, Ваше Величество.

Облеченият в черно съветник се изправи и щракна с пръсти към стражите.

Повелителят на Уестмарч ги наблюдаваше, докато бавно излизаха от залата. Тъй като и войниците, и Едмън бяха с гръб към краля, те не видяха как очите му се разшириха от страх, а устата му се изкриви от силно отчаяние. Ръката, държаща чашата, се разтресе толкова силно, че по безценните му одежди покапаха капки вино.

Когато вратите най-накрая се хлопнаха и той остана сам, от устата му се изтръгна въздишка. Юстиниан изпусна чашата, без да обръща внимание на звъна от счупено стъкло и червеното петно, което се образува на пода. Движейки се като животно в клетка, той застана в средата залата и се огледа.

— А! — Погледът му се насочи към празното място в единия ъгъл. Кралят колебливо протегна треперееща ръка към сенките там.

— Татко! — възкликна Юстиниан. — Добре ли се справих, татко?

В тъмната бурна нощ на небето проблесна светлинка. Малцината, които евентуално я бяха зърнали, сигурно бяха си помислили, че облаците са се отдръпнали за миг, колкото тази единствена звезда да озари за миг земята.

Но ако бяха я видели как пада надолу, щяха вместо това да я сметнат за поличба.

И в двата случая подобни наблюдатели щяха да са напълно в грешка... и напълно прави.

Но светлината не се разпръсна, както ставаше в други подобни случаи. Тя падаше бързо, но и съвсем точно.

И когато стигна над града, спря.

Един от стражите на външните стени случайно погледна към нея, може би усетил по някакъв начин промяна в света. Очите му незабавно се изцъклиха и той се обърна настрана. После продължи да стои на пост, изцяло забравил неземното видение.

Светлината продължи надолу, падайки в Уестмарч. Междувременно неестественото сияние отслабна, сливайки се със сивотата на света долу.

Точно над покрива на дома Несардо и последните остатъци от сиянието изчезнаха от взора на смъртните.

ОСЕМ

Трите закачулени фигури наблюдаваха преценяващо усилията на коленичилият Заил, докато той внимателно чертаеше пентаграмата в меката земя. От време на време проехтяваха грубите крясъци на нощните обитатели на джунглата на Кеджистан — зловещи викове, които само подчертаваха странната задача на ратмианина.

Той начерта с кинжала си две дъги над кръг, през който преминаваше права линия. В мига, в който го завършеше, всеки образ запламтяваше в червено, а после избледняваше в зеленикаво. Дишането на младия заклинател стана накъсано, докато работата му напредваше.

— Почти е готов — обяви той на старейшините.

— Какво ни учи Ратма за подобно докосване до Баланса? — запита средният от тримата — мършава жена, облечена в сива роба и с две черни звезди, татуирани на всяка буза.

Заил отвърна без колебание:

— Че и най-малката тежест, в която и да е посока, може да причини огромна катастрофа.

Жената облиза тънките си устни.

— Това е стандартен отговор, който се казва на всички новаци в началото, за да не смятат уменията, които ще придобият, за нещо, с което могат да боравят, както им скимне. Ти си напреднал много повече от това, Заил, син на Икарион.

— Вгледай се дълбоко в себе си и в творението си — предложи плешив мъж, чието лице бе почти толкова лишено от плът, колкото и костите, с които некромантите вършеха тайнствената си работа.

— Концентрирай се — промърмори третият, чието изражение дори не можеше да се види под огромната качулка. Гласът му ехтеше по странен начин, сякаш идваше от дълбините на пещера. — Пречупи го през твоята гледна точка, защото именно оттам идва всяка магия, както и последствията от нея.

— Довърши рисунката — добави мъжът с изпитото лице.

Заил добави към изображението вълнообразна линия, представляваща водата. После се отдръпна назад, сядайки на петите си, за да огледа внимателно всеки детайл, и не откри никаква липса. В същото време друга част от ума му анализираше въпроса. Значи отговорът имаше нещо общо с рисунката, над която работеше. Въпросите на старейшините винаги бяха свързани с настоящия момент, защото той винаги бе най-важният аспект от времето. Моментът оформяше бъдещето, определяше посоката, в която трябваше да поемат ратмианите, за да опазят Баланса в сегашния му вид.

Той разгледа внимателно символите — пречупеното слънце, водата, арките, които представляваха живота, назъбените знаци на огъня. По някаква причина те докоснаха една струна дълбоко в душата на Заил и събудиха отдавна погребана емоция.

После видя не само значението на рисунката, но и отговора, който искаха от него.

— Не...

— Какво ни учи Ратма, Заил? — настоя жената.

— Не ме карайте да правя това...

— Ако искаш да заемеш мястото си сред нас, трябва да усвоиш този урок — разнесе се гласът на закачуления некромант. — Удари пентаграмата, младежо. Освободи магията.

Слабият като скелет инструктор вдигна кокалестата си ръка към ученика.

— Но първо... трябва да отговориш на въпроса.

Ръката му с кинжала потрепери. Заил едва се удържа да не посегне с другата и да не заличи скверното си творение. Но тогава обучението му надделя. Той се концентрира върху символите, опитвайки се да гледа аналитично, а не емоционално. Те и не очакваха друго от него.

— Ратма ни учи, че ако използваме по този начин Баланса... — Той неволно преглътна. — ... това ще наруши нашата ясна визия и така ще изгубим душите си. А ако това стане, ще се превърнем в същата онази заплаха, която се мъчим да държим настрана.

— Достатъчно точен отговор — обяви жената. — Довърши магията, Заил.

Ученикът стисна зъби и заби кинжала в центъра. Свещеното острие потъна до дръжката в меката почва.

В джунглата настъпи пълна тишина... а после тя бе раздрана от нови крясъци и вой. Това не бяха крясъците на животни, а звуци, идващи от друго място — място, свързано със смъртния свят благодарение на пентаграмата на Заил.

Безплътни енергийни нишки избликнаха от центъра и се завъртяха като вихър около заклинателя. Косата и наметалото му се вдигнаха като наелектризирани. Дори дрехите на слабия мъж и татуираната жена се раздвижиха, макар че онези на закачуления им брат изобщо не помръднаха.

Заил гледаше как нишките се усукват около него. Лицето му запази непроницаемото си изражение, но очите му разкриха дълбоко стаен ужас.

Много от енергийните вълни се насочиха към гъстите корони на дърветата и се забиха в тях като стрели. Виковете се превърнаха в стенания, които накараха Заил да потрепери.

И после... две от нишките се върнаха при ученика и се извиха в спирала около него, преди да увиснат отново над пентаграмата.

— Погледни ги! — нареди качулатият.

Заил предпочиташе да гледа всичко друго, освен тях, но се подчини. Дори ако учителят не му бе наредил, собствената му вина щеше да го принуди.

Когато се концентрира върху нишките, те добиха мимолетни форми. Сенчести, едва различими...

Мъж. Жена. И двамата много приличаха на него.

Заил протегна ръка към тях и каза умолително:

— Не исках да стане така! Аз...

Закачуленият учител протегна един железен жезъл и изтри външната линия от едната страна на рисунката му.

Воят и стенанията секнаха. Нишките се стопиха в миг... като последни изчезнаха двете, висящи във въздуха срещу младия некромант.

Заил падна на колене и извика:

— Не! Върнете се! Моля ви...

— Моля ви!

Той подскочи в леглото, а видението все още пламтеше ярко в паметта му. Заил се огледа отчаяно за двамата си родители, треперейки неконтролируемо.

Но откри, че не се намира в джунглите на Кеджистан по времето, когато най-сетне бе получил изцяло даровете на Ратма, а тайното му желание бе завинаги унищожено от тогавашните му наставници.

Това бяха покоите, в които го бе настанила лейди Несардо. Намираще се на другия край на моретата-близнаци, в Уестмарч. Спомените се върнаха бързо... странноприемницата, крадците, излъчването на дома Несардо, битката срещу призрака в криптата.

Но... после в съзнанието му имаше бяло петно. От паметта му бе изтрито нещо. Заил се хвана за главата, докато се опитваше да се съсредоточи.

И веднага усети студения досег на дясната си длан.

— Не...

Некромантът зяпна ръката и прокълнатите ѝ пръсти. В нея имаше нещо от ада и създаването ѝ беше в разрез с ученията на Ратма, но в онзи момент Заил не го бе грижа за това, защото бе въпрос на необходимост.

Но Селин я беше видяла и това накара стомаха му да се свие по начин, който некромантът не бе усещал, откак... откак глупостта му бе убила двамата най-важни човека в живота му.

Той затвори уста и погледна през рамо. Черепът на Хъмбърт Уесъл стоеше мълчаливо на мястото си, но Заил не се лъжеше лесно.

— Ти не можеш да спиш, Хъмбърт. Да се преструваш е под достойнството ти.

— Нищо не е под достойнството ми или под мен, младежо, освен тази масичка!

Ратмианинът стана от леглото. Мускулите го боляха, но той не обърна внимание на неудобството.

— Спести ми духовитостта си. Какво стана в криптата?

— А какво не стана?

Черепът бързо му разказа подробностите, като ги доразкраси от себе си, което бе характерно за всички истории на немъртвия наемник. Заил си спести коментарите и само слушаше, а аналитичният му ум извличаше фактите измежду преувеличенията на Хъмбърт.

Вече знаеше за смъртта на Полт и макар от децата на Ратма да се очакваше да не тъжат за мъртвите — защото не беше ли смъртта просто ново състояние на духа. Заил съжеляваше за саможертвата на телохранителя. Сега Селин имаше с един защитник по-малко, а благородничката не можеше да си позволи това. Тя се бе оказала забъркана в нещо, което се простираше далеч отвъд света на смъртните и дори този на мъртвите. Във всичко това имаше някаква поквара, която тревожеше некроманта — поквара, която чувстваше, че е свързана с унищожаването на Световния камък.

„Тъмните сили ще се раздвижат — беше му казал духът на джунглата, когато го призова, преди да отплава. — Дори и изгубените...“

— Тя прие добре твоето... изделие — добави Хъмбърт със закъснение. — След първоначалния шок, разбира се. След като й казах как си изгубил...

— След като какво!

— Спокойно, младежо, спокойно! Момичето е силно, наистина! Спокойно може да принадлежи на твоя вид, поне що се отнася до волята! Веднага разбра какво си се опитал да направиш в Урех и защо си решил да поправиш крайника си по най-добрия възможен начин.

Думите му изобщо не успокоиха Заил.

— И си й казал какво съм...

Челото на черепа почти се набръчка.

— Разбира се, че не! Някои неща е по-добре да останат неизвестни или да бъдат забравени!

— Да... — Внезапно го заболя главата и той седна. Вдишваше и издишваше ритмично, за да се успокои. Болката утихна. — Случи ли се нещо тревожно, докато бях в безсъзнание?

— Господарката имаше посетител. Доколкото разбрах, бил е лорд Джитан.

Това привлече интереса на некроманта.

— Нима? Искане ми се да го бях срещнал.

Хъмбърт изсумтя.

— Той определено развали настроението й.

Заил щеше да говори със Селин за злокобния благородник, когато се появи възможност. Засега обаче трябваше да възстанови силите си и да се опита да запълни празните места в паметта си.

— Между другото — вметна черепът — кой е тоя Карибдус?

— Карибдус? — Ратмианинът се обърна към немъртвия си спътник. — Какво имаш предвид?

— Ти се бореше дори и насън. Единственото, което най-накрая те върна при нас, беше господарката. Според мен тя има не по-малко сила от теб. Жалко, че не знае как да я използва.

В началото Селин се бе справила добре в криптата. Но инстинктът не можеше да компенсира липсата на знание. На благородничката ѝ трябваше подходящо обучение от магьосник. Не Заил, разбира се, а някой, чиято област на познания е по-приемлива. Той се върна към по-важния въпрос:

— И тогава ли споменах... Карибдус?

— Някъде там, да. Е, кой е той?

Заил се намръщи.

— Нямам никаква представа.

— А имаш ли навика да произнасяш имена, които не знаеш? Не бях го забелязал досега, младежо.

— Не, нямам.

Некромантът отново се замисли за името, въртейки го в устата и ума си. Карибдус. Звучеше му познато, но не събуждаше никакви спомени.

Белите петна в паметта му...

— И не съм казал нищо повече?

— Искат ми се да можех да ти кажа друго.

Заил запомни името, за да го изследва по-късно. Вероятно Карибдус беше демон. Това със сигурност би обяснило много неща.

И все пак...

Той стана от леглото и се насочи към вратата.

— Къде смяташ да ходиш?

— Трябва да се върна в криптата на Несардо.

— Не и в този вид — отбеляза Хъмбърт. Некромантът спря и погледна надолу. Беше само по панталони — единствената дреха, която му бе оставила свенливата Селин. И те бяха скъсани. Ботушите му стояха до леглото, забравени в привързаността му. Това показва хаоса, който цареше в ума му — макар бос и почти гол, бе готов да влезе отново в коварния свят долу. Дори не се бе сетил да вземе кинжала си.

— Може би е добре да покротуваш още малко.

— Нямам вр... — На вратата се почука колебливо. Без да мисли, Заил каза: — Влез.

Бравата се завъртя и Селин влезе. Тя погледна към него и ахна.

Некромантът инстинктивно вдигна ръце и осъзна със закъснение, че така само предлага на домакинята по-добра гледка към дясната си длан.

Той я скри зад гърба си и промърмори:

— Извинете ме за вида ми, милейди.

Селин вече се бе обърнала.

— Стори ми се, че чух гласа ви, но очаквах да сте още в леглото. Колко съм невнимателна! Просто така се зарадвах, когато разбрах, че вече сте в съзнание!

Ратмианинът се огледа и намери останките от наметалото си. Той се загърна с него и въпреки че бе окъсана, дрехата му позволи да въведе ред в мислите си.

— Реагирах импулсивно. Вече можете да погледнете.

Тя се обърна и той забеляза, че се е изчервила. Некромантът не бе свикнал на такива реакции от страна на жените и веднага отмести очи към вързоп в ръцете ѝ.

— Дрехи?

— Ръстът ви е подобен на този на Сардак и затова си позволих да наредя да донесат нещо. Простички са, но подобни на онова, което носехте преди. На наметалото му липсват символите на занаята ви, но...

Той пое дрехите от нея.

— Ще свършат прекрасна работа. Задължен съм ви.

Изражението ѝ стана много сериозно.

— Нищо подобно. Не и след... всичко това.

— Съжалявам за Полт. Зная, че той означаваше много за вас, както и вие за него. Подобна лоялност не може да се купи с пари.

— Баща му служеше на моя баща. — Селин сведе глава. — Както и дядо му. Проклятието на Несардо, изглежда, се е прехвърлило и на неговото семейство, защото той бе последният от своя род.

Заил обмисли информацията.

— Ако искате, бих могъл...

Погледът ѝ го накара да замълчи.

— Не. Стига толкова. Нека Полт почива в мир. Нека съпругът ми почива в мир. Усилието ни не само се оказа напразно, но и ни струва много.

— Обаче не е съвсем безполезно. Кажете ми, името Карибдус говори ли ви нещо?

— Не... но звучеше така, сякаш значи нещо за вас, лорд Заил. Мъльвахте го така, сякаш ви е познато.

Той кимна унило.

— Да, но явно това познанство ми убягва след събуждането.

Тя го погледна съчувствено.

— Може би ще се сетите, след като се възстановите.

— Може би...

— Хайде да поговорим за това след малко — настоя Селин. — Сигурно умирате от глад.

Всъщност непривичното усещане за глад наистина бе станало осезаемо, но Заил смяташе подобни земни нужди за най-малкия от проблемите си. Все пак задоволяването им щеше да му позволи да се облече и да даде на домакинята си малко почивка.

— Някаква супичка ще ми стигне.

— Ако аз имам думата, ще получите много повече. — Тя се обърна. — Ще се погрижа незабавно.

— Лейди Селин. — Когато благородничката се обърна, Заил продължи: — Чух, че ви е посетил лорд Джитан.

— Да. — Изражението ѝ показваше силната неприязън, която изпитваше към мъжа.

— Ако отново се озовете в неговата компания, ще е най-добре да не му споменавате този Карибдус.

— Мислите, че може да го познава?

Некромантът се прокле наум, осъзнавайки, че току-що е внушил грешна представа на Селин.

— Моля ви, просто не споменавайте името.

Тя отново се обърна към вратата.

— Съмнявам се, че ще го видя скоро, особено ако мога да го избягна. Ей сега ще се върна с нещо за ядене.

После благородничката затвори вратата след себе си. Хъмбърт се изкикоти мрачно. Заил го изгледа ядосано.

— Какво те забавлява точно сега?

— Явно Ратма учи на много неща, но не и на това как да се държиш с жена... или може би просто ти не умееш.

— Ще ме послуша. Умна е.

Черепът не каза нищо.

Издаден в нетипично за него раздражено настроение, Заил се концентрира върху обличането. Селин бе открила изненадващо близки до неговите дрехи, дори по отношение на наметалото. Липсваха му множеството джобове, които имаше предишното, но некромантът можеше да ги добави, когато има време.

Едно нещо обаче не можеше да чака. За разлика от предното му наметало, това не бе специално обработено.

Заил го простря върху леглото и отиде до една от кесиите си, от която извади алена свещ. Той внимателно я постави върху наметалото, после с помощта на огнилото си запали фитила ѝ.

В мига, в който свещта се запали, светлината на газените лампи в стаята помръкна. Появиха се сенки. Пламъкът на свещта стана посилен, но цветът му бе червен като кръв и само придаваше още по-злокобен вид на заклинанието.

Некромантът протегна дясната си ръка и докосна върха на пламъка.

От свещта се разнесе нещо като кратък яростен шепот. Малко облаче дим се издигна над леглото. То се завихри за няколко секунди, а после оформи уста.

— Заил... — изхриптя тя. Докато говореше, в нея се появиха дълги остри зъби, отново изградени от дим.

— Имам изискване към теб, Кс'и'Лак.

Димната паст се ухили:

— Може би молба. Желание.

— Казах „изискване“. Знаеш, че имам власт над теб.

Духът се изкикоти:

— Свещта става все по-къса. Скоро няма да може да се запали.

Заил сви рамене.

— Ще се тревожа за това, когато му дойде времето.

— Винаги трябва да се тревожиш за това, човеко...

Лявата ръка на ратмианина се появи сякаш от нищото и разкри бледия кинжал. Заил го приближи до фитила.

— Дотогава обаче помни какво мога да ти причиня чрез магията.

Арогантността изчезна от гласа на духа.

— Призова ме. Какво искаш?

— Същото, което направи за предишното ми наметало. Добави обаче и люспата на Траг'Оул, която удобно забрави миналия път.

Димната уста се снижи и се понесе на няколко сантиметра от плата.

— Ти не уточни тогава. Трябва да уточняваш. Такива са правилата...

Тъмнокосият заклинател махна с ръка.

— Знаеше какво искам, но... да, трябваше да бъде точен. Люспата на Траг'Оул тук. — Той посочи едно място на подгъва. — Останалото — всичко останало — го сложи точно където си беше на предишното наметало. Без отклонения и пропуснати знаци. Точно копие.

— Учиш се бързо, човеко Заил. Дано другите от твоя вид да не схващат така бързо. — Устата се разшири. — Аз винаги съм гладен.

— Изпълни нареждането ми. Веднага. Не искам да хабя повече фитил заради теб. — За да подчертае сериозността си, Заил докосна пламъка с върха на кинжала си.

От създанието се разнесе нещо, подобно на стон. Устата се приближи още повече до наметалото. За момент не се случи нищо, а после се чу рязко вдишване.

— Без грешки и пропуски — напомни некромантът.

Кс'и'Лак не отговори. Вместо това демоничната уста издиша. От нея изхвърчаха малки символи, образувани от дим, които се разпръснаха върху наметалото. Опитното око на Заил бързо оглеждаше всяка руна, за да е сигурен във формата и нюанса ѝ. На друго ниво усещаше магията на всеки отделен символ.

Но броят не съвпаднаше.

— Всичките, Кс'и'Лак!

— Просто исках да си поема дъх — увери го бързо устата. Тя издиша отново и от нея излязоха още два символа.

Заил ги огледа още веднъж и накрая кимна. В същия миг руните легнаха върху подгъва и другите предвидени за целта места на наметалото, дори и върху онези от долната страна.

Некромантът докосна плата и първата от руните се избистри. Тя проблесна ярко, придобивайки за миг сребрист цвят, а после изчезна от

поглед. Един след друг и с останалите символи стана същото. Заил следеше внимателно, докато не се увери, че и последният се е слял с наметалото, а после отдръпна кинжала от фитила.

— Добра работа.

— Нима бих те разочаровал?

Някой почука.

— Селин — успя да изсъска Хъмбърт.

Устата се издигна във въздуха, като в същото време се обърна към вратата.

— Женска? Моля те, покани я. Искам да видя дали е мека и крехка...

Некромантът хвана фитила с двата пръста на дясната си ръка и загаси пламъка.

Димната паст на Кс'и'Лак изчезна с ръмжене.

— Момент, моля — извика ратмианинът. Той взе подплатената ръкавица от мястото, където я бе оставила Селин. Тя вече беше видяла зловещата му ръка, но по някаква необяснима причина Заил вярваше, че благородничката ще я забрави, ако отново я скрие. — Влезте.

Но новодошлият не бе Селин, а Сардак. Един много трезвен и недоверчив Сардак.

— Слугата ми каза, че си буден. С кого говореше? — Той погледна зад Заил.

— С мен, с мен! — извика черепът.

Сардак изобщо не го погледна. Също като сестра си, и той нямаше проблем да приема странното за нормално. В някои отношения братът бе дори по-спокоен по отношение на черепа, отколкото Селин. Пиянството можеше да роди и по-ужасяващи спътници.

— Не, гласът звучеше различно... завистлив и с неутолим апетит... за нещо повече от храна.

— Имате ли нужда от нещо? — попита некромантът.

Сардак затвори вратата.

— Просто кратък приятелски разговор, преди скъпата ми сестрица да се е върнала с храната ти. Не харесвам нито теб, нито себеподобните ти, лорд Заил. Вие се ровите в неща, в които никой не бива да си пъха носа. Миналото обикновено е по-добре да се остави на мира...

— Съгласен съм. Моят орден не прави нищо повече от необходимото за запазване на Баланса.

Сардак му се усмихна подигравателно.

— Нямам представа какво означава това и изобщо не ми пука. Онова, за което обаче ми пука много, е Селин. Затова исках да те видя, преди да се е върнала.

— Тогава няма ли да е най-добре да минете направо на въпроса?

— Да, направо на въпроса — отбеляза с привидно спокоен тон братът на Селин и се приближи до масичката на Хъмбърт. — Има и по-лоши неща от теб, които в момента се навъртат около сестра ми. Главата ми най-сетне се прочисти достатъчно, за да стигна до този извод... и щом вече можех да мисля ясно, едно от тези неща ми напомни за друго. Име, споменато от друг пияница. Селин ще потвърди, че имам ужасно добра памет, когато не се наливам с вино, бира или нещо друго от сорта. Всъщност това е и една от причините да пия. Паметта ми е твърде добра. Не мога да забравя нищо.

Заил бе срещал подобни хора и преди и добре разбираше какво могат да причинят някои спомени. Това обаче не го тревожеше в момента. Той подозираше, че знае името, което е чул Сардак.

— Този човек е споменал Карибдус, нали?

Братът на Селин се наведе, за да погледне в очните кухини на черепа. За негова чест, Хъмбърт си замълча.

— Именно! Наистина мимоходом, но с доста омраза. Спомням си името, защото звучеше толкова необичайно и злокобно. Като бездна, отваряща се под краката ти, готова да погълне всичко и всички.

Странно, но описанието наистина съвпаднаше с чувствата на ратмианина.

— И какво друго каза той?

Сардак внезапно грабна Хъмбърт и го обърна към стената. Черепът нададе нечленоразделен протест, който накара мъжа да се разкикоти.

Но когато се обърна отново към Заил, изражението му пак стана сериозно.

— Нищо друго, мътните го взели. Това беше всичко. Приятелят ми, изглежда, се почувства виновен, че дори го е споменал. И никога повече не го чух. Всъщност, като се замисля, ние никога повече не пихме заедно.

И така Заил отново се озова в задънена улица. Или не съвсем. Щом приятел на Сардак беше споменал името, значи то принадлежеше на човек, а не на демон. И все пак опитът на некромант го бе научил, че това не правеше ситуацията по-малко опасна. Злото у хората често превишаваше злината дори на най-коварните демони. Именно затова адът толкова често използваше помощта им.

— Благодаря ви за тази информация.

— Не го казвам заради теб, а заради нея. Няма друга причина. — Сардак изглеждаше засегнат, макар че Заил не му беше дал повод за това.

— Вие много я обичате.

— Тя е моето семейство! Цялото ми семейство. Тя ми беше не само сестра, но и майка, и да, понякога дори баща! Бих умрял за нея и ще убия всеки, който се опита да ѝ навреди!

Некромантът кимна.

— Вярвам ви.

Сардак отиде до вратата. Той издиша шумно, а после промърмори:

— Както и да е, реших, че като ти кажа, че съм чул името, може да ти помогна по някакъв начин. Не те харесвам, но сестра ми ти вярва, а тя е по-добра в преценката си за хората.

Бе дошъл също да излее гнева си върху Заил, а и го заплаши какво ще му се случи, ако предаде Селин. Въпреки това некромантът отвърна:

— Тя вярва и на вас.

За пръв път сякаш хвана Сардак неподготвен.

— Да... предполагам, че е така.

Заил обмисли чутото. Имаше една възможна, но малко вероятна надежда.

— Вашият приятел по чашка... Навярно бих могъл да го намеря и да науча повече от него. Знаете ли името му, или поне къде да го открия?

— О, определено знам къде можеш да го откриеш, но няма как да стигнеш дотам. Никога не биха пуснали такъв като теб вътре. Това би причинило наистина възхитителен хаос! — По-младият Несардо се изкикоти. — Може би дори си струва да се види... не че наистина ще се случи.

Заил внезапно си представи как се опитва самичък да влезе в църквата на Закарум. Приятелят на Сардак сигурно беше някакъв работник или свещеник с нисък сан, иначе братът на Селин не би реагирал така.

— Значи той е от духовенството?

— О, богове, не! Макар че това би било голям майтап! Не, лорд Заил, Едмън е в дори още по-недостъпно място! Той е личен съветник на новия ни обичан крал.

ДЕВЕТ

Сред Западните кралства имаше традиция, когато кралят умре и наследникът му се готви да заеме трона, великите благородници в кралството да се събират в столицата, за да окажат почит и да покажат подкрепата си за престолонаследника. Концентрирането на толкова голяма политическа и военна мощ се смяташе за демонстрация на стабилност пред простолюдието.

Някои пътуваха с дълги кервани, теглени от дългокосмести коне или мулета. Други идваха в единични карета, а немалко яздеха заобиколени от добре въоръжени и бдителни наемници. През портите преминаваха стотици знамена и всички, богати и бедни, се дивяха на гледката, защото много от тях се бяха родили по време на царуването на стария Корнелиус и никога не бяха виждали подобно събиране.

Но пристигащите в града имаха различни намерения. Мнозина идваха, за да почетат мъртвия крал, но смятаха и да погребат наследника му с него. Други пък, които се канеха да предложат лоялността си на Юстиниан IV, далеч не бяха убедени в правотата на решението си.

Но независимо от мотивите им, важното беше, че идват.

Или поне това беше важното за Алдрик Джитан.

Благородникът стоеше на балкона на своята вила, издигната на висок хълм, и гледаше, докато последните пристигащи обявяваха появата си, надувайки тропети и развявайки знамената си. Той изсумтя презрително.

— Червено-оранжево-синият герб на барон Чарлмор — промърмори Джитан. — Сред последните, както обикновено. Парадира като паун. — Алдрик погледна през рамо към тъмната стая. — Ще дойдат още седем или осем, но в общи линии това са всички. По-близо ли си вече?

Дълбоко в мрака проблесна бледа зеленикава светлина. В това моментно зарево благородникът различи Карибдус. Сивоокият ратмианин се бе навел над една маса, върху която имаше разстлани

звездни карти. Периодичните проблясъци идваха от малък остър кристал, оформен като зъб на хищник. Той висеше на сребърна верижка и се люлееше напред-назад над картите. От време на време спираше над някое съзвездие и именно тогава проблясваше за кратко.

— Търпението е добродетел — напомни Карибдус. — Особено за един бъдещ владетел.

— Но аз вече го усещам по-силно отпреди — промърмори Алдрик и отново се загледа към пристигащия барон. — Ти каза, че всичко ще стане, когато те се съберат тук.

— Така и ще бъде. Всички знаци го показват. Луната на Паяка приближава.

— Крайно време е, мътните да го вземат! Ами онзи глупак, който ни се бърка? Другият некромант? Ти каза, че той няма да се превърне в проблем!

Поредният кратък проблясък разкри лицето на Карибдус, което за миг изрази обида.

— Той е опитен, но се е озовал в играта, без да знае правилата и да познава играчите, да не говорим за последствията.

Лорд Джитан положи едната си силна ръка на дръжката на меча.

— Ако на този етап не можем да използваме сферата срещу него, а твоите капани са се провалили, може би добрата стара стомана ще свърши работа!

— Ако е необходимо. — Камъкът проблесна за последно, а после изчезна от поглед, скрит в шепата на некроманта. Секунда по-късно мъжът се появи до благородника. — Такъв край би бил много ироничен за него.

— Какво значи това? Говориш така, сякаш го познаваш, магьоснико.

Карибдус поклати леко глава.

— Не лично, но познавам репутацията му, която не е малка, имайки предвид колко е млад. Ако не бе толкова заслепен за реалността, делата му биха могли да бъдат сметнати за наистина възхитителни.

— А той знае ли за теб?

— Преди да, но успях да блокирам този спомен в ума му. — Облеченият в броня некромант се изпъчи и добави с нотка гордост: — В крайна сметка той е просто Заил, докато аз съм този, който съм.

Алдрик изсумтя незаинтересовано.

— Този Заил все пак ни мъти водата, независимо кой си ти.

— Вече не. Можем да продължим според плана.

Карибдус понечи да се върне в мрака, но благородникът внезапно постави ръка на рамото му. От този ъгъл лорд Джитан не можеше да види изражението на некроманта, иначе щеше да помисли два пъти, преди да го докосне по такъв начин.

— Ще ми напомниш ли пак какво печелиш ти от всичко това, магьоснико? Зная какво получавам аз, и то е напълно заслужено, но искам да чуя твоята част отново, просто за да се поразвлека.

Когато некромантът се обърна към него, изражението му бе придобило обичайното си аналитично и лишено от емоция изражение. Думите му бяха безизразни, като на учител, който обяснява на ученици:

— Ние, които следваме Ратма, служим на Баланса. Балансът е всичко. Без него светът ще се срина в анархия и хаос. Ние се стремим да попречим на това, въдворявайки ред. — Той кимна към Алдрик. — Вие сте средство за постигане на това. Уестмарч се намира в период на несигурност. Нужна му е желязна ръка. Нужен сте му вие, за да запазите Западните кралства от упадък.

Високият благородник се усмихна, податлив като повечето хора от неговото съсловие на ласкателства, дори когато те бяха съвсем очевидни.

— Когато станете владетел, от вас ще се изисква да вземате решения, които някои ще сметнат за жестоки и дори зли. Те няма да разбират необходимостта от онова, което трябва да извършите. Ще трябва да се направят жертви, които в крайна сметка ще помогнат на човечеството. Ще дойде време, когато след името Алдрик ще прибавят титли, като Великия, Прозорливия и Спасителя на света. — Карибдус посочи себе си. — Що се отнася до мен, моята награда ще бъде, че съм служил по най-добрия начин на Баланса и на ближния си и съм спрял вълната от хаос, като съм помогнал за възкачването ви на трона... което предстои съвсем скоро.

— Да... така е — съгласи се Алдрик, загледан в тавана. Виждаше коронацията си. Възхитените тълпи щяха да го приветстват. Фанфарите щяха да огласят въздуха... Въображението му стигна още по-далече: представи си как стои начело на огромна армия, вдигнал

високо Луната на Паяка, и напада първо войските на Кандурас, после тези на Енщайг, а когато те му се покорят — северните варвари. И след това крал Джитан щеше да обърне взор към легендарния Лут Голейн.

И в света щеше да има ред... неговия ред.

А когато се увереше, че Карибдус вече не му е нужен, щеше да му пререже гърлото. Алдрик знаеше, че заклинателят не му казва всичко. Некромантът имаше и други мотиви, по-егоистични. Благородникът бе сигурен в това. В крайна сметка, нали той ги имаше.

— О, забравих да спомена, че направих ново откритие, милорд, което, горд съм да го заявя, ще ускори плановете ни.

Алдрик се откъсна от мечтите си и погледна магьосника.

— Какво?

Карибдус прибра малкия зелен кристал в джоба си.

— В крайна сметка няма да ни е нужен домът Несардо. — Необлеченият в черно мъж изчезна в мрака и ядосаният Алдрик Джитан го последва. Въпреки разногледите си очи, той бързо се адаптира към липсата на светлина, но въпреки това не намери и следа от Карибдус. — Криптата под него щеше да е много подходяща за извършването на работата ни, но търсенето ми разкри дори по-добро място, което се намира извън стените на града — разнесе се гласът на ратмианина нейде отдалеч.

— По-добро от първоначалния храм? — Алдрик се опита да си представи кое място би било по-подходящо за извличане на силите, които искаше да овладее, от онова, където жреците бяха издигнали паметник на своя бог. Опита се, но не можа. — И кое е то?

Внезапно пред него бликна бледа светлина с цвят на слонова кост. Лорд Джитан се стресна и отстъпи.

Лицето на Карибдус се появи над блясъка... блясък, който извираше от Луната на Паяка. Осмокракият символ върху сферата пулсираше в синхрон с учестеното дишане на благородника.

— Мястото, където е създадена сферата. Там, където последните Деца на Астрога са се събрали след клането на верните им братя в храма.

— Но аз мислех, че това са руините, където я открихме!

Некромантът приближи артефакта към него и той сякаш впримчи погледа на Алдрик. Гласът на Карибдус проехтя в главата му:

— Не, там визджерейците просто бяха скрили Луната с надеждата, че тя никога повече да не бъде открита. Липсвала им е силата да я унищожат, както и за онова, за което е била създадена. Не, мястото, което открих, е много по-важно от кое да е друго. То е път към друг свят...

— Друг свят... — Лорд Джитан откъсна погледа си. — Значи вече нямаме нужда от онази куч...

— О, напротив, имаме голяма нужда от нея — прекъсна го некромантът. — Кръвта. Помнете. Кръвта.

— Да, бях забравил. Тя трябва да умре, нали?

Бледият заклинател му подаде Луната на Паяка. Благородникът я пое с обич и я задържа в дланите си.

— Със сигурност, милорд — отвърна накрая Карибдус. — Със сигурност.

Алдрик погали артефакта, а пръстите му потупваха паяка като домашен любимец.

— Това не ме притесняваше преди, магьоснико. Не съм си променил мнението и сега.

— Прекрасно. — Карибдус отстъпи от светлината. — Значи няма от какво да се боим.

— Освен от този друг ратмианин.

От мрака се чу друг звук, като от голямо животно, движещо се по пода... или може би по стената, Алдрик не беше сигурен. От посоката на Карибдус се разнесе странно гукане. Некромантът сякаш успокояваше малко дете.

— Не, господарю. Заил няма повече да бъде проблем. Реших, че кралят ще се погрижи за него вместо нас.

— Онзи жалък... о, ти имаш предвид Корнелиус...

Отново гукане, следвано от дълго съскане, с което благородникът вече бе свикнал, но все пак не му се нравеше.

— Да, добрият Корнелиус ще се разправи с еретика, попаднал в Уестмарч.

Заил се затвори в покоите си, за да възвърне силите си и да укрепи тялото си, използвайки учението на Ратма. Часове наред седя

неподвижен на пода до леглото си, черпейки мощ и знания от първичните сили, изпълващи дома Несардо.

Но когато установи, че от това място не може да постигне повече, ратмианинът реши, че въпреки по-ранните предупреждения на добрия Полт, е време да отиде в града.

Селин и дори Сардак се опитаха да го разубедят и го предупредиха, че Закарум търси дори най-малкото извинение, за да го затвори и да го осъди за ерес. Хъмбърт също не искаше приятелят му да излиза, може би донякъде, защото Заил възнамеряваше да отиде сам.

— Търсиш един човек в огромен град, младежо! Един човек! Колко опасни кръчми мислиш, че има? Една? Две? Доколкото си спомням, те са над сто!

Но спорът не постигна нищо. Накрая Селин, с ръце на хълбоците, обяви:

— Щом си решил да постъпиш толкова глупаво, тогава аз ще дойда с теб, за да имаш водач!

— В такъв случай, скъпа сестро — намеси се Сардак, — по-добре да отида аз. Кой познава по-добре кръчмите?

Заил обаче отказа и на двамата.

— Милейди, вие вече сте нечия цел. Навън сред простолудието ще бъде невъзможно да ви опазя, а в онзи хаос сигурно дори и себе си или брат ви. Вие ще останете тук, а аз ще поставя защиты, познати единствено на моите събрата. Що се отнася до вас, милорд Сардак, тъй като най-важното нещо в живота ви е вашата сестра, би било по-добре да останете тук трезвен, вместо да обикаляте от кръчма на кръчма и вероятно да станете жертва на чашка-две... или три-четири.

Фактът, че Сардак не се обиди, подсказа на ратмианина, че го е преценил правилно. Що се отнася до Селин, тя пак се опита да спори, но Заил успя да я убеди в това, че всеки, видян в компанията ѝ, е потенциално застрашен. Некромантът разбираше, че тя по-скоро е готова да рискува сама, отколкото да изложи другите на опасност. Никак не му беше приятно да я манипулира по този начин, но това бе за нейно добро.

— Тогава моля ви, внимавайте — каза благородничката — и за негова изненада докосна бузата му с пръсти.

Заил кимна рязко и бързо напусна стаята. Въпреки че изражението му не го издаде, докосването на Селин остана в ума му през следващите няколко минути. Ратмианинът не бе свикнал на подобен контакт с чужди хора и щеше да си отдъхне, когато всичко това приключеше. После, ако изобщо оцелееше, можеше да се върне в спокойните диви джунгли на Кеджистан.

Слугите с удоволствие ускориха тръгването му, а дългурестият Барнаби бързо му отвори входната врата. Двама мъже в ливреи и наметала рискуваха да излязат под нестихващата буря, за да отворят и външните порти, а после с не по-малък ентузиазъм ги затръшнаха зад гърба на Заил.

И така, взирайки се изпод качулката си, ратмианинът за пръв път видя истински Уестмарч.

„Черният овен“ се оказа бледо подобие на сграда в сравнение с редиците здания, които се простираха, докдето му стигаше погледа. Първи, разбира се, бяха огромните къщи и имения, като това на Несардо, но Заил, който се движеше с търпението и решителността на ловуваща пантера в джунглата, скоро навлезе в един от търговските квартали. Там имаше елегантни магазини с каменни фасади, където се продаваше всичко, включително и някои предмети от родината му, които ратмианинът разпозна. Един-два подобни предмета привлякоха вниманието му, защото очевидно бяха откраднати от места, за които знаеше, че са свещени.

По павираните улици имаше и по-изискани странноприемници. Пред някои от тях стояха добре облечени стражи с мечове или други оръжия — мъже, чиято работа се състоеше в това да държат настрана папачта. От тези места се разнасяше музика, понякога приятна за школувания слух на некроманта, а друг път толкова фалшива, че той се чудеше дали не я свирят глухи импове, измъчващи някоя жертва на Първичните злини.

После ратмианинът се натъкна на църква на Закарум.

Две кули-близнаци — по една от всяка страна — се издигаха високо над останалите сгради наоколо. Те пронизваха небето, сякаш опитвайки се да пронизват ангели с върховете си. Покривите им бяха керемидени и придаваха на голямата църква — всъщност катедрала — смътната прилика с някой изгърбен дракон. Стените на двете кули и централната сграда бяха украсени с редица прозорци с изкусно

изработени витражи, вероятно два пъти по-високи от Заил. Всички изображения бяха взети от писанията на църквата и за ратмианина имаха зловещо излъчване. Имаше огнени ангели с блестящи мечове, гротескни изчадия, бягащи от озарен в божествено сияние свещеник, и създания, големи колкото света, които поглъщаха неверници. Изглежда, духовенството на Закарум бе решило, че на правоверните трябва постоянно да се напомня какво се случва с онези, които не спазват вярата точно според канона.

Четирима стражи, носещи кървавочервената броня и наметало на Закарум, стояха на пост пред масивния дървен портал. Наричаха ги Воини на вярата. Те бяха фанатични в делата и вярата си. Обикновено служеха като защитници само на най-висшестоящите в църквата.

Единият страж се обърна към него, но очите и лицето му оставаха скрити под шлема. Заил запази спокойното си изражение, докато минаваше край него, съзнавайки, че е набелязан като човек, различаващ се от останалите, и съответно — потенциално опасен.

Но никой от стражите не извика и некромантът подмина църквата. Едва когато се отдалечи достатъчно, хвърли поглед през рамо. Като видя, че никой не го следва, въздъхна облекчено и продължи пътя си.

Той не обърна внимание на първите кръчми, защото не приличаха на онези, за които Сардак твърдеше, че са посещавани от Едмън. Сега обаче се натъкна на не толкова представителни заведения и те вече го заинтересуваха. Ратмианинът огледа двете най-близки кръчми и накрая избра лявата, защото беше по-шумна и изглеждаше по-непочтена.

Когато влезе, почти никой не погледна към него и той прие това като явен знак за падението на посетителите. Дори хора, които не знаеха какъв е Заил, обикновено усещаха колко е различен от останалите пътници.

Музика, смях и кавги изпълваха помещението, но той не можеше да прецени кое вземаше превес. Некромантът премина край гостите, оглеждайки ги внимателно в търсене на някой, който да наподобява „човека на краля“. Щеше да е много по-лесно, ако Сардак бе до него, но докато Заил се намираше извън имението, предпочиташе той да е до Селин.

И все пак скоро стана очевидно, че никой тук не би могъл да бъде личният съветник на крал Юстиниан. Ратмианинът се обърна и след като едва избягна сблъсъка с пиян търговец с корем, по-голям от този на Траг'Оул, отново излезе под дъжда. Той се уви плътно в наметалото си и продължи към следващата таверна.

Тя обаче също се оказа загуба на усилия, както и следващите две. Заил разбираше колко трудна е задачата му, но отново вярваше в твърдението на Ратма, че пътят сам ще му се разкрие. Скоро трябваше да открие поне следа от този потаен Едмън, некромантът бе сигурен в това.

Заил не беше казал на Селин за друга, по-важна причина да иска да излезе сам. Далеч от Несардо, свободен от силите на дома, които се месеха в заклинанията му, може би щеше да открие със сетивата си своя мистериозен враг — този Карибдус, — без да му се налага изобщо да разпитва Едмън. Ако това станеше, Заил възнамеряваше веднага да открие неприятеля си, а това бе още една добра причина да държи благородничката надалеч.

Внезапно той се блъсна в едър мъж, облечен като наемник. Изненадан, колкото от сблъсъка, толкова и от липсата си на концентрация, Заил погледна към полускритото лице на мъжа.

— Капитан Дюмон? — изпелтечи некромантът.

Но само след миг осъзна, че това не е оцелелият му другар от Урех. Имаше наистина голяма прилика, но и достатъчно разлики, за да е ясно, че този боец е някой друг.

— Винаги трябва да внимавате къде вървите — отвърна мъжът. Езикът му бе необичайно културен за човек с такава професия.

— Най-искрените ми извинения...

Наемникът се ухили.

— Ако имах време, щях да ви накарам да ме черпите една халба бира в „Кръстопътят на Гарет“ просто заради неудобството. Най-доброто пиво в града е при Гарет. Всички ходят там.

Заил понечи да отвърне, но едрият мъж само кимна дружески и си тръгна. Некромантът се загледа в отдалечаващата се фигура, а после продължи по пътя си.

Натъкна се на няколко различни по категория кръчми, скупчени една до друга. Заил осъзнаваше, че търсенето на Едмън е като пословичната игла в купа сено. За съжаление другата му задача, на

която възлагаше повече надежди, също се оказваше безуспешна. Въпреки постоянното мисловно претърсване, наоколо нямаше дори и намек за заклинател, независимо дали визджереец или някакъв друг.

Разбира се, винаги можеше просто да отиде в двореца и да попита за този потаен Едмън. Заил се усмихна мрачно при тази мисъл. Само като го погледнеха, стражите щяха да го хвърлят в подземията или да го изритат от града.

Вятърът отново се усили. Некромантът се обви по-плътено в наметалото си и придърпа качулката над лицето си. Дървената табела над една врата се люлееше лудешки и скърцаше силно. Едно по-силно скърцане накара Заил да вдигне очи...

И после отново да погледне нагоре.

Кръстопътят на Гарет

Ратмианинът се извърна рязко, сигурен, че някой стои зад гърба му, но откри само мокър въздух. Отново погледна табелата.

После с решително изражение отвори вратата и влезе вътре.

„Кръстопътят на Гарет“ бе много по-качествена кръчма от „Черният овен“, но със сигурност не бе на нивото на скъпите гостилници, които некромантът бе видял по-рано. Клиентите очевидно имаха пари, но не и в излишък. Все пак имаше музика и весел смях. Залата беше доста пълна, което означаваше, че дори мрачна фигура като Заил не привличаше много погледи, докато си проправяше път край масите.

Обаче отново не видя и следа от Едмън. Започна да се проклина, задето се бе надявал, че ще открие мъжа тук. Ратмианинът понечи да се обърне към изхода...

И в този момент от задното помещение излезе човек, който отговаряше на описанието на Сардак. Той изглеждаше зачервен, очевидно в резултат от алкохола... и от нещо друго. Миг по-късно това друго нещо се промуши покрай Едмън в търсене на следващия си клиент.

Съветникът на Юстиниан пооправи дрехите си. Заил използва тази възможност да се приближи.

Другият погледна към некроманта... и изкрещя от изненада. После насочи обвинително пръст към Заил.

Сега вече цялата кръчма забеляза ратмианина.

Едмън търти да бяга. Заил понечи да го последва.

Но от всички страни в залата нахлуха мъже с алени брони и извадени мечове. Те разблъскаха безцеремонно посетителите и дори преобърнаха няколко маси, отрупани с напитки и жетони за хазарт.

Търсеният от Заил мъж премина безпрепятствено край двама такива стражи. Воините на Закарум сгъстиха редиците си и се спуснаха върху некроманта. Зад тях той видя закачулена фигура, която ги насочваше с изражение на фанатична отдаденост на каузата... кауза, която в момента беше залавянето на ратмианина.

Заил бързо начерта във въздуха символ, наподобяващ спящо око, и изрече тихо няколко думи.

Във въздуха над нападателите се появиха няколко малки черни сфери, които само той виждаше. Те незабавно се спуснаха надолу, покривайки главите на мъжете.

Атаката спря. Облечените в броня мъже внезапно започнаха да се блъскат едни в други или в столове, маси и объркани посетители. Плътната редица се разцепи и сега свещените воители на Закарум се препъваха на сляпо в дузина различни посоки. Дори облеченият в роба водач размахваше яростно ръце във всички посоки.

Слепотата им обаче нямаше да трае дълго. Заил приклепна и се промъкна покрай един едър страж, навлизайки сред тълпата наблюдатели. Съвсем според очакванията му, те се разделиха без колебание, за да му направят път. Никой не искаше да докосва некромант.

Като се озова навън под дъжда, той се затича, но не за да се спаси. Вместо това зави зад ъгъла на сградата и се насочи към изхода, през който смяташе, че е излязъл Едмън.

И наистина, вратата се люлееше под напора на вятъра. От самия Едмън нямаше и следа, но ратмианинът можеше да почувства накъде е поел. Сега, след като бе открил плячката си, некромантът нямаше да спре, докато не успее да разпита съветника на краля.

Като зави зад другия ъгъл, Заил видя същия мъж, подгизнал от дъжда, да извежда кон от конюшната. Той се концентрира, за да повтори магията, която бе използвал над воините на Закарум.

Но когато понечи да направи жеста, между него и Едмън внезапно се втурнаха няколко конника в брони. Първоначално ратмианинът предположи, че това е друг отряд на Закарум, но въпреки че униформите и на тези войници бяха червени, това не бе кървавата окраска на църквата.

Той понечи да пренасочи магията си към тях и чак тогава осъзна, че зад гърба му са дошли други.

Тежките бронирани тела събориха некроманта. Заил чу глас, крещящ заповеди, а после един юмрук в метална ръкавица го удари по тила.

След това вече не усещаше нищо.

ДЕСЕТ

Колкото повече Селин мислеше за това, толкова повече съжаляваше, че се е оставила да я разубедят да не излиза в града със Заил, за да търсят заедно човека на Юстиниан. Некромантът изобщо не познаваше Уестмарч и вече го бяха нападали неведнъж заради нея, за което тя все още съжаляваше. Благородничката не обичаше друг да води нейните битки, дори и Полт, на когото плащаше за това.

Така че Селин реши да излезе и да открие некрманта, преди да е станало нещо ужасно.

Не ѝ беше трудно да се измъкне от Сардак. Въпреки цялата си загриженост, нейният полубрат ѝ се доверяваше твърде много. Когато тя се оттегли да си ляга, Сардак прие целувката ѝ по бузата и ѝ пожела лека нощ. После се прибра в своите покои, които бяха близо до нейните, и обеща да дотича на мига, ако го повика.

Но тя изчака достатъчно дълго, за да утихне цялата къща, а след това, облечена в дрехи, подобни на онези, които носеше в криптата, се уви в наметалото си и излезе тихо от стаята си. За да не я чуе Сардак, Селин премина край покоите на Заил. Този път бе по-дълъг, но и по-подходящ за напускане.

Или поне тя така си мислеше.

— Добре си се навлякла за разходка из коридорите — разнесе се глас откъм стаята на некрманта.

Благородничката се опита да не обръща внимание на невидимия глас, но той започна да си пее силно и фалшиво. Отчаяна, лейди Несардо се вмъкна в стаята, за да му запуши устата.

— Стига, Хъмбърт! Сардак ще те чуе!

— А защо не? — отвърна черепът съвсем малко по-тихо. — Няма да излизаш навън, момиче, нека сме наясно!

— Заил се излага на риск заради мен, при това в град, за който не знае нищо, търсейки мъж, когото познава само по съмнителното описание на брат ми! Не мога изобщо да си обясня как го пуснах да излезе сам!

— Ще се изненадаш колко добре се справя младежът. Ако този Едмън е извън пределите на двореца, Заил ще го открие. — После в гласа на черепа се прокрадна колебание: — От друга страна, градът наистина е голям...

— А аз го познавам много по-добре.

— Но и ти не бива да излизаш сама, милейди.

Тя не се отказваше.

— Няма да рискувам живота на Сардак отвън заради собствените си желания.

— Нямах предвид него. — По някакъв начин черепът се размърда. — Вземи ме и можем да тръгваме...

— Теб?

— Момиче, търсил съм злато и хора през по-голямата част от смъртния си живот! И познавам Заил по-добре от всеки друг! Искаш да го откриеш, при това бързо, значи се нуждаеш от мен.

В това имаше смисъл, но идеята не се нравеше на Селин.

— Не зная...

— Ако се притесняваш да ме носиш под мишница, така че всички да ме виждат, просто вземи торбата, която е до мен. Нея използва Заил, когато пътуваме. Искам само да ме изваждаш от време на време, за да не губя съвсем връзка с реалността.

Несигурна какво друго да направи, Селин се подчини. Тя отвори торбата и попита:

— Сигурен ли си, че можеш да ме отведеш до него?

— Нас двамата ни свързва нещо повече от магия, милейди... ей, по-внимателно! — Последното се отнасяше до опита ѝ да го прибере в торбата, без да го изпусне.

Щом Хъмбърт бе настанен с правилната страна нагоре, Селин внимателно затвори торбата и я завърза на колана си. Черепът се оказа изненадващо лек.

— Добре ли си вътре?

— Доколкото е възможно.

Селин се намръщи. Говореше на черепа като на живо същество, а той не беше такава. Колкото и човешки да се държеше Хъмбърт Уесъл, той вече не съществуваше.

За нея, която познаваше навиците на слугите в дома си, се оказа лесно да се промъкне край онези от тях, които бяха още будни. Лейди

Несардо беше свикнала да се справя сама, така че не ѝ представляваше трудност да оседлае един кон. Не се натъкна на никого, докато стигна до външната порта, където стоеше един-единствен страж.

— Наистина ли искате да излезете в това време, господарке? — попита облеченият в броня мъж. Той бе на служба при нея вече десет години, така че не му мина и през ум да ѝ предлага да се върне обратно в къщата. Лейди Несардо вършеше това, което решише. И нямаше какво да се спори по въпроса.

— Да, Долф. Също както в годината, когато мама умря.

— Ааа. — Изражението на стража изрази разбиране и той отвори портата. Докато тя минаваше край него, Долф промърмори: — Пожелавам ви повече късмет в изхода на сегашното начинание, господарке. Бъдете спокойна, никой няма да научи, особено брат ви.

Когато се отдалечиха на известно разстояние, Хъмбърт внезапно попита:

— За какво говорехте?

— Когато майка ми се разболя, аз излизах всяка нощ и Долф си мислеше, че търсех някой, който да я излекува.

— Но случаят не беше такъв?

Селин поклати глава, връщайки се мислено в онези мрачни дни.

— Не, поне от един момент нататък. В началото търсех помощта на някой визджереец с надеждата, че ще ме научи как да я спася. Това обаче не стана.

Черепът се поколеба, после каза:

— Където има първо, има и второ... Какво беше то?

— Тогава за пръв път потърсих некромант. — Хъмбърт не виждаше сълзите, смесващи се с дъждовните капки по лицето ѝ. — Помислих си, че ако не мога да спася живота ѝ, ще помоля да я върне от мъртвите, за да остане завинаги с мен.

Черепът отново се поколеба.

— Очевидно не си намерила, нали?

— Не... и заради нея се радвам, че не можах.

Мъртвият наемник мъдро замълча.

Дъждът намаля леко, като напускаха покрайнините на дома Несардо, и това не убягна от вниманието на Селин. Дори преди Заил да го изтъкне, тя знаеше, че къщата ѝ е център на древни сили. Това не

я бе тревожило много в миналото, но сега нещо насочваше тези сили срещу нея.

Некромантът бе настоял да тръгне пеша и тя не бе разбрала желанието му, но сега то ѝ даваше известно предимство. Колкото и бърз и ловък да беше Заил, на него пак му трябваше много повече време да измине дадено разстояние, отколкото на нея.

Изпод качулката на наметалото си благородничката огледа първите кръчми, до които стигнаха. Искрено се съмняваше, че ще има късмета да открие некроманта или поне следа от него още при първата проверка, но не смееше да подмине никое място.

— По-добре да започваме — промърмори тя, но като понечи да слезе от коня, от торбата се разнесе шепот:

— Младежът не е бил тук отдавна. Продължавай.

Тя се спря и попита тихо:

— Откъде знаеш?

— Както казах, ние сме свързани — разнесе се краткият отговор. — Не питай повече. Просто приеми думите ми: зная, че не е наоколо. Продължавай.

Селин се намести на седлото. Винаги когато се приближаха до странноприемница или таверна, тя поставяше внимателно ръка върху торбата. Черепът отговаряше с една-единствена дума, но за неин ужас винаги с „не“.

Това им позволи да се движат по-бързо, но тя се притесни, давайки си сметка колко навътре в града е навлязъл Заил.

Тревогата ѝ се усили десетократно, когато подмина голямата катедрала на Закарум. Бдителните стражи изобщо не се плашеха от жестокия дъжд и вятъра, загрижени единствено да следят еретиците, за които вярваха, че са навсякъде. Некромантът със сигурност им бе направил впечатление, дори само с облика си.

— Бавно... — внезапно промърмори Хъмбърт. — Той неотдавна е минал оттук.

Пулсът ѝ се ускори. Толкова близо до Закарум това не можеше да е добър знак.

— Спри тук — продължи спътникът ѝ все така тихо. — По-добре огледай близките кръчми. Следата му е силна.

Тя се спря пред таверна, наречена „Кръстопътят на Гарет“. Завърза коня отпред и намести торбата с черепа на кръста си, а после

се насочи към входа.

Но точно когато посегна към дръжката на вратата, от кръчмата излезе едър мъж, който едва не я събори. Мъжът — професионален боец, ако се съди по облика му — я хвана за ръцете точно навреме, за да не падне на мократа каменна настилка.

— Хей, малката! Трябва повече да внимаваш! — Той почти я вдигна във въздуха, докато ѝ помагаше да се изправи, и я постави до коня ѝ. — Можех да те нараня!

— Няма проблем — отвърна тя, опитвайки се да мине край него. — Ако ме извините, търся един мой приятел.

По някакъв начин едрото тяло остана пред нея. Въпреки че чертите му бяха наполовина скрити от качулката, в лицето му имаше нещо, което ѝ напомни за бедния Полт.

Това смекчи държанието ѝ към него, въпреки че той все така не ѝ позволяваше да влезе.

— Това не е подходящо място за вас, милейди. Все още разчистват след олелията.

Олелия? Селин чу тих звук откъм торбата и бързо я потупа, както бе виждала да го прави Заил. Хъмбърт незабавно утихна.

— Какво имате предвид? Какво е станало? Новият ѝ спътник потърка брада. После се наведе така, сякаш ще ѝ довери важна тайна, и отвърна:

— Изглежда, вътре е имало някакъв тъмен субект, един от онези магьосници, които вдигат мъртвите. Търсел е някого, така казват. Но не е знаел, че в същото време воините на Закарум са търсели него.

Благородничката едва се удържа да не ахне. Молеше се мракът и лошото време да не позволят на разговорливия непознат да види изражението ѝ.

— Значи църквата го е заловила?

— Некроманта? Не, той им показал колко слепи могат да бъдат хората от Закарум — съвсем буквално всъщност — и после избягал след мъжа, когото преследвал.

Селин въздъхна облекчено, преди да успее да се спре, но за щастие мъжът не забеляза.

— Доста голямо вълнение е било — успя да каже накрая. — Да, прав сте. Няма да търся приятеля си тук.

— Аха. Ако позволите да отбележа, милейди, вашият приятел по-скоро би бил гост на великия генерал Торион, отколкото посетител на дупка като тази. — После облеченият в кожени дрехи мъж кимна. — Ако ме извинете, трябва да вървя. Приятна вечер, милейди.

И с тези думи той най-сетне отстъпи от пътя ѝ и се стопи в мрака на мократа улица.

Селин се поколеба пред входа, но не защото все още искаше да влезе. Беше поразена от нещо, което мъжът бе казал.

„По-скоро би бил гост на великия генерал Торион“.

По някаква причина колкото повече мислеше за това, толкова повече вероятността ѝ се струваше съвсем реална. Торион командваше градската стража, а подобен инцидент бързо би ги привлякъл. Ако църквата не бе хванала Заил, както твърдеше здравенякът, значи или още беше на свобода из Уестмарч, или го бяха отвели право при генерала, както подходеше на човек като него.

Част от нея изтъкна, че в подобни разсъждения има много пропуски, но тази част бързо утихна. Изпълнена с внезапна решителност, благородничката отвърза коня си и се метна на седлото. Имението на Торион, което служеше едновременно за щабквартира и негов дом, не беше близо, но тя вече бе стигнала много далеч. Заил заслужаваше да му помогне с каквото може. Генералът щеше да я изслуша...

Докато пришпорваше коня си, един приглушен глас изръмжа:

— Сами ли сме?

— Да, Хъмбърт.

— Добре ли си, лейди Селин?

Тя долови в думите му тревога, която нямаше нищо общо с търсенето на некроманта.

— Разбира се!

Пауза, последвана от нов въпрос:

— Къде отиваме сега?

— При генерал Торион естествено.

— А нещо против да ми кажеш защо?

Този въпрос нямаше никакъв смисъл.

— Защото, ако хората на Закарум не са хванали Заил, значи е логично да са го пленили градските стражи.

Отново последва пауза, този път толкова дълга, че Селин помисли, че е задоволила любопитството на черепа.

— Какво за Закарум?

Смутена от това, че не я разбира, тя забави коня. След като се огледа, за да е сигурна, че никой няма да я чуе наред вятъра и дъжда, тя каза:

— Ти чу всичко, което той каза, че се е случило в кръчмата, нали?

— Кръчмата? — След малко Хъмбърт добави: — Не съм чул нищо за никаква проклета кръчма, лейди Селин. Нито пък каквото и да е за Закарум или генерал Торион! Чух само един доста странен монолог и нищо повече!

Селин спря коня. Отърси дъждовните капки, които се стичаха от качулката ѝ, а после вдигна торбата по-близо до себе си. Безплътното лице на Хъмбърт се притисна към плата.

— От кръчмата излезе един мъж! Той говореше за Заил и как от воините на църквата почти го заловили! Не може да не си чул всичко това!

В мрака можеше да различи как очните кухини на черепа се взират в нея през плата и за момент ѝ се стори, че долавя тревога в тях.

— Съжалявам, че трябва да го кажа, милейди, но не си говорила с никого! Единственото, което чух, бе, че ти си говореше сама.

Той говореше глупости. Мъжът беше там и дори по свой си начин бе намекнал, че щабквартирата на Торион е мястото, където можеше да открие некроманта.

Торион...

Селин пусна торбата да увисне отново на кръста ѝ и пак пришпори коня.

— Къде тръгна пък сега, мътните го взели?

— Накъдето се бях запътила и преди — отвърна тя и се подготви да спори с черепа. — Ще видя дали Заил не е при Торион. Само това има значение.

Бурята избра този момент, за да ги засипе с тътена на гръмотевици, заглушавайки всеки възможен коментар от страна на Хъмбърт.

Не че Селин щеше да го послуша.

— Какво да правя с теб, некроманте?

Това не беше въпрос, който Заил искаше да чуе точно когато идваше на себе си. Нито пък гласът, който лесно разпозна, му се понрави.

Главата все още го болеше от едната страна. Въпреки огромното му желание да спи, докато пулсиращата болка утихне, той отвори очи.

Генерал Торион наистина се бе надвесил над него и го гледаше злобно.

Ратмианинът понечи да стане, но откри, че е прикован към някаква стена.

— Офицерът, под чието командване са стражите, които те доведоха тук, е чул за малкото ти представление в кръчмата. Имаш ужасно голям късмет, че не те е изкормил, когато никой не е гледал.

Заил успя да се изправи до седнало положение. Когато главата му се проясни, той започна да осъзнава заобикалящата го обстановка или по-скоро липсата на такава. Очевидно беше гост в една от килиите на Уестмарч и ако сетивата му не го лъжеха, се намираше доста дълбоко под земята. Подът бе покрит с мръсна слама. Стените бяха иззидани от дъвен камък, толкова дъвен, че некромантът можеше да долови магия в тях, въпреки че Торион едва ли дори подозираше за наличието ѝ. Тук имаше и множество тъмни спомени, също както и под дома Несардо. Някои духове все още витаеха наоколо, а може би дори бяха затворници на мястото, също като него.

Килията беше влажна. Тъглите ѝ бяха обрасли с мъх. Вратата представляваше дебела метална плоча с дълго резе, което се плъзгаше в ключалка, разположена от външната страна на стената. Тясната решетка в горната ѝ част представляваше единствената връзка със света отвъд килията. Нямахме друга светлина, освен газената лампа в ръката на генерала.

— Питам отново: Какво да те правя?

— Пуснете ме!

Тъгълчетата на устата на генерала се повдигнаха съвсем леко.

— Некромантът има чувство за хумор. Нима чудесата нямат край? — Изречението му отново стана мрачно. — Или може би наистина си мислиш, че мога да го направя?

— Не съм направил нищо. Всъщност нападнах мен.

— Не и според личния съветник на краля, Едмън ФеърUEDър, а Юстиниан го слуша. О, освен това праведните души от Закарум имат сметки за разчистване с теб... но това сигурно не е изненадващо за един некромант.

Заил срещна непреклонния поглед на командира, без да мигне.

— И в какво престъпление ме обвиняват?

— В светотатство, естествено. Също така в правене на зли магии срещу пазители на вратата. Впрочем за тях думи като самозащита нямат никаква стойност. Те не харесват такива като теб, некроманте, както и аз.

— Разбирам.

Безстрастният отговор на Заил, изглежда, пробуди нещо в генерал Торион.

— Но аз се смятам за почтен, дори към онези, които не харесвам. Не съм открил някакво престъпление, така че ще направя всичко по силите си да те извадя оттук. Радвай се, че именно моите хора са се озовали там. Ако воините на Закарум те бяха хванали, нищо нямаше да те спаси от тях. Те сами са си закон, поне зад стените си. Обстановката щеше да е много по-гореща. Църквата вярва, че може да прочисти всичко с огън.

Торион се обърна с гръб към затворника и почука на вратата. Миг по-късно един страж я отвори отвън. Генералът щеше да излезе, без да продума повече, но ратмианинът си спомни нещо.

— Генерал Торион! Селин не трябва да попада в ръцете на Закарум, иначе...

Той спря посред изречението, като видя яростното изражение на другия мъж.

— Не си позволявай да ми говориш за потенциални опасности за лейди Несардо! Ти си този, който рискува живота й просто за да се намиращ около нея! Искаш да я пазиш? Тогава повече не произнасяй името й! И по-добре забрави, че изобщо си я виждал, некроманте! — След кратка пауза той добави: — О, и не мисли, че ние сме забравили за магиите ти. Тази част от затвора е специално изградена за такива като теб. Заклинанията ти няма да действат тук. Ако искаш, пробвай. Всеки пробва. Тъкмо ще си имаш занимание, докато се опитвам да ти спася мизерната кожа.

С тези думи високият войник излезе от килията. Нервният страж погледна бързо към Заил, а после затръшна вратата. Некромантът чу как резето влиза в ключалката и после остана сам в мрака и тишината.

Бяха му взели кинжала и кесиите, а ако казаното от Торион бе истина, значи някак съумяваха да неутрализират и заплахата от магия. Въпреки това Заил възнамеряваше да избяга и вярваше, че има добър шанс да успее. Некромантите бяха рядкост в Западните кралства. Ако тази килия бе обезопасена срещу визджерейци и други от техния вид, значи имаше начин той да се възползва от уменията си.

И определено си струваше да опита. Да разчита на усилията на генерала или на милостта на Закарум, вероятно бе равносилно на самоубийство. Дори и ако това означаваше да стане беглец на територията на Уестмарч, Заил чувстваше, че няма по-добра алтернатива. Освен това подозираше, че времето им изтича, особено това на Селин.

Некромантът заговори тихо и призова кинжала си. Където и да се намираше, оръжието трябваше да стори всичко възможно да се върне при него. Той се концентрира, представи си всеки сантиметър от острието със съвършена точност. Кръвта му даваше сила на кинжала и той бе също толкова част от тялото му, колкото и ръката или сърцето му.

И Заил почти незабавно почувства близостта му. Ритуалното острие не се намираше далеч, но нещо го задържаше. Може би бе подценил магията, за която говореше генералът. Ратмианинът се концентрира още по-силно и по челото му изби пот, въпреки студата в килията.

После за своя изненада чу шепот, който първоначално помисли, че идва от коридора отвън. Чак след като послуша малко по-дълго, некромантът забеляза, че звукът в действителност се носи от сенките в неговата килия.

Вътре имаше още някой.

Докато претърсваше с поглед сенките, Заил удвои усилията си да призове кинжала. Шепотът се усили. Идваше от всички посоки. Думите бяха неразбираеми, но злобата в тона не можеше да се сбърка. Както и усещането за невероятна старост...

Освен това в него имаше нещо познато и на ратмианина му трябваше само миг, за да разпознае в засилващото се присъствие

същата древна сила, с която се бе сблъскал в дома на Селин.

Той започна да дърпа веригите си, макар да съзнаваше колко безполезни са тези усилия.

Сенките добиха червен оттенък и заприличаха на прясно разлята кръв. Гласовете започнаха да припяват както преди ритуална жертва. Пред очите на некроманта изплуваха неканени картини — мъже и жени със странни накити на главите си, облечени в роби с качулки, с извезан на гърдите зловец паяк. Те държаха ножове с назъбени остриета, а пред тях се гърчеха безброй безпомощни и осакатени жертви.

После Заил осъзна, че онова, което бе сметнал за накити, в действителност бяха същите паяци, които контролираха създанията в криптата.

Той разтърси силно глава, в опит да се концентрира единствено върху кинжала. Пеенето изпълни ушите му. За да се пребори както с него, така и с гнусните видения, Заил започна да повтаря все по-силно призоваващата магия.

Вратата се отвори без предупреждение и стражът, който по-рано бе надникнал вътре, се изправи пред него. В едната си ръка държеше лампа, а другата лежеше върху дръжката на меч. Той се надвеси над затворника.

— Ей! — изръмжа стражът. — Престани да ломотиш, или ще ти отрежа езика! Тихо, казах!

Заил наистина замълча, но само защото сега гледаше с ужас към онова, което лампата разкри върху заобикалящите ги стени.

По камъка капеше нещо влажно и некромантът по някакъв необясним начин разбра, че това е кръвта на жертвите от неговите видения. Тя се разля по пода и бързо се разпростря към пленника и нищо неподозиращия пазач.

— Махни се оттук! — извика ратмианинът. — Бързо, преди да е станало твърде късно!

— Какво ти става? — Стражът вдигна лампата и проследи погледа му. — Страх те е от паяжини и плъхове?

Той гледаше право в разрастващата се кървава вакханалия, но очевидно не виждаше нищо. Стражът дори пристъпи към стената, при което кракът му премина по ръба на злоещата локва.

Спокоен, че няма нищо, мъжът отново се обърна към Заил.

И в този момент от стената зад него се появи чифт окървавени ръце на скелет. Въпреки че не можеха да достигнат стража, кривите пръсти се протягаха нетърпеливо, гладно...

Близо до тях се появи втори чифт ръце. После още един...

— В името на живота и душата ти — продължи Заил, без да обръща внимание на все по-мрачното изражение на човека, — напусни веднага!

Стражът смръщи вежди и отново погледна през рамо, но явно пак не видя нищо.

Пред очите на Заил обаче от стените се протягаха стотици чифтове ръце, а заедно с тях сега имаше и ужасяващи черепи. Прокълнатите им крясъци ехтяха в главата му — викове на хора, завинаги обречени на адски мъки от господаря на покварените жреци.

Внезапно стражът удари Заил през лицето.

— Не се опитвай да ми прилагаш номерата си, магьоснико! По-добре се моли на каквото там божество служиш, защото когато църквата те хване, те ще...

Чудовищните ръце най-накрая можаха да достигнат нищо неподозиращия войник. Мъжът извика от изненада и ужас, когато повече от дузина го сграбчиха за ръцете, краката, гърдите и шията.

И почти без усилие разкъсаха бедния страж на парчета.

Кървавите ръце разхвърляха парчетата от тялото му във всички посоки. Фенерът падна с трясък на пода и се килна на една страна, но остана запален.

За Заил обаче по-лошо от кървавото клане бе ставащото отвъд света на смъртните. Душата на стража — облаче, което бегло наподобяваше човек — все още бе в плен на ръцете. Те безмилостно завлякоха ококорения дух към стената, а после го хвърлиха на крещящите черепи.

Също като месоядните речни риби, на които Заил веднъж бе попаднал в Кеджистан, главите се спуснаха върху безпомощната душа и я разкъсаха хищно.

А когато от нея не остана нищо, те отново насочиха чудовищното си внимание към прикования некромант.

Кървавата локва сега достигаше и Заил, но вместо да се разлиее около него, тя полази по ботушите и дрехите му и се разлия върху ратмианина, сякаш възнамеряваше да го погълне. Заил усети как

краката му се вкочаняват. Той се опита да изрита гнусната течност, но тя се бе залепила за тялото му като катран. И по-лошо, беше студена от лед и го смразяваше до мозъка на костите.

Заил щеше да извика за помощ, но знаеше, че с това само ще обрече всеки, достатъчно глупав да се отзове, на съдба, подобна на тази на злощастния страж. Ратмианинът гледаше безпомощно, докато чудовищните ръце се приближаваха към него, а кръвта продължи да пълзи нагоре по тялото му...

Но когато го хванаха, ръцете не го разкъсаха на парчета. Вместо това строшиха веригите от стената, за да могат да го завлекат до устите.

Челюстите на черепите се разтвориха широко и нетърпеливо. Писъците на древните мъртъвци и песента на техните мъчители изпълни ушите му.

Заил вложи цялата си воля в призоваване на острието.

То прелетя през отворената врата и се приземи в дланта му, докато ръцете го влачеха. Той замахна без колебание и отрязал безплътните пръсти, които държаха дясната му ръка. Още докато те падаха, заклинателят срязал аленото покривало, което държеше половината му тяло.

Песента се усили и писъците утихнаха. Задуха леден вятър и Заил потрепери. Той погледна към стената.

Там се появи нов гладен череп, но този бе колосален и достигаше от пода до тавана. Всички други се отдръпнаха, за да му направят място. Когато той отвори огромната си паст, Заил видя, че вътре има паяжини, в които лежах мумифицирани трупове. Всеки от тях изглеждаше изсмукал до последната капка кръв.

Чак тогава некромантът забеляза, че черепът има осем очни кухини.

Заил прошепна думите на нова магия. Кинжалът заблестя. Той докосна острието до демоничните ръце, които веднага го пуснаха като изгорени от досега на оръжието.

Изпълнен с надежда, некромантът докосна кинжала до кръвта. Приливът се оттегли и освободи тялото и краката му.

Ратмианинът видя, че вратата все още е отворена, и се хвърли към нея...

От гротескната паст полетя гъста бяла течност.

Тя покри Заил от глава до пети. Полепна по него по-силно дори от кръвта. Некромантът се опита да се отскубне, но острието му беше залепнало.

Отчаян, той изкрещя:

— Зи и Одисиан ментус...

Огромният череп вдиша и прибра паяжината... а заедно с нея и некрманта.

Миг по-късно Заил изчезна в черната паст.

ЕДИНАДЕСЕТ

Заил пропадаше сред вихър от влудяващи звуци. Письци, викове, смях — всичко това атакуваше слуха му, докато мислено не започна да се моли да оглушее.

Той продължаваше да стиска здраво кинжала, съзнавайки, че оръжието е единственото, което стои между него и съдба, по-лоша от всяка друга, която можеше да си представи. Ритуалното острие блестеше ярко, но в този чудовищен свят носеше слаба утеха.

После паяжината изчезна без предупреждение и некромантът залитна...

За да се сблъска само миг по-късно с някаква твърда повърхност.

Заил остана да лежи известно време, зашеметен и неспособен да стори нищо, за да се защити. С всеки изминал миг очакваше да бъде разкъсан на парчета, но нищо не се случи.

Най-накрая ратмианинът успя с огромно усилие да се изправи на крака.

Чак тогава видя, че дрехите му са се променили. Сега носеше одежди като на мъжете и жените от видението си, жреците с емблемата на паяка, избродирана на гърдите им, и плашещите накити на главите.

— Благословени, трябва да побързаш... — изсъска глас, дошъл сякаш от гроба. Силни ръце сграбчиха китките на изненадания некромант и го поведоха към павирана алея, която едва сега видя. — Луната се издига. Жертвоприношението трябва да бъде направено скоро и само ти имаш позволенията му.

— Какво? — Заил погледна към говорещия и едва се удържа да не извика, когато го видя.

Лицето на мъжа представляваше разлагащ се кошмар, в който гнездяха безброй малки паячета. Там, където паяжините не покриваха гниещата зеленикава плът, други паяци се хранеха с останките от мускули и сухожилия с глада на вампири. Едното око се бе обърнало навътре в орбитата си и изглеждаше напълно изсушено, а другото отдавна беше станало храна на създанията.

По задната страна на черепа се спускаха дълги нишки рехава коса, гъмжаща от червейчета. Робата на съществото бе разкъсана и изцапана, а през плата се виждаха изпъкнали ребра. Ръката, която държеше тази на Заил, не бе в по-добро състояние. И по цялото тяло на мъртвия свещеник малките арахниди не спираха да пъплят...

А на главата му некромантът видя онова, което преди смяташе за накит. Гледаше го с изпълнените си с омраза нечовешки очи.

Паяк-паразит.

Заил инстинктивно се отдръпна, но се блъсна в друг жрец. Този не бе в по-добро състояние. Всъщност долната му челюст висеше на една страна, задържана само от левия мускул. Двете му очи все още си бяха на мястото, но бяха пожълтели и изсушени.

— Те всички са подготвени за теб — каза вторият и гласът му звучеше по същия начин като на първия. — Нямам търпение да бъдат пратени в ръцете на Астрога!

Астрога? Духът на Риордан Несардо бе споменал това име. А дали тогава нямаше и нещо за луна? Заил се опита да си спомни, но напевът се върна и изпълни ума му, прогонвайки мислите му. Некромантът стисна кинжала още по-здраво, с надеждата да попречи на гласовете около него да го подлудят.

Първият жрец внезапно посегна към оръжието.

— Това не ти е нужно, благословени. Токарик носи правилното острие. Нека те освободя от товара ти.

— Не! — Заил внезапно осъзна, че не може да си спомни защо иска да задържи кинжала, но все пак отказа да го пусне.

— Както желаете, благословени. Засега.

Зловещата фигура направи гротескно подобие на успокоителна усмивка.

— Почти стигнахме, благословени — добави вторият, а челюстта му се люлееше при всяка дума.

Некромантът погледна напред... и видя безкрайна редица каменни олтари, които продължаваха сякаш в безкрая. Всеки имаше осмоъгълна форма и върху тях бяха завързани крещящи и гърчещи се тела.

Заил осъзна, че всички те са били одрани живи.

— Те викат от нетърпение — промълви първият.

— Слава на Астрога! — промърмори вторият с благоговение.

Но ратмианинът поклати глава.

— Това е погрешно. Дисбаланс във всемира!

Те, изглежда, не чуха протеста му. Жреците го завлякоха до първия олтар със сила, която мъртвешкото им състояние изобщо не издаваше. Там ги посрещнаха още две разлагащи се фигури с паяци на робите. Те се поклониха ниско.

— Луната е почти при нас — каза по-високата фигура, която бе толкова разложена, че единствено гласът ѝ издаваше, че някога е била жена.

— Астрога се възнеса — прибави спътникът ѝ, чийто позакръглен стомах се гърчеше под прогнилите му дрехи. Няколко паяка с различни размери и свиреп вид пъплека навън-навътре през дупките в робата му.

Първата жертва изкрещя безсловесно. Жената-труп нежно погали одрания череп на бедния човек.

— Нека не го караме да чака повече, благословени. Той копнее да стане част от величието на Астрога.

— Да... разбира се...

Заил бавно вдигна костния кинжал.

— Не с това острие! — спря го незабавно тя и сграбчи китката му. В другата си ръка държеше различен кинжал. Той бе напълно черен и с гравирани на дръжката осмокрака фигура.

През това време първият жрец отново се опита да откъсне пръстите на Заил от бялото оръжие. Усилията му обаче бяха напразни и накрая труповете трябваше да се задоволят с това, че дезориентираният некромант пое черния кинжал в другата си ръка.

— Над сърцето — подкани го дебелият жрец. — Два бързи разреза и органът излиза още биещ...

— Сърцето — промърмори Заил. Той огледа агонизиращата фигура. Горният слой на кожата очевидно бе одран с невероятно майсторство, позволявайки на жертвата да оживее. Ратмианинът подозираше, че на мъжа е била дадена някаква отвара, преди да започне мъчението, за да не го убие и шокът от болката.

Разлагащите се жреци насочиха ръката му и Заил се приготви да среже гърдите на жертвата. Два бързи разреза. Трябваше да са дълбоки, ако искаше да може да бръкне и веднага да извади сърцето.

Той погледна към собственото си оръжие. Наистина щеше да е най-добре да се отърве от другия кинжал. Той нямаше нищо общо с жертвите на Астрога и само щеше да създаде проблеми при изваждането на важния орган.

Но преди да го подаде на някой от спътниците си, жрецът с полуразпадналата се челюст погледна нагоре и обяви:

— Луната на Паяка изгря! Астрога е сред нас!

Заил вдигна очи.

Луната представляваше съвършена сфера, кръгла и блестяща. В началото беше бледа, но после по горния ѝ край пробягаха сенки. Те се спуснаха надолу, докато не образуваха осем линии. След това, когато първата от тях достигна средата, ги последва по-голяма кръгла сянка.

И само след секунди огромна фигура на паяк покри луната. Заил се вгледа в нея, удивен, колко реална изглеждаше.

— Трябва да удариш сега! — настоя жената, шептяща в ухото му.

— Удари сега! — подкани го първият жрец.

— Удари сега!

— Удари сега!

Закачулените фигури, намиращи се около другите олтари, поеха новия напев:

— Удари сега... удари сега...

— Удари сега и ще получиш благословията на Астрога! — обяви внезапно одраната жертва, а лишените ѝ от клепки очи се възряха в тези на некрманта и в тях заблестяха пламъци. — Ти ще си съдът за величавото ми възраждане! Бог сред смъртните!

Ръката на Заил потрепери. Той поклати глава и когато един от разложените жреци се опита да му помогне, заклинателят внезапно се отскубна от тях.

— Не! В името на Ратма, Одисиан и Терони... заповядвам ти да ме оставиш!

Трупове тръгнаха към него.

— Стига, благословени — започна първият. — Имаш дълг. Съдба. Дай ми белия кинжал и веднага ще разбереш и приемеш всичко.

— Със сигурност ще ти дам кинжал.

Заил хвана черното оръжие за острието и го хвърли към демоничния жрец.

Зловещият кинжал не полетя към гърдите на трупа — защото какво сърце би оцеляло толкова дълго, — а към главата, където некромантът знаеше, че се намира силата, държаща тялото живо.

Кинжалът се заби в черепа. Ръцете на жреца се стрелнаха към мястото и безпомощно задърпаха дръжката.

После трупът се свлече в гнусна купчина от гниещо месо, кости и продран плат.

Жената се спусна към Заил, а другите я следваха плътно.

— Трябва да завършиш жертвоприношенията!

Некромантът вдигна собствения си кинжал пред тях и повтори имената, които бе казал преди малко, добавяйки и нови:

— В името на Ратма, Одисиан, Терони, Джалк, Крилатия Мумрит и Траг'Оул, аз ви отхвърлям! Отричам това място, този чудовищен свят!

Останалите немъртви жреци също се втурнаха към Заил — рояк, чиято форма ставаше все по-зловеща с приближаването им. Протегнаха към него дълги нокти, разтвориха гладни усти. За некроманта това бе като отново да преживее кошмара на Урех... но този път те щяха да откъснат повече от ръката му.

Заил започна да мърмори под нос, призовавайки Ден'Траг, Зъба на Траг'Оул. Въздухът пред него се изпълни с блестящи стрели, които незабавно се понесоха към чудовищните му нападатели. Първите в редиците им, включително жреците, с които бе говорил, паднаха, надупчени от могъщите остриета. Телата се заизвиваха и загърчиха, а после се разтопиха и от тях останаха само малки червени локви.

Но към него продължаваха да напират цели легиони. Макар и да знаеше, че е безполезно, той се обърна назад, търсейки някакъв изход.

И там, само на няколко стъпки от него, видя приканваща бяла дупка.

Некромантът знаеше, че може да е капан, но въпреки това се затича към отвора. Не можеше да остане тук и да се бие още дълго. Измъкването му от хипнотичната магия бе щастлив обрат, но срещу подобен брой нападатели със сигурност нямаше да издържи.

Когато заклинателят се приближи към нея, дупката заблестя. Заил заслони очи и вдигна кинжала си, сигурен, че е попаднал в нова беда.

Но вместо това чу зад себе си силни стонове. Ратмианинът рискува да погледне назад и видя как първите редици демонични жреци взеха да се разпадат на прах.

Заил прошепна молитва към Траг'Оул и се хвърли в дупката. Зад гърба си чу яростното съскане на нещо много по-зло от тълпата немъртви. То го удари в гърба и почти спря устремния му бяг.

Но в този миг дупката се затвори...

А в следващия връху втрещения некромант започна да се излива дъжд. Той падна тежко на земята и костите му изпукаха.

Изтътна гръмотевица и го оглуши. Със схванато тяло и останал без сили, Заил остана да лежи неподвижен няколко минути. Ако немъртвата орда го бе настигнала в този момент, той нямаше да е способен да ги спре да го разкъсат на парчета.

Малко по малко обаче дишането му се успокои и агонията, обхванала тялото му, утихна до нещо поносимо. Некромантът примигна, за да избистри погледа си, и най-накрая се огледа наоколо.

Пред очите му се разкри гъста гора от борове и дъбове. Отгоре му се лееше неотслабващ дъжд. Въпреки невероятното си зрение, Заил не виждаше почти нищо. Все още беше нощ, което го караше да подозира, че едва ли е бил дълго извън килията си, а гората изглеждаше типична за Уестмарч.

Но къде бе градът? Накъдето и да се обърнеше, ратмианинът виждаше само сенчести дървета.

Малко по малко осъзна, че все още стиска кинжала в лявата си ръка. Заил вдигна мистичното оръжие и промълви думите на една кратка магия.

Острието заблестя за миг, а после светлината изчезна.

Некромантът се завъртя в кръг, като през цялото време мълвеше заклинанието. На една трета от обиколката кинжалът изведнъж проблесна отново.

Значи се намираше в околностите на града. Нямаше как обаче да разбере на какво разстояние. Подозираше, че го чака дълга разходка.

Дъждът продължаваше да се излива. Започна да се спуска мъгла, която само направи горския мрак още по-плътен. Заил придърпа качулката на главата си и потегли на път.

Кошмарът, който току-що бе преживял, бе като жигосан в ума и тялото му. За малко не бе станал жертва на гнусното изчадие, нахлуло

в килията. И по-лошо, Заил започваше да вярва, че то е търсело не само душата, но и тялото му.

Но защо? Кой — или какво — беше Астрога? Символът му беше паякът. Заил знаеше, че трябва да разпознае или името, или знака, но и това знание, също както идентичността на мистериозния Карибдус, вероятно бяха блокирани в съзнанието му.

Другият заклинател и този Астрога явно бяха свързани. Дали Карибдус не беше визджереец, който търсеше древното наследство на мистериозния господар на жреците? Събитията от това видение явно бяха изкривена версия на нещо, което се е случило отдавна. Жреците някога са били живи и дишащи мъже и жени, изцяло отдадени на злия си господар. Това нямаше да е първият път, в който някой алчен визджереец бродеше из изгубени и забранени места, копнеейки за сила.

Земята започна да се снижава, докато той вървеше към Уестмарч. Заил си спомни всичко, което знаеше за тези територии, и прецени, че не се намира далеч от планините, които бе видял при пристигането си в града. Вероятно ако не беше толкова тъмно и мъгливо, щеше да ги зърне над дървесните върхари. Ако беше така, значи изтощеният заклинател бе предположил правилно, че връщането ще му отнеме доста време.

А после какво? Щяха да открият, че го няма, а стражът е бил брутално убит. За никой нямаше да има съмнение, че той е отговорен за касапницата. Дори за Селин. Всички мъже и жени в града щяха да се опитат да го заловят.

Селин. Заил откри, че мисълта тя да повярва, че той е отговорен за убийството, го тревожи повече от всичко друго. Съмняваше се обаче, че ще успее да я накара да види истината. Той самият не би повярвал.

Може би щеше да е най-добре да изостави всичко, свързано с Уестмарч, но некромантът не можеше да го стори. Дори и да не беше толкова лично замесен, вече бе станало ясно, че над тази земя е надвиснала сянката на нещо зло. Ако той просто се откажеше, това щеше да означава да подпомогне нарушаването на Баланса и да запрати света в ръцете на Първичните злини.

Ботушите на Заил затъваха в подгизналата почва. Това го забавяше, но решителността му се засилваше. Беше дал клетва на

духовете на Ратма и Траг'Оул. Бе отдал живота си на своето призвание, изоставяйки всичко друго. Пътят на Ратма му позволяваше повече или по-малко да изкупи собствените си грехове...

Така му се искаше наоколо да има и друг от неговия вид, и по-специално някой от старейшините, които го обучаваха някога. Но Фалая, слабият Хорус и безликият Нил се намираха от другата страна на моретата-близнаци, ако вечната битка не ги бе унищожила от последната им среща насам. Възможно беше неколцина по-млади ратмиани да бродят разпръснати из Западните кралства, но ако наблизко имаше такива, Заил със сигурност щеше да ги усети, както и те него.

„Само от теб зависи — укори се той. — Не е ли това, което винаги си искал? Да си сам... съвсем сам?“

Внезапно през шума на дъжда и гръмотевиците проехтя свиреп животински рев. Нещо голямо тичаше през мъгливата гора.

Заил вдигна кинжала си и призова още светлина. За миг успя да мерне висока фигура с червени очи и бяло-кафява козина. Движеше се като човек, но и като звяр.

После тя отново изчезна в гората.

Но некромантът не се подлъга от това. Завъртя се, използвайки кинжала и развитите си сетива, за да намери създанието.

Какво беше? Не и мечка, изглеждаше твърде човекоподобно. За краткото време, в което го бе видял, Заил разпозна някои черти, които му напомняха за нещо друго, за нещо от ученията му...

Листата зад гърба му изшумоляха почти недоловимо.

Некромантът се претърколи и гигантското създание скочи върху мястото, където бе седял допреди миг. Заил се опита да го пореже с кинжала, докато профучаваше край него, но създанието се оказа доста ловко за размерите си и се измъкна от обсега му.

Звярът не се поколеба, а отново скочи в гората и изчезна, сякаш не е съществувал.

Ратмианинът зачака, дишайки тежко. Когато изминаха няколко секунди, а чудовището не се появи, той се надигна внимателно. Но по никакъв начин не си въобразяваше, че е в безопасност. С тези две атаки звярът само го преценяваше. Следващия път, когато се появеше, нещата щяха да бъдат съвсем сериозни.

Заил начерта три символа във въздуха и насочи острието към мястото, където за последно бе видял потайния си нападател. За

съжаление блясъкът на кинжала, концентриран, както се предполагаше, върху звяра, не разкри нищо.

Той зачака. Напразно. Накрая некромантът се видя принуден да продължи. Знаеше, че дъждът и гръмотевиците ще му попречат да чуе каквото и да било, преди нападателят да скочи право върху него, а тогава щеше да е твърде късно. Всяка стъпка му отнемаше цяла вечност, а напрегнатото очакване растеше.

„То е само животно — каза си той. — Ти си човек. Можеш да го надхитриш.“

Но Ратма учеше, че в природата всичко се бори да запази Баланса. Затова, докато хората имаха предимство по отношение на интелигентността и сечивата, горските зверове пък бяха станали потихи и бързи.

По-смъртоносни.

Той знаеше няколко магии, които можеше да използва срещу звяра, но само ако го видеше, преди той да го повали. В много отношения този враг бе по-опасен от визджереец или немъртвите жреци.

Ярка светкавица освети местността. Некромантът се възползва от мимолетния проблесък и огледа всичко, което можа. Но все така не откри и следа от нападателя.

Дали съществува не го бе оставило заради по-лесна плячка? Заил се съмняваше в това, но ако чудовището още го преследваше, защо не го бе нападнало повторно?

Той продължи да върви още няколко минути, наблюдавайки внимателно всяка сянка и движение. Наклонът се увеличи и стана похлъзгаво, така че подгизналият некромант трябваше да се хваща с дясната ръка за храстите, докато се спускаше към по-равния терен.

Внезапно чу ромолена на вода. Той присви очи и различи поточе, което пресичаше пътя му. Заил внимателно нагази с единия крак във водата, а после и с другия...

Един огромен юмрук се появи сякаш от нищото и го удари в лицето.

Некромантът падна във водата, изпусайки кинжала си. Отново чу смразяващия кръвта рев и силен плясък във водата. Все още проснат по гръб в потока, Заил погледна нагоре.

Пред очите му се очерта тъмният силует на свирепия гигант.

Лявата ръка на Заил инстинктивно се стрелна встрани. Кинжалът полетя от мястото, където бе паднал, и се приземи в дланта му.

Той го вдигна и вложи цялата си воля в светлината.

Местността се озари от бяло сияние, сякаш дузина мълнии бяха ударили земята едновременно. Звярът изрева изненадано и инстинктивно прикри очите си.

И чак тогава Заил за пръв път видя вендигото.

Фигурата му наистина приличаше на човешката, но изглеждаше непропорционална, защото макар и краката му да бяха като дебели космати дънери, а тазът — два пъти по-широк от този на Заил, не можеха да се сравняват с огромните гърди и колосалните му рамене, които сигурно достигаха два метра на широчина. Ръцете съответно можеха идеално да свършат работа като чифт тарани на коя да е армия. Всеки юмрук бе достатъчно широк, за да обхване главата на Заил, и очевидно имаше силата да смачка черепа му като презрял плод. Цяло чудо бе, че ратмианинът още беше жив, при това в съзнание. Руните, поставени от Кс'и'Лак върху наметалото, явно вършеха работа.

Що се отнася до главата на вендигото, тя бе голяма и плоска. На пръв поглед изглеждаше така, сякаш е паднала от мястото си, защото не беше на края на врат, който да се издига от раменете, както при хората, а се намираше наред гърдите. Поради тази причина съществото имаше вид на изгърбено. Челото на вендигото бе ниско, а носът — плосък, като на приматите в Кеджистан, но във формата на главата имаше нещо човекоподобно, а очите също щяха да напомнят човешките, ако в тях не пламтеше дива ярост.

Гигантът отново изрева, разкривайки остри зъби на хищник, който си пада по човешката плът. От легендите, които бе чел, Заил знаеше, че някога вендиго не били такива. Дивите хора — както ги наричаха ратмианите — били тихи и затворени, но това се променило през последните няколко поколения. Покварата на Първичните злини докоснала дори техните чисти души и ги превърнала в чудовищата, които бяха сега. Макар и да будеха ужас у хората, истинският проблем идваше от факта, че вендиго и другите подобни примитивни раси неизбежно ставаха първата жертва в битката за Баланса. Хората бяха започнали да ги ловят, а кожата им се превръщаха в скъпи палта, търсени от богатите.

Заил съжеляваше за падението на тази раса, но не достатъчно, за да жертва живота си, нахранвайки звяра. Докато гигантът се възстановяваше от шока, некромантът насочи кинжала надолу и каза заклинанието.

Около съществото се появи бледо синьо сияние, което наелектризира козината му. То изсумтя, но след като видя, че не се случва нищо повече, посегна към Заил.

И в този миг мълнията порази чудовището.

Силата на заряда отхвърли ревящия вендиго като играчка. Гигантът се блъсна в едно дърво, което се пречупи от удара и короната му падна на няколко крачки вдясно от Заил.

Некромантът се изправи на треперещите си крака и погледна тъмната сянка, лежаща наред останките от ствола. До ноздрите му достигна миризмата на опърлена козина.

Вендигото не помръдна.

— Слава на Ратма — измърмори Заил. Силите и концентрацията му отслабваха все повече и повече и той се съмняваше, че би успял да стори нещо, ако тази последна магия се провалеше. Бе превърнал вендигото в жив магнит за природните сили и елементи с надеждата, че бурята ще реагира незабавно. И извади късмет.

Некромантът се подпря на един близък дънер и отвърна поглед от неподвижното тяло. Не знаеше колко още може да издържи, но трябваше да продължи да върви. По един или друг начин щеше да стигне Уестмарч. Нямахше избор.

Зад гърба си чу гърлено ръмжене и пращане на клони.

Ратмианинът погледна през рамо и видя как вендигото се надига като феникс от пепелищата. Звярът разтърси глава и въпреки че Заил не виждаше очите му, знаеше, че са вперени в него.

Той стисна зъби и се облегна на дървото. Вдигна кинжала си, но умът му бе твърде разконцентриран, за да направи магия.

Косматият гигант се олюля несигурно. Заил се удиви, че съществото още е живо и че изобщо може да стои на краката си. Ако мълнията не можеше да спре такъв звяр, каква сила би могла?

Вендигото се препъна и падна на коляно. Остана на едно място, дишайки тежко, и некромантът разбра, че електричеството наистина му е причинило сериозни поражения. Заил се успокои. Сега в ума му

се появиха дузина магии, които биха го избавили от чудовищния му враг.

Вендигото обаче направи нещо странно — действие, толкова невероятно различно от всичко, което заклинателят очакваше, че той свали кинжала и зяпна.

Горският обитател го погледна... и протегна двете си ръце в очевидно умоляващ жест.

Вендигото — страховитото създание, което току-що се бе опитало да се нахрани с него — сега го молеше за помощ.

ДВАНАДЕСЕТ

— Това не е добра идея — измърмори Хъмбърт откъм торбата.
Селин го тупна леко.

— Тихо! Стражите ще те чуят!

Тя се приближи към двамата униформени мъже, застанали пред вратата на кабинета на Торион. Това беше четвъртият пост, с който се сблъскваше от пристигането си насам. Времето, което всяка подобна среща ѝ отнемаше, я бе докарало до истинска ярост. По някакъв начин Селин бе убедена, че пътищата на генерала и Заил отново са се пресекли, точно както предположи безименният здравеняк. Ако това бе така, всеки миг имаше значение, защото Торион едва ли щеше да се отнесе добре с некроманта.

— Аз съм лейди Селин Несардо — обяви тя със заповеден тон.
— Бъдете така добри да съобщите на генерал Торион, че желая да разговарям с него. Веднага, ако може.

Двамата мъже очевидно я познаха. По-възрастният страж кимна почитателно и каза:

— Ще предам съобщението ви на адютанта на генерала.

Минута по-късно един млад тъмнокос офицер с дълъг нос и остра брадичка излезе в коридора. Той се поклони учтиво на Селин.

— Лейди Несардо! Какво неочаквано удоволствие!

— Благодаря ти, Алек. Моля те, заведи ме при Торион. Трябва спешно да разговарям с него.

Лицето на адютанта помръкна.

— Милейди, моментът не е много подходящ. Има належащи дела, които изискват цялото му внимание, и не мога да кажа докога ще трае това. Виждате ли...

Селин знаеше, че ако го остави, Алек ще продължи да обяснява до безкрай. Това беше начинът му да отблъсква нежеланите посетители, защото повечето в крайна сметка се изморяваха от дългата тирада и се съгласяваха да дойдат пак не когато им е удобно, а когато

генералът предложи. Тя бе виждала адютанта да използва този похват пред други, но никога пред нея, защото бе любимка на командира му.

Благородничката го прекъсна решително:

— Знам колко е зает Торион, но мисля, че ще иска да ме види, Алек. Всъщност гарантирам го.

— Но, лейди Несардо... — започна адютантът, очевидно съзнавайки, че точно този гост няма да си тръгне толкова лесно.

И на двамата им бе спестен по-нататъшният сблъсък, защото се появи самият генерал Торион. Ветеранът не излезе от кабинета си, а дойде откъм коридора, по който бе дошла и самата Селин. Яката на униформата му бе разкопчана, а косата — рошава.

— Извинете ме, милейди! — измърмори Торион и я подмина, без да осъзнае коя е. — Капитан Матюс! Искам да... — Той примигна и погледна през рамо. — Лейди Несардо!

Благородничката прикри изумлението си.

— Генерале...

— Е, това ти спестява една от задачите, капитане. Що се отнася до другата, искам да занесеш съобщение на командира на стражата. Нека изпрати отряд в дома Несардо. Даже е най-добре ти самият да го оглавиш...

— Торион! — Селин ококори очи. — Какво си намислил да правиш? Войници в моя дом?

Генералът продължи, без да ѝ обръща внимание:

— Хората ти трябва да проявят нужното уважение, но също така държа да претърсят всяка стая. Искам да съм сигурен, че той не се крие там. — После се сети още нещо и посочи двамата постови. — Вземи и тези двамата. Бих желал да говоря насаме с лейди Несардо. Алек Матюс отдаде чест.

— Тъй вярно, сър! А вие идвайте с мен!

Докато тримата се отдалечаваха, дългогодишният ухажор на Селин най-накрая насочи цялото си внимание към нея.

— Щях да пратя и ескорт до къщата ти. Специално за теб.

— За мен? Защо?

Гласът му леко се смекчи.

— За да съм сигурен, че няма да си там по време на претърсването. Опитвам се да те предпазя! Селин, предупредих те за онзи осквернител на гробове! Сега е прибавил към провиненията си и

убийство, при това от най-гнусния възможен вид! Дори на бойното поле не съм виждал такава касапница! А стражът беше напълно невинен!

Страхът ѝ се засили. Той говореше за Заил.

— Торион! Какво е станало?

— Градската стража доведе твоя приятел, некроманта, точно преди елитните воители на Закарум да го спипат. Свещениците твърдяха, че се е опитал да направи магия на посетителите в една кръчма, а после е използвал силите си и върху самите тях. Към дадения момент не ме вълнуваше каква част от това е истина...

— И затова го арестува и хвърли в килия?

Той явно се засегна.

— Нима предпочиташ да го бях дал на църквата за пречистване! Сега, като се замисля, съжалявам, че не го направих! Сторих всичко по силите си да го опазя заради теб, Селин, и заради това един добър човек бе заклан като животно... да не говорим, че по някакъв начин проклетият магьосник е избягал от килия, от която е невъзможно да се избяга! Селин, стражът беше разкъсан на парчета!

Шокирана от новините, но все пак тайно облекчена, че некромантът не е затворник, Селин заби пръст в покритата с броня гръд на войника.

— Заил не е убиец, Торион! Той направи всичко по силите си, за да ми помогне, и едва не умря заради това! Добър човек е и аз му вярвам...

— Измамил те е! Предупреждавах те за него! Закарум вече задават въпроси за теб, знаеш ли? Ако мога да им предам Заил, мисля, че ще си затворят очите за теб. — Той поклати глава. — И точно когато си мислех, че нещата вървят към добро, след като кралят започна да се държи като мъж...

Без да обръща внимание на смяната на темата, червенокосата жена се насочи към вратата. Щом Заил не беше тук, значи щеше да се върне в нейната къща... което означаваше, че някак трябва да стигне там преди стражите на Торион.

Генералът я хвана за ръката.

— Препоръчвам ти да не го правиш, Селин. Всъщност трябва да настоя...

Но ветеранът не стигна по-далеч, защото, реагирайки инстинктивно, благородничката хвана ръката му и... в същия миг генерал Торион замръзна наред изречението.

— Торион? — Тя погледна мъжа в очите. Те гледаха невиждащо, без да помръдват или примигват.

Селин потрепери. Откопча пръстите му от китката си и отстъпи. Генералът остана неподвижен с протегнатата напред ръка и пръсти, стискащи въздуха.

Благородничката отново го докосна. Беше топъл. Наведе се до гърдите му, но не чу дишане.

— О, Торион! Какво ти причиних?

— Стана ли нещо, момиче?

В началото Селин си помисли, че по някакъв начин генералът е успял да проговори, но после си спомни за скрития в торбата Хъмбърт.

— То... Торион! Неподвижен е като статуя!

Черепът изруга тихо, но много цветисто, и добави:

— Знаех си, че нещо не е наред! Чух го, че отпрати другите, затова и посмях да говоря! Блед ли е?

— Не... изглежда си съвсем наред... но е напълно неподвижен! Не долавям и дишане... Мисля, че съм го убила!

— Нищо подобно, нищо подобно! — прекъсна я бързо Хъмбърт. — Виждал съм това и преди. Вероятно просто е временно замръзнал на едно място. Нещо като сън е, но много дълбок сън.

Селин бе виждала подобен сън само при мъртвите. Тя поклати глава.

— Не! Убила съм го!

— Глупости! Имаш талант за магия — вече го знаем — и той се проявява в напрегнати моменти! Генералът е заспал! Вероятно скоро ще се събуди!

Тя се надяваше и се молеше черепът да говори истината.

— Има ли... има ли нещо, което мога да сторя? Хъмбърт изсумтя.

— Не мога да ти кажа какво да направиш за него, милейди, но ако бях на твое място, бих потърсил Заил. Той ми е приятел.

Селин не се поколеба. Хвърляйки един последен тъжен поглед към Торион, тя излезе от стаята. За щастие се натъкна единствено на стражите, които преди малко я бяха пуснали да мине. Без да знаят за

случилото се, те кимнаха почтително, но не забавиха излизането на благородничката.

Селин взе коня си и препусна към дома си. Времето бе все така отвратително, но тя изобщо не го забелязваше в стремежа си да достигне имението преди капитан Матюс и войниците. Единствената ѝ надежда беше, че на адютанта да му е трябвало повече време да уреди сформирането на отряда. Въпреки това всяка секунда беше от значение.

Струваше ѝ се, че измина цяла вечност, докато достигне портите, но за нейно облекчение пред тях нямаше и помен от стражи. Собственият ѝ пазач я поздрави, а после бързо я пусна да влезе.

— Скоро ще дойде отряд войници — информира го тя.

— Господарке? — Въпреки въпросителния тон, очите му издаваха подозрението кого биха търсили те.

— Моля те, забави ги колкото можеш, без да си вредиш... заради мен.

Мъжът веднага кимна и това я накара да изпита гордост от лоялността на подчинените си.

— Можете да разчитате на мен, господарке.

Селин го погледна с благодарност и пришпори коня към къщата. Остави го близо до входа и се втурна по стълбите. Торбата с Хъмбърт се люшкаташе лудешки на кръста ѝ.

Вратата се отвори рязко точно когато тя посегна към нея. Благородничката отскочи назад изненадано, а после усети как торбата с черепа се плъзна надолу. Успя да я хване точно когато вървите, с които я бе прикрепила към колана си, се развързаха, а после погледна към фигурата на входа.

— Чудех се къде си се дянала — отбеляза намръщено Сардак.

— Аз...

— Да, да, знам. Заил. Измъкнала си се, въпреки че се ослушвах! Докато разбере какво е станало, вече беше изчезнала в нощта. За малко да те последвам, но се боях, че ще се разминем...

Все още стискайки торбата в едната си ръка, тя го избута настрана.

— Нямам време за това! Те идват насам и ще са тук всеки миг! Къде е той? В стаята си ли е?

— Кой? Некромантът? Не съм го виждал. Стоях в трапезарията и чаках някой от двамата ви да се върне.

Заил го нямаше тук? Селин се опита да мисли. Беше толкова сигурна, че той ще дойде в дома ѝ. При нея.

После благородничката си припомни трагичната сцена, описана от Торион. Макар и да бе сигурна, че Заил не е отговорен за нея, беше очевидно, че се е случило нещо и некромантът със сигурност се намираше в центъра му.

В този миг братът и сестрата чуха викове откъм портите. Сардак затвори вратата.

— Твои приятели?

— Капитан Матюс и отряд стражи. Идват да претърсят къщата за Заил.

— Е, него го няма, но те пак ще преровят всичко. Какво предлагаш да направим, сестро? Просто да ги пуснем? Изглежда ми разумно.

Тя внезапно се сети за Торион. Ако адютантът я срещнеше тук, щеше да се зачуди как се е прибрала толкова бързо... а и как изобщо е успяла да се измъкне от лапите на командира му.

— Може би е по-добре да не ме намират тук, Сардак. Не питай защо...

Той повдигна вежди.

— И като си помисля, че винаги съм смятал, че аз съм безразсъдният от двамата ни. Колко си се променила, Селин! — Сардак се намръщи. — Но не можеш да се скриеш от тях. Копоят на Торион е умен. Ще прерови всяка ниша и цепнатинка.

Умът ѝ препускаше. Имаше само едно място, където не очакваше войникът да влезе.

— Тогава ще се скрия в криптата.

Хъмбърт започна да протестира, но потресеният Сардак го прекъсна:

— Не говориш сериозно! След онова, което ми описа? По-добре се срещни с капитана! Какво може да си направила, че да искаш да се криеш на онова място?

— Не мога да ти кажа! — Тя тръгна към задната част на къщата, следвана от брат си. — Освен това няма да слизам до долу. Ще остана при стълбите. Там има няколко ниши, в които мога да се скрия.

— Но той може и да слезе, Селин.

— Не. Това би било светотатство. Едно е да претърси къщата и дори древните подземия, но съвсем друго — да наруши покоя на прадедите на един от най-древните родове в Уестмарч. Ще трябва да се върне при генерала за позволение... а това ще ни предостави малко време за мислене.

Сардак поклати глава.

— Просто си умирам да разбера какво злодеяние си извършила.

— По-късно...

Той я поведе към вратата, но благородничката го спря.

— Оставям на теб да се справиш с тях — прошепна тя. — Моля те, заради мен, недей да...

— Да се провалям? Не бой се, няма да те разочаровам.

— Не това щях да кажа. — Селин го погали по бузата. — Знам, че ще се справиш чудесно. Винаги успяваш. Но не искам да рискуваш живота си напразно.

— Но аз това го умея най-добре — отвърна той и се ухили. После усмивката му изчезна, защото до тях достигна звукът от чукане по входната врата. — По-добре върви. Ще се оправя с тях. Няма нужда да се тревожиш.

Селин му хвърли един последен, изпълнен с благодарност поглед, а после се втурна надолу по стълбите. Болезнените спомени, погребани в паметта ѝ, изплуваха, докато приближаваше подземието, но тя ги прогони от съзнанието си, както се беше научила да прави още от малка.

Най-сетне благородничката стигна до вратата на криптата. Там се спря, внезапно осъзнала, че бе оставила коня си пред къщата.

Селин се прокле за глупостта, но вече не можеше да направи нищо по този въпрос. Беше твърде късно да се връща, освен това Алек Матюс можеше и да не разпознае жребеца ѝ. А може би Сардак щеше да спаси положението, като каже, че той е негов.

Може би...

Всичко това ѝ идваше в повече. Селин знаеше, че трябва просто да се качи и да се срещне с капитана. Не след дълго щяха да открият Торион и до един да се сетят кой последно е бил с него. Ако хората на генерала я затвореха, поне нямаше да се бои от разпитите на църквата.

Но тогава нямаше да има кой да се грижи за Сардак и щяха да изгубят всяка надежда да спасят Заил.

Ако още бе жив.

Оказа се, че е невъзможно да отвори вратата на криптата само с една ръка, затова остави торбата с Хъмбърт на пода и започна да се бори с дръжката. Черепът не каза нищо, явно съзнавайки, че всеки звук, който издаде, ще бъде чул от мъжете в къщата.

Докато дърпаше, тя си мислеше за Заил. Дали същата чудовищна сила, която ги бе нападнала в криптата, не бе успяла да го отвлече от килията му? Ако да, тогава, както и обикновено безразсъдният Сардак бе отбелязал, щеше да е лудост да влиза в древните катакомби.

Но пък наистина нямаше къде другаде да се скрие от адютанта на Торион. Усърдният капитан Матюс щеше да слезе чак до старите подземия, но нямаше да отиде по-нататък, дори и да подозираше, че в криптата има някой. Това определено изискваше позволение.

Или поне тя така се надяваше.

За нейно удивление, над главата ѝ внезапно се чува гласове. Селин продължи да дърпа дръжката, докато гледаше коридора зад гърба си.

Накрая успя да отвори вратата достатъчно, за да се промуши през нея.

Гласовете станаха по-силни и отчетливи. Изглежда се приближаваха към нея. Благородничката влезе вътре колкото можеше по-бързо и задърпа вратата обратно. Тя се затвори зад гърба ѝ с твърде силно скърцане.

В същия миг Селин почувства, че не е сама в криптата и понечи да слезе по тъмните стълби, сигурна, че е зърнала някакво движение.

Обаче в този миг я стресна глас, идващ точно зад вратата. Как бяха успели войниците да стигнат толкова бързо дотук? Благородничката отстъпи от входа, изненадана, че търсенето вече е стигнало така близо. Дали не бяха принудили Сардак да каже истината? Капитанът със сигурност не би стигнал толкова далеч!

Несигурна какво да прави, Селин се спусна няколко стъпала надолу към една от нишите, които бе споменала пред брат си.

Отново изпита силното усещане, че не е сама. Потрепери, разкъсвана от желанието да не я открият и от спомените за последното си идване тук.

„Поне да имах някаква светлина — помисли Селин, докато се притискаше към камъка. — Само малко светлина. Нещо, което хората на Алек няма да забележат, дори и да дойдат близо до вратата“.

Пред нея се оформи малко синьо сияние.

Селин ахна. Изплашена да не са я чули, благородничката зачака да види дали вратата няма да се отвори и вътре да нахълтат войници.

Но това не стана. Докато чакаше, тя продължи да гледа невероятното кълбо светлина. По някаква причина то я успокояваше, вместо да я плаши. Селин помисли малко и осъзна, че тя го е създала. Поиска светлина и я получи.

Удивена, благородничката посегна към нея. Беше приятно топла. Странно, но в същото време усещането за опасност в криптата намалю.

Селин погледна към вратата. Гласът бе утихнал. Тя въздъхна облекчено, а пулсът й започна да се нормализира.

Внезапно вниманието й бе привлечено от някакво движение в основата на стълбите.

Тя се сепна. В самия край на осветеното пространство можа да различи силуета на едра фигура. Фигура, която би разпознала навсякъде.

— Полт? — Селин слезе едно стъпало надолу и светлината я последва.

Силуетът сякаш се накъдри... а после се премести по-навътре в криптата.

Удивлението й се примеси със страх. Благородничката забрави за войниците на капитан Матюс и бавно започна да слиза надолу. Но с каквато и скорост и колкото и да се спускаше, сенчестата фигура винаги оставаше в периферията на полезрението й. Въпреки това Селин бе абсолютно сигурна, че това е именно бившият й телохранител.

„Но Полт е мъртъв!“ — напомни някаква част от съзнанието й. Въпреки това лейди Несардо стигна до основата на стълбите.

Сиянието се движеше с нея. Вече виждаше първите няколко гроба, но пък изгуби от поглед сянката. Един малък паяк избяга от светлината и Селин внезапно си спомни с болезнена яснота нападението на демоничните създания.

Здравият й разум се върна. Тя започна да отстъпва към стълбите. По-добре щеше да бъде да изчака в нишата горе или ако можеше, дори

да излезе от криптата. Идването ѝ тук се бе оказало грешка.

Ръката ѝ докосна хълбока и чак тогава лейди Несардо осъзна друга своя ужасна грешка. Бе оставила торбата с Хъмбърт навън. Всъщност колкото повече си мислеше за гласа, който бе чула, толкова повече си даваше сметка, че това е бил мъртвият наемник. Той сигурно се бе опитвал да я предупреди за безразсъдството ѝ, но твърде късно. Вратата бе заглушила гласа му достатъчно, за да не успее да го разпознае.

Селин тръгна нагоре по стълбите, като мислено се ругаеше. Ако някой от войниците слезеше долу и откриеше торбата и тревожното ѝ съдържание, дори древният обичай и привилегиите на благородниците нямаше да спрат капитан Матюс да влезе в криптата.

Но докато се качваше, в главата ѝ прозвуча глас:

— Господарке...

Селин се поколеба. Тя прехапа устни и погледна през рамо.

— Господарке...

Благородничката слезе отново. Не виждаше нищо пред себе си, но гласът звучеше съвсем истински.

— Господарке...

Тя погледна наляво.

И оттам, полускрит от сенките, на погледа ѝ отвърна мъртвият Полт. Въпреки ужасната си смърт, сега той изглеждаше цял, макар и блед и някак безплътен.

Селин протегна ръка към него и прошепна напрегнато:

— Скъпи Полт... това ти ли си?

Главата му се наведе напред и въпреки че устните му останаха затворени, тя отново чу гласа:

— Живея... за да ви служа... господарке...

В тона му нямаше никаква подигравка, въпреки иронията на казаното. В очите му имаше тъга, но също и предизвикателство.

— Полт, скъпи Полт... — Тя понечи да тръгне към него, но светлината я последва и фигурата на телохранителя се разми и отстъпи назад. Гигантът, изглежда, не можеше да съществува нито в мрака, нито на светло, а само на границата между двете. Селин незабавно спря. — Какво... защо си тук?

— Живея... за да ви служа... господарке... — повтори той. Вдигна ръка и посочи в тъмнината. — Истината... там...

— За какво говориш?

— Там... господарке... истината... за Несардо... и Джитан...

Джитан! Ако духът на верния ѝ слуга споменаваше това име, значи Полт наистина бе открил нещо ужасно.

Съзнавайки, че и Сардак, и Заил биха я укорили за глупостта, Селин Несардо тръгна в указаната от привидението посока. Светлината продължаваше да я следва неотлъчно и разкриваше малко по малко криптата около нея.

Тя очакваше Полт да изчезне, но вместо това фигурата постоянно трепереше на границата на сиянието. Независимо накъде се движеше Селин, мъртвият телохранител бе винаги на същото разстояние от лявата ѝ страна. И въпреки сегашното му състояние, благородничката откри, че присъствието му я успокоява.

За нейна изненада, телата на създанията, които ги бяха нападнали предишния път, все още лежах там, където бяха паднали. Плъхове се хранеха с гниещите трупове и когато светлината ги приближи, вдигнаха глави, но повечето не отстъпиха от гнусния пир. Селин огледа труповете повече с любопитство, отколкото с отвращение. По някаква причина бе очаквала да са изчезнали, сякаш са били някакви кошмари. Фактът, че това не се беше случило, показваше, че сега наистина я грози опасност, но пък правеше опасността смъртна. Тези чудовища бяха умрели така, както умират и обикновените хора.

Като Полт...

В мига, в който го помисли, Селин мина край мястото, където бе умрял гигантът. За щастие там нямаше нищо. Магията на ратмианина се оказа много полезна в това отношение.

Изпълнена със съжаление, тя се обърна към привидението.

— Полт, ще можеш ли някога да ми простиш?

Той поклати глава, правейки ѝ знак да замълчи, а после посочи напред. Посланието бе ясно: Полт искаше тя да продължи, независимо от всичко. Неговата собствена смърт нямаше значение за него.

Селин подмина нишата на Риордан и тези на родителите ѝ. Скоро имената по надгробните плочи започнаха да не ѝ говорят нищо. Стилът на надписите ставаше все по-архаичен, а по камъка се виждаха пукнатини.

Най-сетне стигна до края на криптата... и до ново древно стълбище.

— Там ли? — запита тя, сочейки пътя към следващото ниво.

Вместо отговор Полт също посочи надолу. Явно способността му да говори бе много ограничена. Неочаквано очите на Селин се напълниха със сълзи. Бе чувала истории за духове, извършили велики дела за онези, на които са държали, но никога не си бе помисляла, че ще ѝ се случи такова нещо.

— Моля се да намериш покой след това — промълви лейди Несардо на спътника си.

Полт само продължи да сочи надолу.

Благородничката заслиза, следвана от светлината. Въздухът стана по-влажнен. Тя се закашля, но не спря.

Това ниво не ѝ беше познато. Тук бяха погребани слугите, служили предано на рода Несардо. Въпреки че надгробните плочи не бяха толкова майсторски изработени, като тези на самото семейството, все пак представляваха знак за почит към хората, получили правото да почиват тук. Само малцина избрани от всяко поколение имаха право на подобна съдба и Селин очакваше Полт да е един от тях. За съжаление от него не бе останало нищо, което да се погребее.

Но духът, изглежда, не се вълнуваше от пропуснатата почит. Когато благородничката погледна към него, гигантът само посочи отново към дъното на обширния коридор.

Много от по-старите гробове бяха обрасли с мъх. Имената върху някои от тях вече не можеха да се разчетат. Докато напредваше в криптата, Селин започна да се чуди дали тази чест е била достойна за нейния телохранилел. Очевидно дори преди тя да наследи дома Несардо, това ниво е имало отчаяна нужда от почистване и ремонт.

Тогава светлината разкри гледка, която накара благородничката да спре и да се зачуди дали цялото това пътуване е имало смисъл.

Останалата част от криптата бе преградена от купчина камъни. Срутването явно датираше от преди няколко века, но това не го правеше по-малко непреодолимо. Заедно с праха и боклуците имаше и парчета от надгробни плочи и дори няколко кости. Селин разпозна една плоча, явно озовала се тук от горния етаж.

Знаеше историята, разбира се. На Несардо им бе отнело години да изградят наново тази част от имението си след земетресението и

последвалото го срутване. Вълнували ги бяха най-вече къщата и двете важни за тях нива на криптата. Очевидно никой не бе горял от нетърпение да копае до по-старото ниво. Говореше се, че някои дори нарекли срутването благословия.

Но защо бе доведена тук? Дали Полт не мислеше, че тя е способна да премине през твърдия камък?

Тогава Селин си спомни за магията, която владееше. Смееше ли да я използва тук и сега? Тя погледна към Полт, но духът просто си стоеше там и чакаше.

Изглежда, нямаше друг избор, освен да опита да направи магия, но неопитната заклинателка нямаше и най-смътна представа как. Всичките ѝ предишни изпълнения бяха станали несъзнателно, като реакция срещу потенциална или непосредствена заплаха.

Тя се взря в купчината пръст и камъни. Може би ако първо опиташе с нещо малко, например да махне само няколко камъчета... После, ако се справеше, щеше да използва магията си в по-голям мащаб.

Селин събра кураж и пристъпи напред.

— Не...

Предупреждението на духа закъсня. Земята под краката ѝ поддаде... и тя пропадна в дупка. Лейди Несардо отчаяно се опита да се хване за нещо, но всичко, което докоснеше, се свличаше с нея.

Благородничката изпищя и изчезна в мрака.

ТРИНАДЕСЕТ

Заил стоеше предпазливо пред вендигото, опитвайки се да разбере какво си мисли създанието. Некромантът и звярът не бяха помръднали, откакто вторият бе протегнал ръка в молба за помощ.

Практичното начало в Заил, което обикновено бе водещо във взимането на решения, настояваше да остави вендигото на произвола на съдбата. Все пак то бе прокълнато чудовище, което се хранеше с човешка плът, творение на Първичните злини и нищо повече.

Но другото начало — емоционалното, което бе почти непознато за ратмианина и което съвсем наскоро се бе разбудило в душата му, настояваше, че този звяр изобщо не се държи както би трябвало. Той напомняше на Заил за времената, описани в древните легенди, когато вендиго и себеподобните им били кротки създания, живеещи уединено в горите и планините.

Накрая, след като гледа в очите своя доскорошен преследвач повече от час, некромантът се изправи и се приближи към ранения гигант.

Огромните лапи, които можеха да го разкъсат на парчета, не помръднаха. Заил се наведе и докосна едната от тях, а после внимателно я обърна с дланта нагоре и промълви няколко думи.

В отговор вендигото изръмжа глухо няколко пъти. Некромантът не разбираше какво се опитва да каже звярът, но тонът предполагаше миролюбивост и доверие.

„В мрака има светлина така, както и в светлината има мрак“. Така проповядваше Ратма. Заил се надяваше, че древният водач е бил прав.

Той се насочи към крака на вендигото — причината за страданието на създанието. Силата на експлозията наистина го бе счупила. Само чудовищната мощ на звяра му бе позволила да се изправи отново.

Но това не бе достатъчно, за да обясни промяната в поведението на гиганта. По някакъв начин силите, призовани от Заил, бяха

засегнали нещо дълбоко в сърцето и душата на вендигото и го бяха извадили от зловещата поквара на Първичните злини. Това беше единственото смислено обяснение.

Некромантът посегна към строшения крак на звяра, като хвърли още един поглед към очите му. Изуми се. Дори в мрака виждаше невероятната промяна в тях. Те вече не бяха кървясали и изпълнени с безумна ярост. Сега се оглеждаше в две езера, които го трогнаха с почти човешката си тъга.

Тези очи го накараха да се реши. Ратмианинът докосна с кинжала счупеното място, а със свободната си ръка начерта няколко символа във въздуха над крака.

Вендигото отново изръмжа глухо. Лапата му се насочи към крака. Заил погледна към огромната ръка, но не отстъпи. Само магията му имаше значение.

Вендигото отдръпна лапата си и остави некроманта да работи.

По счупения крак премина бледожълто сияние. Костта се изправи и разкъсаната кожа зарасна. Белегът избледня, а после напълно изчезна. Накрая мястото дори се покри с козина.

Когато приключи, Заил въздъхна уморено. Не му бе отнело много време, но усилието беше огромно. И все пак резултатът го задоволи.

Внезапно звярът изръмжа току до ухото му и двете му огромни лапи го вдигнаха във въздуха.

Гигантът притисна два пъти влажния си нос към този на некроманта. Вендигото изсумтя гърлено и накрая върна много по-малкия си спътник на земята.

— За нищо — каза Заил, защото не знаеше как иначе да отговори.

Вендигото изръмжа глухо. Очевидно разбираше човека по-добре, отколкото той него.

Ратмианинът очакваше то да се втурне към гората, но вместо това създанието отново започна да ръмжи на своя език, като през цялото време сочеше зад гърба на Заил. В началото некромантът помисли, че там може би има някаква опасност, но малко по малко осъзна, че гигантът сочи към Уестмарч.

— Да, трябва да отида там.

Дъждът бе намалял — поне малко — и въпреки че уменията на Заил не можеха да премахнат изцяло изтощението му, той трябваше да продължи. Когато потегли обаче, вендигото тръгна с него.

Ратмианинът подхвърли:

— Няма нужда да идваш с мен.

Създанието му отговори с комбинация от ръмжащи и грухтящи звуци, някои от които звучаха доста мило, въпреки че си оставаха неразбираеми. Значението беше ясно. Огромният звяр нямаше да остави Заил да се оправя сам.

— Нищо не ми дължиш. Можеш да се върнеш в гората.

Гигантският му спътник не се впечатли от тези думи.

Заил се намръщи, но се примири с неизбежното и тръгна към Уестмарч. В сравнение с крачките на вендигото, неговите направо ехтяха като гръмотевици.

Пътуването изцеди и последните сили на некроманта, но с едрото създание, следващо го по петите, усети как увереността му се възвръща. Когато най-сетне съзря в далечината стените на града, той въздъхна облекчено, без да го е грижа в момента, че обитателите на Уестмарч вероятно искаха да му вземат главата не по-малко от демоните в Урех.

— Хвала на Траг'Оул. — Заил погледна през рамо към косматия си спътник. — Но...

Ала вендигото бе изчезнало без предупреждение.

Некромантът предпазливо огледа тъмната гора. Нищо не подсказваше, че легендарният звяр изобщо е бил с него. Заил не спираше да се диви на хитростта на създанието, както и на уменията му да се движи толкова безшумно. Имаше огромен късмет, че бе оцелял след първоначалната му атака.

При вида на столицата, вендигото с право бе решило, че задълженията му приключват. Заил направи знака на Баланса и пожела на горския обитател да се върне без проблеми в леговицето си. Ратмианинът бе превърнал това създание в отцепник от собствения си вид, защото останалите все още бяха омърсени от Първичните злини. Всъщност некромантът не бе направил никакво добро на досегашния си враг — самотният вендиго винаги щеше да бъде чужд сред своите.

Но звярът бе благодарен, че се отърва от злото в себе си, и ратмианинът се успокои, че при подобни обстоятелства и той би

пожелал същото за себе си.

Единственият знак, че нощта преминава в ден, бе лекото изсветляване на облаците. Времето оставаше все така лошо и заклинателят чувстваше, че причината за това са силите, струпали се около града. Сили, които може би бяха манипулирани от лорд Джитан и... и...

И тогава, гледайки Уестмарч, името Карибдус изведнъж изникна в съзнанието му.

Но... този път Заил си спомни...

Спомни си... и зяпна от ужас пред знанието, което сега безпрепятствено изпълваше ума му.

Селин се изправи несигурно на крака. Беше паднала от много високо и сега се намираще далеч по-надълбоко от третото ниво, към което си мислеше, че се спуска. Според собствената ѝ преценка, която на този етап не можеше да не подложи на съмнение, бе паднала на дълбочина, равняваща се на три или четири допълнителни нива.

Ако не бяха непредсказуемите ѝ умения, със сигурност щеше да е мъртва. Скалите, върху които лежеше, бяха назъбени и остри. Цяло чудо бе, че по тялото си имаше само няколко драскотини.

Наоколо се виждаха само камъни и пръст. Синьото сияние все така се носеше край нея, но обхватът му бе ограничен и затова първият ѝ оглед на заобикалящата я обстановка не ѝ разкри нищо.

Колкото и да се взираше, Селин не видя и следа от Полт. Въпреки случилото се, тя бе сигурна, че не е имало предателство от негова страна. Духът му бе очаквал рефлексите, опазили я от чудовищата в криптата, да я спасят и сега.

Искаше ѝ се и тя да е толкова уверена.

Запрепъва се напред, все така придружена от светлината. За първи път се подразни от нейното слабо сияние. Ако беше по-ярка, може би щеше да види, че подът, върху който стъпва, е нестабилен. Това със сигурност щеше да ѝ спести доста проблеми.

Благородничката впи очи в магическата светлина и се концентрира. Искаше повече. Искаше сияние, способно да озари всичко, намиращо се напред, за да не се изложи отново на някаква опасност.

Светлината се подчини и се усили неколнократно. Тя стана толкова ярка, че в началото лейди Несардо трябваше да закрие очите си, за да не ослепее.

А когато посмя да погледне отново, гледката пред нея я накара да отстъпи назад от ужас.

Късият коридор, в който се намираше, свършваше само след два метра. Ако бе направила още няколко крачки, Селин щеше да открие колко точно може да ѝ навреди ограничената магия за светлина.

Но дори и тогава нямаше да види и една десета от онова, което се намираше отвъд.

Помещението се спускаше надолу и се разширяваше, образувайки нещо подобно на голяма купа. Но по-впечатляващото бе, че в нея имаше огромен амфитеатър с каменни пейки, в който без проблем можеха да се съберат стотици зрители. Въпреки очевидната ѝ древност, цялата конструкция бе непокътната. Като се изключи прахта, единствените белези за пораженията на времето бяха пукнатините по някои от пейките и един участък, където покривът се бе срутил, смазвайки два реда отдясно.

Но макар и впечатляваща, гледката бледнееше пред онова, което Селин видя в отсрещния край на древния амфитеатър.

Паякът висеше на златна паяжина, която покриваше стената на пещерата. Огромното му тяло бе изградено от черен нефрит, който проблясваше злокобно срещу светлината. Членестите му крака бяха извити надолу и завършваха с рубинени нокти.

Главата бе голяма поне колкото самата Селин и върху нея имаше осем огромни диаманта вместо очи. Благородничката отклони поглед от кристалните орбити, защото във фасетките им имаше нещо, което даваше усещането, че паякът е... гладен.

Чифт златни зъби, по които имаше пръснати малки кървави рубини, завършваха образа.

Това събуди у нея много ярки спомени за създанията в криптата. Селин бързо се огледа, но въпреки че нямаше следа от изчадията, тя копнееше да се върне у дома. По-добре да се изправи пред добрия капитан Матюс, отколкото да остане тук.

Но вместо да постъпи точно така, лейди Несардо тръгна към амфитеатъра. Не можеше да обясни действията си дори на самата себе

си. Умът ѝ крещеше да се обърне и да бяга, но по някаква причина огромният паяк я привличаше въпреки отвращението и страха ѝ.

Кракът ѝ докосна първия камък.

От всички страни я обгърна шепот, но Селин не можеше да види източника му. Благородничката направи още една крачка и гласовете станаха малко по-силни. В тях се усещаше някакъв ритъм, почти като пеене или ритуален напев.

Привлечена от паяка, сякаш хваната в мрежата му, младата жена продължи да слиза. Напевът се усили и започна да ехти из амфитеатъра. Сега тя видя — или може би си въобразяваше? — закачулени фигури на мъже и жени, седнали на пейките около нея с екзалтирани лица и немигащи очи, впити в огромния паяк. Призрачната публика пляскаше с ръце в такт с напева.

На половината път по стълбите най-сетне стана ясно какво казват. Това не бяха отделни думи, както първоначално бе предположила Селин, а само едно име.

— Астрога... — напяваха те. — Астрога... Астрога...

— Астрога — прошепна и тя. Имаше нещо много познато в това име, сякаш го е знаела не по-зле от своето собствено, а после по някакъв начин го е забравила.

— Астрога... — повтаряха духовете, които сякаш я подканяха да продължи напред. — Астрога...

Селин приближи дъното и сега огромният паяк-бог се намираще почти над нея. Пред него имаше олтар, по чиято повърхност пълзяха като вени избледнели алени ивици.

Внезапно видя върху него да лежи призрачната фигура на млада жена с широко отворени упоени очи. Зад нея стоеше слаб жрец, върху чиято роба бе избродиран символът на паяка-бог.

— Астрога... Астрога — извика той. — Приеми този дар, за да се отвори пътят за твоето завръщане...

После жрецът извади от широките си одежди зловещ кинжал. Напевът на тълпата се усили...

Силен вик изпълни амфитеатъра.

Хваната между миналото и настоящето, Селин Несардо се обърна при звука.

Сред публиката се появиха мъже в брони, също толкова призрачни, колкото и облечените в роби фигури, върху които се

нахвърлиха. С мечове и стрели те поваляха онези, които се изпречиха на пътя им. Но никой не отстъпваше.

— Синовете на Ракис ни нападат! — изкрещя някой. — Синовете на Ракис ни нападат!

— Довърши церемонията! — извика друг, от посоката на жреца. Когато погледна натам, Селин видя, че сега до него стоят още двама души — жена и едър мъж. Именно мъжът говореше. — Довърши церемонията, преди да се появят проклетите им визджерейци!

Но жрецът поклати глава.

— Не! Луната вече залязва! Пропуснахме мига! — Той подаде нещо на жената, но Селин не може да го види добре. Беше нещо кръгло. — Отнеси я! Трябва да се предава от поколение на поколение, докато времето му отново настъпи...

— Но къде? — попита жрицата.

— Където и да е! Накрая на света, ако е нужно! — изръмжа онзи с кинжала. Зад гърба им в амфитеатъра воините, умрели преди столетия, отново избиваха хора, чиито кости вече бяха станали на прах. — Стига онези, които дойдат след нас, да помнят кога трябва да бъде върната... и къде!

— Ами кръвта? — запита другият мъж, сочейки завързаната пред тях млада жена. — Къде ще намерим друг с нейната кръв? Тя е също толкова важна, колкото и изгревът на луната!

Главният жрец се усмихна мрачно.

— Самият Ракис, в нетърпението си да създаде династия, ни даде безкрайни възможности! — Той също посочи упоената жена. — Дори след столетия ще има хора с нужната кръв! Сега вървете! Бързо! Визджерейците ще са тук всеки миг!

Жената кимна. Двамата с едрият мъж се обърнаха... и изчезнаха в миналото.

С чудовищно изражение на лицето жрецът с кинжала се надвеси над жертвата си. Мигът за жертвоприношението на жената бе отминал и тя не можеше да послужи на неговия бог, но това нямаше да го спре да я убие заради собствените си тъмни страсти.

Обаче стрелата, която ненадейно прониза гърлото му, го спря.

Кинжалът падна на пода. Жрецът изхриптя и се свлече върху девойката, която най-накрая се разбуди. Тя изстена, а после очите ѝ се фокусираха за пръв път... и погледнаха директно към Селин.

Това бяха очите на самата лейди Несардо.

Амфитеатърът утихна.

Със силен стон Селин падна на едно коляно. Виковете на умиращите заглъхнаха.

Отне ѝ повече от минута да осмисли напълно обкръжението си. Тя бавно се изправи и се огледа. Всичко изглеждаше така, както го бе видяла за пръв път. Прах, напукани пейки и нищо повече. Телата на избитите поклонници ги нямаше, нито пък през затрупания с камъни вход нахлуваха въоръжени мъже. Всичко това бе останало в далечното минало, където му беше мястото.

Погледът ѝ се върна върху олтара. Жената с нейните очи вече я нямаше — също спомен от миналото, както и всички останали. Все още шокирана, Селин все пак събра смелост да докосне една от избледнелите червени ивици. Вече знаеше, че това е засъхнала кръв от някоя предишна жертва.

— Ужасно... — прошепна благородничката. — Ужасно.

— Понякога ужасът е нужен, за да се постигне нещо добро.

Тя се извърна рязко и се озова лице в лице със закачулен и облечен в броня мъж. Черните му одежди и бледото слабо лице ѝ напомниха за Заил.

— Виждате мъртвите почти толкова добре, колкото и ние — отбеляза спокойно новодошлият. — Може би заради онова, което носите в себе си, ги виждате дори по-добре.

— Кой... кой сте вие? Приличате на... на... — Селин се поколеба.

— На Заил? — Устните му потрепнаха в едва доловима усмивка. — Това е защото и аз съм като него — последовател на благословения Ратма... некромант, ако предпочитате. — Облеченият в черно мъж се поклони леко. — Можете да ме наричате Карибдус.

Селин пребледня. Тя се извърна и едва не се сблъска лице в лице с чудовищно създание, увиснало от гигантския кристален арахнид.

Паяк. Жив паяк, голям колкото невръстно дете. Той изсъска срещу нея, а челюстите му се раздвижиха, сякаш създанието се изкушаваше да си отхапе парче от лицето ѝ. Противното му дебело тяло бе покрито с твърда черна козина. Осемте зелени и изпълнени със злоба очи се намираха точно над устата и всички бяха насочени към вцепенената благородничка.

Селин отстъпи... и се сблъска с обличения в броня некромант.

Карибдус я хвана за китките и я задържа притисната към тялото си. Късата побеляла коса и интелигентното му лице ѝ напомниха на някои от учителите, които ѝ бяха преподавали в младостта ѝ. Това придаваше на всяка негова дума, изговорена съвсем спокойно, още по-зловещо значение.

— Стига, лейди Несардо, не бива да се боите от малкия ми любимец. Скарро прави само каквото му кажа, а и знае, че не бива да пострадате... засега.

— Пуснете ме!

— Ратма е прав, като казва, че Балансът ще ни открие пътя, ако сме търпеливи. Дойдох да взема малък, но важен за задачата ни предмет — един кинжал, а откривам вас, чакаща тук, сякаш нямате търпение да легнете на олтара.

Селин стисна зъби и се опита да призове силата си. Ако имаше момент, в който наистина да се нуждае от нея, това беше сега.

Светлинката, която още се рееше край нея, се усили и се превърна в ярък изблик на заслепяващо сияние. Карибдус изръмжа и вдигна ръка, за да заслони очи.

Благодарничката се изтръгна от разхлабената му хватка и се затича към единствената възможна посока. Така се отдалечаваше от входа, през който бе дошла, но това нямаше значение. Важното беше да избяга от некроманта.

Зад нея Карибдус промърмори нещо.

Земята под краката ѝ изтътна. От устата ѝ се изтръгна вик на изненада, когато около нея зейнаха пукнатини. От тях изригнаха стари кокали: бедрени кости, черепи, ребра, лопатки. Костите се завихриха около нея, сякаш беше попаднала в центъра на торнадо.

Селин се опита да си пробие път през тях, но вихърът се движеше заедно с нея. Всеки път, когато удареше нещо, то се връщаше обратно.

После няколко парчета паднаха на земята. Върху тях се спуснаха други и костите бързо образуваха квадратни плоскости.

Пред благодарничката се издигна стена от човешки кости. Селин се извърна, но преградата отново се оформи насреща ѝ. Погледна зад гърба си и видя, че и там няма път за бягство.

Само след миг се озова в клетка от кости, която се издигаше високо над главата ѝ. Последните няколко парчета оформиха таван и Селин вече не можеше да избяга дори с катерене.

Тя удари клетката с юмрук и въпреки че при сблъсъка проблесна синя светлина, не се случи нищо друго, освен че я заболя ръката.

Спокойни и отмерени стъпки я предупредиха за приближаването на Карибдус. Лейди Несардо се обърна към него. Той изобщо не изглеждаше раздразнен от опита ѝ да избяга. Всъщност по лицето му се четеше дори задоволство.

— Във вените ви наистина тече силна кръв. Почувствах го от самото начало. Тя ще отвори пътя.

— За какво говорите? Защо правите това?

Той ѝ направи знак да замълчи, сякаш беше някое малко дете.

— Държа да разберете, че всичко, което върша, е за доброто на Баланса, а съответно и на света.

Изад рамото му се появи чудовищният паяк. Гнусното създание пролази по ръката на Карибдус и се сви в сгъвката на лакътя му.

Некромантът погледна към паяка и на лицето му най-сетне се появи някаква емоция. Той замърмори на звяра като на бебе, галейки го по гърба.

Когато вниманието му се насочи отново към Селин, емоцията изчезна.

— Трябва да ви помоля за прошка за онова, което ще направя. Това е разновидност на нещо, което наричаме изсмукване на живота. Необходимо е, за да не се опитате да сторите нещо глупаво.

Преди затворничката да успее да реагира, свободната му ръка се стрелна през една пролука в стената на клетката. Покритите с ръкавица пръсти я докоснаха в основата на шията.

Изведнъж я обзе слабост. Чувстваше се така, сякаш цялата ѝ сила се е оттекла от нея... и е преминала в некроманта. Благородничката се дръпна, но вече бе твърде късно. Тя загуби съзнание.

И докато Селин Несардо се свличаше на пода, Карибдус, в чийто глас не се долавяше и следа от чувства, каза:

— Наистина ужасно съжалявам.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

Дъхът на генерал Торион секна. Той политна, но го подхванаха нечии силни ръце. До него изтътна познатият глас на капитан Алек Матюс:

— Генерале! Добре ли сте? Чувате ли ме?

— Да, така че спри да ми крещиш в ухото! — Торион чувстваше, че вече няма сила да стои на краката си. — Дай стол! Бързо!

Винаги изпълнителният адютант вече бе донесъл. И добре, че беше така, защото командирът се стовари на него, преди да е довършил думите си.

Докато Торион опитваше да си поеме дъх, капитан Матюс коленичи до него с чаша, пълна с любимото му вино. Генералът прие с благодарност напитката и погълна по-голямата част от нея още с първата глътка.

Помощникът му се наведе.

— Генерале... какво стана?

Торион помисли малко и отвърна:

— Некромантът. Той е виновен за това!

— Нима е бил тук? Но никой не е докладвал за новодошли, ако изключим идването и заминаването на лейди Несардо...

— Нима мислиш, че е била тя? Можеш ли да предявиш това обвинение тук и сега?

— Не, сър! — Капитан Матюс се намръщи. — Тъкмо се връщам от дома й. Търсенето продължава, генерале, но от онова, което видях, съдя, че е почти невъзможно Заил да е там, освен ако не се е скрил в криптата.

Торион сбърчи чело.

— И ти се върна, за да искаш разрешение да я претърсиш?

— Тъй като това е домът Несардо, а ние претърсихме всичко... да, сър.

Ветеранът отпи отново и обмисли молбата. Накрая промърмори:

— Не, не мисля, че ще е нужно. Както казах, станалото тук е дело на некроманта. Очевидно е дошъл да отвлече лейди Несардо, така че няма да го открием в къщата. — Гласът му стана по-твърд и очите му заблестяха мрачно. — Ето какво ще направиш, Алек. Искам всички патрули да го търсят в града. Няма как да го изпуснете с онези дрехи, но все пак ще напиша по-подробно описание на чертите му, което да раздадеш. Може да е в компанията на милейди... Брат ѝ в имението ли беше?

Капитан Матюс се намръщи.

— Да, сър. Там беше. Трудно ми е да повярвам, че между двамата има роднинска връзка...

— Това не е важно. Сардак е бил в къщата. Значи едва ли би се навъртал около некроманта. Все пак се погрижи стражите да внимават да не наранят лейди Несардо или който и да било друг, пътуващ в компанията на онзи мръсник. Не искам невинни хора да пострадат заради него. Ясно ли е?

Адютантът кимна.

— Ще се погрижа тя да бъде в безопасност, сър. Обещавам ви.

— Добър човек си ти. — Торион почувства, че силата му се възвръща. — Помогни ми да стигна до бюрото.

След като капитанът се подчини, командирът взе хартия и перо. Той бързо описа всичко, което си спомняше от облика на Заил. Торион се смяташе за човек с невероятна памет и детайлите, които си спомни, бяха добро доказателство за това.

— Ето. Това ще помогне. — Когато по-младият войник прочете описанието, Торион добави: — Постарай се да го намерите, преди църквата да го е пипнала.

— Ще го доведе направо тук, сър.

Командирът изсумтя.

— Ако той загине по време на опита ви да го спасите, Алек, ще разбера, че не е било възможно да се избегне.

Без да променя изражението си, адютантът погледна отново към описанието.

— Ще се заема незабавно.

— Направи го.

Торион изпрати с поглед на мрачно задоволство подчинения си. Капитан Матюс щеше да се справи с този грабител на гробове. Никой

нямаше да обвини Селин в каквото и да било. Всичко щеше да протече както си му е редът и в крайна сметка тя щеше да види, че той е мъжът за нея...

Един страж нахлу в кабинета.

— Господин генерал! Той е тук!

В началото Торион помисли, че некромантът е бил достатъчно луд да се предаде, но веднага си даде сметка, че Заил не е такъв идиот. Командирът се изправи и попита:

— Кой?

— Крал Юстиниан! Самият той! Без стражи и без предупреждение!

Очите на Торион се разшириха. Въпреки че промяната, видяна у монарха, бе обещаваща, подобно решение граничеше не толкова със смелост и увереност, колкото със самоубийство. Наистина някога крал Корнелиус често яздеше сам из града и дори се отбиваше да посети генерала, но за сина му бе твърде рано да прави това. Докато подготвяната демонстрация на сила не покажеше колко е здрава позицията на Юстиниан и колко способен е станал внезапно, той бе изложен на постоянната угроза да бъде убит от онези, които искаха да си присвоят трона.

Сега обаче не му бе времето да се тревожи за това. Важното беше, че кралят е тук.

— Къде е сега? Подгответе почетна стража! Искам...

— Няма нужда от всичко това — прекъсна го учтив глас. Генерал Торион скочи и застана мирно.

— Ваше Величество! Това е тъй неочаквано и... и...

— И ужасно притеснително нахлуване. Зная, зная. — Юстиниан вдигна ръка, за да спре протеста на ветерана. Младият крал бе облечен в дрехи за езда, скроени в стила на предишните му одежди, ако се изключат панталоните, разширяващи се при бедрата, и златистото наметало, което да го пази от природните стихии. В очите на Торион така той представляваше прекрасна мишена за всеки свой зложелател в града. — Моля те не спори. Подозирам, че онова, което наистина искаш да ми кажеш, е колко глупаво съм постъпил, че съм дошъл тук сам.

— Ваше Величество, никога не бих ви казал подобно нещо!

Коментарът му накара владетеля на Уестмарч почти да засияе.

— Не и напоследък, а? Успокой се, Торион. Ще трябва да очакваш още големи промени в мен! Все пак, ако искам да остана крал и след официалната коронация — че и до нея, ако разбираш какво искам да кажа, — трябва да започна да се държа като баща си.

„Ако още малко заприлича на баща си — помисли си Торион, — той ще стане Корнелиус!“ Кое то не беше и съвсем лошо, стига момчето да преживееше годината.

Опитвайки се да си възвърне душевното равновесие, генералът попита:

— На какво дължа тази огромна чест, ваше...?

— Моля те, не искам да чувам повече Ваше Величество от теб. Ще ме наричаш Юстиниан. Ако си спомням правилно, и баща ми държеше да си говорите на малко име.

На Торион му бе отнело няколко години, докато свикне с тази заповед, но той не го изтъкна пред младия мъж, застанал пред него.

— Да, така беше.

Юстиниан се ухили.

— Тогава не мога да искам по-малко. Вярвам ти не по-малко от него.

Торион сведе глава в знак на благодарност. Кралят хвърли поглед към безмълвния страж.

— Торион, дойдох да поговорим за нещо. Възможно ли е да го сторим насаме?

„Той дори звучи като Корнелиус“.

— Да, Ваше... да, Юстиниан. — Той погледна към войника. — Кажете на стражите пред вратата ми да се отдалечат, а после се върни на поста си. Никой не бива да се приближава до кабинета, докато не ви извикам. Ясно ли е?

— Да, сър!

— Свободен си... и затвори след себе си.

Когато бяха сигурни, че са сами, Торион с ужас осъзна, че така и не е предложил на височайшия си гост да седне. Той се измъкна иззад бюрото си и посочи към своето място.

— Заповядай, Юстиниан.

— Не смятам да се заседавам, но все пак благодаря. — Усмивката на краля отново напомни на ветерана за стария му господар. Юстиниан седна на тапицирания стол с висока облегалка, за чиято

направа Торион бе платил солидна сума. — Много удобно... виждам, че си струва да си командир на кралските войски.

— Покойният ти баща бе много щедър към мен. Ако смяташ, че е било твърде много, аз...

— Бога ми, не! Не бих могъл да си представя по-достоеен мъж за този пост! Знам, че лоялността и подчинението ти към мен са напълно безусловни, и смятам това от първостепенно значение в тези тревожни времена.

Торион отново сведе глава.

— Твърде си любезен.

Юстиниан внезапно погледна надясно, точно както бе постъпил в тронната зала. Този път командирът не се притесни толкова и просто зачака. И наистина, само миг по-късно очите на младия монарх отново се спряха на него.

— Ще пристъпя направо към въпроса, Торион. Чух, че в кралството ни има натрапник. Опасен чужденец, дошъл отвъд моретата-близнаци. — Генералът се постара да прикрие изненадата си от информираността на краля, но явно се провали, защото Юстиниан се усмихна още по-широко и добави: — Виждам, че знаеш за кого говоря.

— Да, имаше такова нещо...

— А също и конфликт... и нещо драстично, което се е случило в една от твоите собствени килии, ако правилно съм чул.

Торион вече не се опитваше да скрие изненадата си.

— Тронът е добре информиран.

Очите на Юстиниан — съсредоточени, а не наивни и глуповати както преди — се втренчиха в генерала.

— Нима баща ми не работеше така? Колкото и да ти вярваше, той винаги имаше и други източници на информация.

— Така е, Ваше Величество. Да, в града има некромант. Блед и чернокос мошеник, известен само с името Заил. Той беше заловен по време на сблъсък с войните на Закарум...

— Които вече подадоха официална молба да се разправят с него — някъде по времето, когато се е случило трагичното бягство, доколкото разбирам. Тази молба ме свари неподготвен, Торион.

Генералът пооправи притеснено яката си.

— Точно щях да те информирам, когато се разрази хаосът. Ако трябва да съм честен... Юстиниан... Заил избяга от една от килиите, специално подготвени от баща ти точно за такива като него.

— Не, не съвсем. — Младият крал погледна надясно, а после облиза устни и обясни: — Той е некромант. Те са различни от визджерейците. Килията е трябвало да бъде защитена и с други магии. Ужасно недоглеждане. — Той махна с ръка към офицера. — Но това е без значение. Със сигурност не мога да виня теб.

— Въпреки това вината е моя.

— Забрави това. Ако смяташ, че си се провалил пред мен, можеш да поправиш това, като го заловиш отново. И тогава искам този Заил да бъде доведен директно при мен.

Генерал Торион зяпна. Целият здрав разум, който му се струваше, че Юстиниан е придобил, сякаш изведнъж изчезна.

— Но това не би било мъдро! С неговите тъмни сили...

Юстиниан потупа гърдите си и нещо под ризата му иззвънтя. Чак тогава домакинът му забеляза, че владетелят на Уестмарч носи черна верижка около врата си.

— Не бой се. Добре защитен съм.

— Какво... — започна Торион, но кралят отново го прекъсна.

— А как вървят приготовленията? — смени темата без предупреждение Юстиниан. — Предполагам, че досега всичко трябва вече да е готово. Мъжете да са изтеглени от стените и така нататък.

— Да, всичко е готово. Последният отряд бе изтеглен тази сутрин.

— И всички са отпочинали? Ще бъдат ли във форма, когато ми потребват?

Командирът кимна.

— Точно както наредихте. Дойде ли време за парада, всички ще са в пълна готовност. Залагам живота си.

— Да се надяваме, че няма да се стигне дотам. — Юстиниан се намръщи леко и стана. — Значи ни остава само некромантът. Погрижи се да го хванат, Торион. Жизненоважно е. Всичко зависи от това.

— Той е проблем наистина, но едва ли чак толкова голям.

Очите на наследника го пронизаха отново.

— Просто се погрижи да ми бъде доведен.

Торион не можеше да стори нищо под този вцепеняващ поглед, освен да кимне още веднъж.

Настроението на Юстиниан пак стана весело. Той заобиколи бюрото и потупа офицера по гърба.

— Добрият, стар Торион! Зная, че мога да разчитам на теб! Винаги съм разчитал на теб! Довиждане!

Генералът бързо отвори вратата за своя крал. След като Юстиниан излезе, той остана неподвижен, опитвайки се да осмисли всичко случило се.

В крайна сметка всичко опираше до това, че сега Юстиниан бе неговият крал и искаше Заил да му бъде доведен. Стига Торион да можеше да запази Селин извън конфликта, останалото не го интересуваше. Разбира се, ако се наложеше капитан Матюс да убие ратмианина по време на залавянето, генералът щеше да се извини на своя монарх. Юстиниан непременно щеше да разбере.

Ако пък Заил бъдеше доведен жив, Торион пръв щеше да се кандидатира за негов екзекутор. Той стисна дръжката на меча си и си представи хвърчащата глава на некроманта.

Селин в крайна сметка щеше да разбере...

Карибдус.

Докато Заил се притискаше към стената — най-добре щеше да бъде да остане незабелязан от бдителния поглед на стража, който стоеше на пост горе, — умът му все още не успяваше да обхване смисъла на възкръсналите му спомени.

Карибдус. Легендарен дори сред изолираните ратмиани. Делата му служеха за пример за абсолютна отдаденост към Баланса, стриктно следване на Траг'Оул и ученията на самия Ратма.

Нима той беше онзи, който едва не го уби?

Беше немислимо, но истината не можеше да се оспори. Некромантът бе докоснал мислите на Карибдус, както сигурно и той неговите. Доколкото бе известно на по-младия ратмианин, те никога не се бяха срещали, но той бе усетил, че другият също го е разпознал. Някои от постиженията на Заил бяха станали известни сред последователите на Ратма, но самата мисъл, че най-великият от техния орден знае кой е той...

„Престани!“ — нареди си горчиво Заил. Възхищението му към всичко, постигнато от Карибдус в миналото, почти го накара да забрави ужасната заплаха, която представляваше подобен противник. Кой знаеше по-добре как работи Заил, освен някой друг некромант? Карибдус като съюзник би бил невероятно облекчение, но Карибдус като враг... подобно развитие на събитията означаваше, че младият ратмианин просто нямаше шанс да оцелее.

Той се прокрадна зад един ъгъл и погледна улицата, която щеше да го отведе до дома Несардо. Въпреки че стражите го пазеха, ратмианинът бе сигурен, че ще стигне до входа, без да го усетят. Заил трябваше да разбере как е Селин. Чак след като се увереше, че тя е в безопасност, щеше да може да се концентрира върху това как да се справи с човек, чиито умения и знания бяха хилядократно по-големи от неговите.

Но какво би накарало Карибдус да се включи в нещо, което до такава степен противоречеше на ученията на ордена? През целия си живот старият некромант се беше борил с тирани, магьосници и зли демони в името на Баланса. Именно Карибдус бе усъвършенствал много от магиите, които използваша Заил и събратята му. Докато много некроманта умираха преждевременно заради призиванието си, за него се знаеше, че е на повече от сто години и силата и животът му се подхранват от копнежа да види света в съвършено равновесие. Мнозина, в това число и Заил, вярваха, че Карибдус почти е достигнал съвършенството на самия Ратма.

Трябваше да има някакво важно обяснение за подобно злодеяние и младият заклинател можеше да измисли само едно. Карибдус се бе изправял пред голям брой врагове, обладаващи ужасяващи сили. В някои от разказите за тези битки се твърдеше, че той е използвал такива изсмукващи живота магии, за които други некроманти дори не биха и помислили.

Обаче честото използване на магиите бе много опасно. Също както в случая с призрака, с който Заил се бе сблъскал в криптата, Карибдус се бе изложил на риска да възприеме някои от чертите на всеки от многобройните си врагове. Може би никой от тях не го бе засегнал поотделно, но струпането на толкова много зло накрая му бе повлияло. В крайна сметка, без да го осъзнава, Карибдус се бе превърнал в същата онази заплаха, срещу която се бе борил.

Разкритието разтърси Заил и той потрепери, докато гледаше през дъжда към имението на Селин. Това означаваше, че всички ратмиани трябваше да внимават повече, отколкото си мислеха. Малцина имаха огромната воля на Карибдус. Дори само битката с демона от криптата можеше да поквари Заил, ако бе поел малко повече...

Той временно прогони тези ужасни мисли от съзнанието си, докато наблюдаваше войника, крачещ на няколко метра от имението. Облеченият в броня мъж като че ли просто караулеше, но походката му бе твърде бавна и отмерена.

Сенките бяха приятели на ратмианите, поне през повечето време. Некромантите знаеха как да се прикрият дори в такива сенки, които изглеждаха твърде бледи или тесни, за което и да е друго същество. Заил бързо се сля с мрака и дори войникът да погледнеше към него, нямаше да го види.

Докато стражът измине половината път от обиколката си, заклинателят вече стоеше в градината на Несардо. Той се скри зад едно дърво, за да изчака да минат двама от личните охранители на Селин, които правеха собствените си обиколки. Въпреки че й бяха верни, заклинателят предположи, че ще е най-добре да не го виждат. Много беше вероятно да си помислят, че ще опазят господарката си по-добре, ако премахнат заплахата, която виждаха в негово лице.

Веднага щом пътят бе чист, Заил тръгна към къщата. Зад някои от прозорците горе се процеждаше светлина в покоите на Селин и брат й. Некромантът ги огледа, за да разбере кои принадлежат на покоите на господарката, и после отново се стопи в сенките.

Сардак си наля питие от личния си запас и въпреки че ръката му не трепереше, се чувстваше по-напрегнат от всякога. Имаше чувството, че тази нощ и бездруго пълна с неприятности, щеше да стане още по-гадна.

— Сардак Несардо...

Ръката му потрепери и чашата в нея се строши. Той погледна към сенките... и изненадата му отстъпи на горчивина, когато позна фигурата, която се материализира като кошмар сред тях.

— О! Некромантът! Трябваше да се сетя, че ще се спотайваш в ъглите по този начин! Много добър номер! Можеш ли да го направиш идния месец на фестивала? Сигурно ще пожънеш небивал успех!

— Спестете ми шегите си, Сардак — отвърна Заил с равен тон, съответстващ на мрачното му изражение. — Ходих до покоите си, после до тези на сестра ви...

— Е, това вече е непристойно. — Сардак извади копринена кърпичка от джоба си и я уви около наранената си длан. — Няма стъкла в раните, много благодаря. — Той се взря в некроманта. — Искаш да знаеш къде е сестра ми ли? Безценната ми сестра? Сестра ми, която рискува кожата си заради теб?

— Сардак...

Братът на Селин замахна диво към Заил. Ратмианинът с лекота се дръпна назад.

— Отиде в криптата, мътните я взели! Не искаше да я открие добрият капитан Матюс — той работи за Торион и има нос на хрътка! Слезе долу най-вече заради теб и така и не се върна!

— В криптата? — Заил не си направи труда да скрие смайването си. — И след като е отсъствала толкова дълго, вие не слязохте след нея?!

— Мислиш, че не исках? В момента точно под нас патрулират двама от хората на капитан Матюс. Той ги остави тук, а после отиде да иска позволение за претърсване на подземията. Дори Закарум не одобряват подобно оскверняване, но съм сигурен, че този път ще направят изключение.

Заил се обърна към вратата.

— Ако искате, елате с мен.

— Да дойда с теб? Къде?

— В криптата, разбира се. При сестра ви.

Въпреки нежеланието си, Сардак тръгна след него.

— Ама стражите на входа...

Заил се обърна. Братът на Селин млъкна. Очите му се присвиха решително.

— Просто ми дай време да си взема меча. Не искам нищо повече. Некромантът кимна.

Двамата войници, оставени от капитан Матюс, бяха опитни и адютантът можеше да им довери живота си. Те изпълняваха дълга си със същата прецизност, с която го изпълняваше и той, и въпреки че не го знаеха, и двамата ги чакаше повишение.

Но за Заил представляваха само временно забавяне. Магията, която им направи, бе разновидност на онази, която бе използвал срещу воините на Закарум. В този случай обаче мъжете не знаеха, че зрението им е нарушено... нито, че и слухът им ги лъже.

И така Заил и Сардак, който носеше незапалена факла, минаха точно пред двамата пазачи, които мрачно стояха на пост, докато заклинателят и спътникът му бяха едва ли не на косъм от тях. Когато Заил отвори вратата, стражите дори не трепнаха.

Чак след като затвориша след себе си и запалиха факлата, Сардак най-сетне възкликна:

— Мътните го взели, трябва да науча тази магия! Можех да си спестя няколко кофти синини навремето! Можеш ли да ме научиш?

— Да, но първо ще трябва да положите клетва пред Ратма, да се откажете от пиенето и...

— Забрави! — отвърна братът на Селин и изсумтя. — Загуби ме за каузата за вечни времена с онази част за пиенето. Мисля да си страдам както досега.

Те се движеха през старите подземия, където Заил отново бе подложен на измъчените спомени на някогашните им обитатели. Този път той веднага ги изхвърли от ума си.

— Мразя тези гласове — измърмори спътникът му.

Това изненада некроманта.

— Не знаех, че ги чувате толкова ясно.

— Не казвам всичко дори на Селин. Защо да го казвам на теб?

Сардак очевидно бе много по-чувствителен към магията, отколкото издаваше. Почти колкото самата лейди Несардо. При други обстоятелства ратмианинът щеше да го разпита за повече подробности, но в този момент до изострения му слух достигна нисък и почти недоловим звук. За разлика от преди, това не беше мърморене или вопъл на отдавна мъртъв затворник.

Беше тананикане... и Заил разпозна мелодията.

— Хъмбърт? — извика той.

Тананикането спря и някъде по-навътре в коридора черепът извика:

— Заил! Друже! Слава на боговете!

Те свиха вдясно и се озоваха пред портата, водеща към същинската крипта. Вратата бе здраво затворена, но на пода до нея

лежеше торбата на Хъмбърт.

Заил я вдигна и я отвори.

Празните очни дъна на черепа го изгледаха с видима радост.

— Мислех си, че ще остана тук завинаги — обяви кънтящият глас. — Очаквах стражите да дойдат да я търсят, ама не дойдоха! Разбира се, ако ме бяха открили, проклетите глупаци щяха да решат, че мястото ми е в криптата, и щяха да ме върнат там! Ха! Можеш ли да си представиш стари кокали за компания?

— Млъкни, Хъмбърт! Ами Селин? Какво стана с нея?

— Момичето беше много разсеяно, младежо. Господарката ме остави на пода, а после влезе без мен! Извиках след нея, но или не ме чу, или не ми обърна внимание! Разбира се, след като замрази оня Торион, сигурно се е...

Заил изгледа ядно Сардак.

— Какво е направила?

Братът не отговори. Черепът обаче обясни с удоволствие. Некромантът слушаше, едновременно окрилен и удивен от чутото.

Силите на Селин вече се разкриваха, но липсата на обучение я поставяше в опасност. И все пак от чутото той предположи, че състоянието на Торион е било само временно. Когато го каза, Хъмбърт изцъка разбиращо, а Сардак въздъхна облекчено.

— Има и още нещо — измърмори черепът. — Стори ми се, че я чух да говори с някой. Някой, когото познава.

— В криптата? — изръмжа Сардак. — Мътните го взели!

Заил реши да не губи повече време. Той прибра черепа обратно в торбата, а после я завърза на колана си.

— И гледай да не ме зарежеш някъде като нея! — разнесе се отвътре приглушената забележка на Хъмбърт.

Сардак отвори вратата с усилие, достойно за покойния Полт. Двамата бързо се спуснаха до първото ниво.

— Мислех си, че тук ще вонят повече. — Братът на Селин погледна най-близките имена. — Всички, родени със синя кръв. Ако я нямаше нея, мен не биха ме сметнали достоен дори за нивото на слугите. — Той стисна устни. — Ако разбере, че лорд Джитан я е хванал, ще му извадя и двете разноцветни очи и ще го дам на някое вендиго!

Некромантът се намръщи, но Сардак не забеляза. Лорд Джитан и Карибдус явно бяха свързани, макар че все още не знаеше как. Заил не си направи труда да сподели за възвърнатите си спомени. Възнамеряваше да се погрижи Селин и Сардак да не бъдат наблизно, когато се сблъска с противника си. Братът му бе необходим единствено за да отведе благородничката възможно най-далеч от опасността. Сардак нямаше шанс срещу другия некромант.

Разбира се, шансовете на самия Заил не бяха много по-големи.

Мъжът до него изпсува. После размаха факлата и попита:

— Онези неща ли я нападнаха снощи?

— Да.

Трупове на паякоподобните зверове си гниеха тихо или пък биваха не толкова тихо разкъсвани от плъхове и други подобни твари. Заил претърси със сетивата целия район, но не откри нищо.

Не... имаше друго присъствие. Едва доловимо, но познато. И веднага щом го почувства, то стана много по-силно, сякаш привлечено от него.

Духът на Полт се материализира пред него.

— Ратмианино — прозвуча гласът му в главата на Заил.

В началото некромантът не отговори, а вместо това проучи привидението със сетивата си, за да е сигурен, че онова, което вижда и усеща, наистина е същото, което си мисли. Ратмианите можеха да накарат всеки дух да каже онова, което те желаеха. Чак когато бе сигурен, че това е Полт и само Полт, Заил отговори:

— Защо си тук, телохранителю? Дългът ти сред живите приключи. Редно е да продължиш нататък, както всички останали.

— Провалих се... провалих се в живота... и в смъртта...

— Какво искаш да кажеш?

Въпросът дойде от Сардак и този факт отново изненада силно Заил. Решен да обсъди способностите на мъжа при първа възможност, той отново се концентрира върху духа:

— За Селин ли говориш? Нима нея... вече я няма?

За негово и на Сардак облекчение, Полт поклати глава. Вместо това духът посочи надолу.

— Пратих я там... за истината... Не знаех... не знаех, че той е там! Не знаех... подведох я...

Създанието почти изчезна, дотолкова бе ужасено от случилото се с господарката му. Заил обмисли думите му, за да разбере какво точно има предвид Полт.

— Тя в криптата на слугите ли е? — Сардак сграбчи ръкава на Заил. — Хайде, мътните те взели! Може да е ранена!

Некромантът не помръдна и братът се втурна напред без него. Заил забеляза, че Полт клати глава, и се намръщи. Ако Селин не се намираше на следващото ниво, тогава къде би могла да бъде.

В древната крипта под тази... или дори по-дълбоко?

Той понечи да попита духа, но мъртвият телохранител бе изразходвал силите си и изчезна. Ратмианинът се затича след Сардак с надеждата мъжът да не налети на някоя беда.

Когато Заил достигна стълбите към следващото ниво, другият мъж вече беше слязъл долу. Некромантът ускори крачка, следвайки примигващата светлина на факлата.

И там откри спътника си, надзърташ в дупка, зейнала наред останките от някогашно срутване. Заил се наведе, молейки се на Траг'Оул да не е дошло времето на Селин да се пресели в отвъдното.

— Тя не е мъртва — прошепна Сардак. — Бих усетил. Знам, че бих. Оттук стига ли се до старата крипта?

— Стига се по-надълбоко. Много по-надълбоко.

Заил се наведе над отвора.

— Какво правиш?

Некромантът срещна разтревожения поглед на Сардак — разтревожен не за Заил, а за сестра си.

— Качете се горе. Трябва да продължа сам. Положението е дори по-отчайващо, отколкото предполагах.

— Няма да я изоставя!

— Чуйте ме. Под имението Несардо има древни сили. Това място някога е било различно, тук са се извършвали кървави жертвоприношения. Усецам го, а мисля, че и вие можете да го почувствате.

Сардак стисна зъби.

— И какво от това? За мен нищо не е по-важно от Селин. Или скачай вътре, или се разкарай от пътя ми, за да скоча аз!

— Сардак...

Спътникът му го зашлеви без предупреждение с опакото на ръката си. Ударът не можеше да нарани некроманта, нито даже да го зашемети, но го накара да залитне за миг.

А Сардак нямаше нужда от повече време и скочи в дупката. Заил протегна отчаяно ръка към брата на Селин, но закъсна. Чу утихващите проклетия на мъжа, а после тишина.

Ратмианинът стисна дръжката на костния си кинжал.

— Пригответи се, Хъмбърт.

— Как? — измърмори черепът.

Заил скочи в дупката.

Полетя шеметно през отвора, удряйки се в неравната стена. Ако я нямаше защитата на наметалото му, на няколко пъти щеше да получи доста неприятни наранявания. Люспата на Траг'Оул го пазеше срещу такива неща. Чудеше се дали Сардак ще оцелее без подобна защита и проклрнаше мъжа за глупостта му.

После, точно когато му се струваше, че падането ще продължи вечно, Заил изхвърча от тунела. Едва успя да извие тялото си, за да се приземи, без да си удари главата. Кс'и'Лак му се беше подчинил до последната думичка при изписването на защитните руни, но демонът бе достатъчно хитър и можеше да е оставил някакъв дефект.

Две силни ръце го сграбчиха за рамото и Сардак го изправи на крака. Като се изключи драскотината върху лявата буза и още една на ръката, братът на Селин изглеждаше съвсем добре.

— Как е главата ти? — попита Сардак напрегнато. — Добре ли си?

— Да, а и вие не изглеждате зле...

Другият го прекъсна:

— Знаеш, че винаги съм бил късметлия в определени неща! Можеш ли да правиш заклинания?

Заил се намръщи.

— Мога, но защо?

Спътникът на некроманта посочи зад гърба му.

— Защото мисля, че онази тълпа може да не ми е по силите.

Ратмианинът се извърна и видя призрачна група от закачулени фигури, които бавно, но целеустремено се приближаваха към тях. В движенията им имаше нещо странно, което го накара да се намръщи. Той вдигна кинжала и призова повече светлина.

И на тази светлина Заил видя лицата на мъртъвци.

— Боже! — извика Сардак. — По-гадни са, отколкото очаквах!

Пред тях се виждаха десетки такива създания, а в далечината се мяркаха още сенки. Това, че по тях все още имаше плът, показваше могъществото на силата, на която служеха, и на тази, която сега ги бе върнала към живот.

Карибдус.

Заил усети, че другият ратмианин е бил тук, което означаваше, че вероятно вече е хванал Селин. Той очевидно бе очаквал, че и помладият му събрат ще го последва, и Заил се оказа послушна марионетка.

— Някакви предложения, магьоснико?

В отговор некромантът направи заклинанието за зъба на Траг'Оул. Острите снаряди веднага се образуваха във въздуха, а после се изстреляха към целите си с ужасяваща точност.

Но точно преди да пронизат най-предните редици на зомбитата, отново изчезнаха.

— В името на прокълнатите очи на Барабас!

— Не стана както очакваше, така ли? — изръмжа Сардак и стисна дръжката на меча си толкова силно, че кокалчетата му побеляха.

Заил трябваше да очаква, че Карибдус ще постави контразаклинания около това място. Младият некромант отново се бе проявил като глупак.

И докато немъртвите ги заобикаляха, той забеляза още нещо. Остатъците от дрехите им показваха, че са последователи на един и същи култ, тъй като всеки носеше роба, на която можеше да се различи символът на паяк. А малко зад тях светлината на кинжала разкри и гигантски блестящ арахнид, висящ на стената. Макар и направен само от кристали и скъпоценни камъни, той изглеждаше много-много жив.

Чудовищната орда внезапно спря. Най-предният от зомбитата протегна възлестата си кокалеста ръка.

— Чакахме те да се завърнеш, господарю... ела при нас... ела при нас...

Това бе гласът на един от мъртвите жреци от съня на Заил. И той, заедно с останалите трупове, сочеше към некроманта.

ПЕТНАДЕСЕТ

— Познаваш ли тая сбирщина? — попита разтревожено Сардак.

— Само от кошмарите си. — Заил вдигна кинжала пред себе си и това за момент спря немъртвите поклонници. — Стойте зад мен.

— Изобщо и не възнамерявах да стоя някъде другаде.

— Какво става там, младежо? — обади се Хъмбърт от кесията си.

Отговори му Сардак:

— По-добре да не знаеш.

Черепът млъкна. Жрецът се усмихна на Заил.

— Приблужи се, господарю! Твоите верни последователи те очакват!

За да подчертаят това, всички останали паднаха на едно коляно.

В този момент започнаха да повтарят едно и също име.

— Астрога... Астрога...

Сардак се наведе към некроманта.

— Какво значи това? Какво е Астрога?

Заил посочи огромния паяк на стената.

— Мисля, че е онова там.

— И защо тогава го казват на теб?

Ратмианинът поклати глава.

— Струва ми се, че започвам да разбирам, но предпочитам да не казвам.

— Ако от това зависи животът на сестра ми, мътните да те...

Трупът пред тях бръкна в гънките на разкъсаната си роба и наред прогнилите си кости и вътрешности извади зловещия кинжал, който некромантът бе държал в съня си.

— Господарю, ако довършиш жертвоприношението, най-накрая ще станеш цял...

— И така съм си съвсем цял, благодаря ти. Но за теб е време да се върнеш в гроба. — Заил вдигна собственото си оръжие и го насочи напред. — За всички вас е време да се върнете там!

Противната усмивка отново се появи.

— Но не можем... не и без теб...

— Не ми харесва това, магьоснико.

Мнението на Заил се припокриваше с това на Сардак, затова той бързо прошепна:

— Докоснете кинжала ми с върха на меча си.

— А? Защо?

— Направете го, при това бързо заради сестра ви, ако не ви е грижа за собствения ви живот!

Сардак се подчини толкова припряно, че една не отрязва показалеца на ратмианина. В мига, в който двете остриета се допряха, блясъкът на костния кинжал се прехвърли на върха на меча, а после обхвана и цялото оръжие.

Братът на Селин погледна промененото острие.

— Проклет да съм!

— И това ще стане, ако не оцелеем в тази битка.

Зомбитата вече се бяха изправили на крака. Жрецьт се намръщи, доколкото му позволяваше разложеното лице.

— Господарю, ти си избраникът... не можеш да отхвърлиш истинската си съдба... а и ние няма да ти позволим.

Заил с голям интерес би го попитал какво точно включваше тази съдба, но жрецьт внезапно скочи напред, а заедно с него — и останалите от ужасната орда.

— Мътните ги взели! — изръмжа Сардак.

Ноктестите ръце на немъртвите се протегнаха към тях и отново събудиха спомените на некроманта за Урех. Изражението на Заил се вкамени.

— Не отново... — промълви той, останал без дъх. — Никога вече!

Ратмианинът замахна.

Карибдус можеше да предпази тези изчадия от много магии, но нищо, което би могъл да измисли, нямаше как да ги спаси от могъществото на кинжала. Благословен от дракона, той бе първата и последна защита на всеки некромант. Затова, когато жрецьт го достигна, той заби острието в ребрата му.

Немъртвото създание се хвана за гърдите с нечовешки стон и залитна назад към ордата. Други ходещи трупове с готовност заеха

мястото му, без да съзнават какво се случва. Заил обаче с радост им го показва, като прерязва разложените гърла на двама от тях и прониза друг между ребрата.

Зомбитата умираха, сразени от силната магия на кинжала, все едно бяха смъртни мъже и жени. Свличаха се на земята, където събратята им ги стъпкваха.

Заил бе очаквал, че ще му се наложи да защитава Сардак, но спътникът му се оказа впечатляващо добър с меча. Мъжът не спираше да го размахва, отсичайки глави и крайници, и успяваше да повали също толкова, ако не и повече врагове от ратмианина.

Но редиците на зомбитата не оредяваха. По тях личаха белези от насилствена смърт и Заил предположи, че са станали жертва на враговете на своя бог. Карибдус използваше жаждата им за мъст, за да ги вдигне на крака. Количеството им бе показателно за предела — или по-скоро за липсата на такъв — на възможностите му.

Но щом Карибдус ги бе вдигнал, защо настойчиво наричаха Заил господарю!

Въпросът изчезна от ума му, защото немъртвите отново ги нападнаха. Некромантът отвърщаше на ударите отново и отново, но въпреки че зомбитата отстъпиха, той виждаше, че наистина са твърде много.

— Те продължават да напират! — извика Сардак, обезглавявайки още един безплътен кошмар. Когато ръцете на трупа продължиха да замахват към него, той отсече и китките им. После братът на Селин изрита тялото обратно при приятелите му.

— Не спирайте да се биете! Не отстъпвайте! — Заил се мъчеше да измисли нещо, което да отвлече вниманието на ордата от тях двамата.

Погледът му се спря на огромния паяк, който висеше на стената.

— Ратма, насочи ръката ми...

Той описа с кинжала широка дъга и за момент успя да отблъсне адските слуги на Карибдус.

После се концентрира върху паяка, по-специално върху горната му част, и изрече заклинанието.

Ден'Траг — зъбите на Траг'Оул — отново се оформиха във въздуха, но този път Заил не ги насочи към немъртвите. Вместо това снарядите полетяха към паяка.

Няколко се удариха в кристалната фигура и отскочиха, но това не го притесни. Неговата цел не бе тялото.

Карибдус бе защитил немъртвите от повечето некромантски магии, но не се бе сетил да защити и останалата част от храма. Древните вериги, направени да изглеждат като паяжина, бяха понесли ударите на времето, но нямаха никакъв шанс срещу мистичните зъби. Снарядите прекъснаха брънките, а и тежестта на идола си каза думата.

Сред дрънчене на скъсани вериги и силен трясък дясната страна на паяка се отскубна от стената. Огромният идол се залюля като махало...

Реакцията на зомбитата изненада дори Заил. В началото те замръзнаха по местата си, сякаш силата, която ги задвижваше, бе изчезнала. После, когато паякът се блъсна в стената на пещерата, нададоха зловещ вой.

Некромантът сграбчи втрещения Сардак за ръката и извика:
— Сега! Сега!

Масивни скални късове започнаха да падат върху ордата и по пода на техния някогашен таен храм. Цели редици пейки се разлетяха на парчета. Десетки немъртви се озоваха погребани под пороя от камъни, но много от тях все още бяха незасегнати.

И все пак те не правеха нищо друго, освен да вият от мъка заради унищожението на идола.

Сблъсъкът със стената се бе оказал твърде силен за нефритения паяк. Най-задният му крак се строши първи и падна в центъра на храма. Каменният олтар, чието кърваво минало некромантът усещаше твърде силно, се пръсна на стотици парчета.

Втори крак се разцепи надве и едната част се стовари сред плачещата тълпа, докато другата прелетя край Заил и Сардак, забивайки се в отсрещната стена на пещерата. Това, от своя страна, предизвика нов порой от камъни.

Целият храм се разтресе.

— Проклетата зала се разпада, магьоснико! — извика братът на Селин.

— Трябва да прекосим храма! Мисля, че оттам има път навън!

— Мислиш? — изсумтя Сардак.

Внезапно едно зомби сграбчи спътника на Заил за лицето и го блъсна назад. Ратмианинът се извъртя и се озова лице в лице с първия

жрец.

— Осквернител! — изрева трупът. — Богохулник! Ти не можеш да бъдеш негова тленна обвивка! Не си достоен за тази чест! Няма да го позволя!

Той измъкна ножа за жертвоприношения и скочи напред. Дясната ръка на некроманта сграбчи кокалестата китка. Лицата на двамата почти се докосваха. От зомбито се разнасяше миризма на мускус, с която Заил отдавна бе свикнал, така че не му повлия.

— Къде е тя? — извика той. — С Карибдус ли е? Къде отведе жената твоят господар?

— Нямам друг повелител, освен Астрога!

Ратмианинът опита отново:

— Къде е Карибдус? Къде е другият некромант?

— Там, където е създадена Луната — отвърна му жрецът с гордост. — И вече подготвя завръщането на моя повелител! Тленната обвивка, избрана за него, няма да бъде велик дар, но пак ще е по-добра от теб!

Немъртвият си пое дълбоко дъх — нещо ненужно за такова създание. Заил бързо отскочи назад.

От устата му избликнаха стотици черни паяци. Първите няколко, които попаднаха върху некроманта, веднага ухапаха наметалото му.

Но всички те бързо побеляха и се разпаднаха на прах. Това по никакъв начин не отказа онези, които ги последваха, да се опитат да си прегризат път навътре. От местата, които ухапваха, се разнесе съскане като от киселина — знак за силата на отровата им.

Зловещият жрец отново пое дълбоко дъх и... изненадано изхриптя. От лишената му от устни уста изпълзяха с усилие само няколко паячета. Той погледна към разкъсаните си гърди и блестящото острие, което се подаваше от тях.

Сардак издърпа меча си. Заклинанието около него още беше силно.

— Това е за Селин — изръмжа той.

Зомбито падна на колене. Главата му се килна на една страна и вратът му се прекърши. Ръцете окапаха, последвани от останалата част от тялото, и накрая от него остана само купчина кости, изсушена плът и парчета плат.

Заил кимна с благодарност на Сардак. После се отърси от последните паяци, които бяха умрели в мига, в който загина и господарят им.

Двамата мъже се затичаха край редовете каменни пейки и няколко крещящи зомбита. Никой от другите не направи какъвто и да било опит да ги спре. Единствените немъртви, с които им се наложи да се бият, бяха онези, които не можеха да заобиколят. Повечето умираха бързо или след удар от кинжала на Заил, или под меча на Сардак. Около тях хаосът нарастваше, защото още и още парчета от разпадащия се идол падаха по земята.

Но ако зомбитата в момента не представляваха проблем за двамата, то нещо друго беше — накъдето и да се обърнеха, никой от тях не успяваше да види изхода.

— Трябва да е тук — настоя Заил. — Логично е да е тук.

Сардак почука по солидната скална стена с меча си.

— Но навсякъде има само камък! Сигурно затова тези идиоти са умрели тук! Не са имали път за бягство!

Ратмианинът не можеше да го повярва. Поне върховните жреци със сигурност трябваше да са си приготвили път за бягство, дори и да не са могли да го използват.

„Ама, разбира се!“ Той си мислеше за живи поклонници, ала тълпата наоколо бе съставена от мъртъвци, вдигнати от магия. Карибдус бе планирал всичко това и съответно се беше погрижил Заил да не открие истината, дори да оживее след сблъсъка с ордата.

Или по-точно да не открие изхода. По-възрастният некромант му бе причинил същото, което той бе направил на стражите в къщата. Заил можеше само да се диви на уменията на Карибдус, който им бе заложил разновидност на магията за слепота, в която и двамата бяха попаднали.

— Отстъпете, Сардак.

Спътникът му се подчини и Заил вдигна кинжала си. После промълви контрараклинанието. Зад гърба му младият мъж възкликна:

— Заклинателю... те спряха да вият!

Което означаваше, че немъртвите се прегрупираха и скоро щяха пак да ги нападнат. Ето! Заил разкри магията.

— Насам, Сардак! Бързо!

— Ще се натресеш право в онази... проклет да си!

Последното се отнасяше до Заил, който пред очите на спътника си просто изчезна в скалата.

Само миг по-късно некромантът се озова в дъвен тунел. Преценявайки, че не ги чака непосредствена опасност, той зачака брата на Селин.

За щастие след секунди Сардак се появи до него. Мъжът опипа гърдите си, сякаш за да се увери, че още е цял.

— Много хубав номер.

— Дело на онзи, когото търсим. Карибдус.

— Той ли е хванал Селин? Не Джитан?

— Предполагам, че двамата са заедно.

Заил огледа стената, през която бяха преминали. Нямаше и следа от преследващите ги зомбита. Те също не виждаха истината, точно както се бе надявал.

— Там ли ще ги оставим? Ами ако решат да излязат навън?

Тунелът се разтърси и некромантът усети, че епицентърът на земетресението е в залата, която току-що бяха напуснали.

— Не бих се притеснявал. Пещерата продължава да се срутва. Ще погребете отново повечето от тях. Освен това подозирам, че са били вдигнати само заради мен и сега, когато вече ме няма, те са се върнали към смъртта.

— Слава на небесата.

Странно, но при последните думи на Сардак Заил изпита особено чувство. Погледна зад гърба си, но тунелът си оставаше празен.

— Какво има?

Некромантът не си направи труда да пита другия дали е видял нещо. Реши, че усещането се дължи на тревогата му за Селин. Бяха изгубили толкова много безценни минути...

Но бяха ли наистина изгубени? Какво точно бе чул за Луната на Паяка? От съня и другите разпокъсани факти, той все още не можеше да си извади точен извод какво представлява, но очевидно нещо около нея бе свързано с конкретен момент от нощта. Поне немъртвите жреци говореха така.

А ако изчисленията на Заил бяха точни, до падането на мрака оставаха още няколко часа.

— Мисля, че още не сме закъснели! — каза той незабавно на Сардак. — Но все пак трябва да побързаме!

— За къде да бързаме?

— Това все още не зная, но май се сещам как ще открием отговора!

Откъм торбата се разнесе приглушен глас. Заил се спря, за да я отвори, и извади черепа на Хъмбърт Уесъл.

— Радвам се, че там всичко приключи — измърмори той. — И че не ми се наложи да гледам!

— Има ли нещо, което искаш да ми кажеш, Хъмбърт? Обаче давай по-бързо, ако обичаш!

— Само че имаш по-голям шанс да я откриеш, ако ме използваш, нали се сещаш?

— Да го използваш? — попита Сардак невярващо. — Какво ще го правиш? Ще го оставиш на земята да души като кученце?

Черепът се изкикоти.

— Нещо такова, момко.

Заил не беше толкова въодушевен.

— Сигурен ли си, Хъмбърт? Миналия път, когато направих магията, тя едва не развали онази, която те държи в черепа. Има и други методи...

— ... които отнемат твърде много време и може да не са достатъчно точни! Слушай! Няма да оставя онази чудесна дама да бъде изкормена заради някакъв паяк с мания за божественост! За какъв ме мислиш?

— За мъртъв? — предложи си услугите Сардак.

— Направи го, Заил. Ще се постарая да издържа.

Ратмианинът реши да не спори.

— Решението си е твое.

Той коленичи в тунела, а после постави черепа с лице към пътя напред. Нагласи кинжала си над останките на Хъмбърт и начерта символа на око... драконово око.

— Покажи ни пътя, Ратма — прошепна Заил, — защото Балансът е застрашен.

И некромантът замахна с острието право надолу.

Сардак ахна, когато кинжалът потъна в черепа без видимо усилие. Блясъкът на оръжието се усили и погълна лишената от плът

глава.

Заил не бе научил тази магия от учителите си, а я бе разработил сам по необходимост, затова и се надяваше тя да му позволи да проникне през магическите защиты, издигнати от Карибдус.

Черепът започна да се тресе, сякаш нещо вътре се опитваше да избяга. От празните очни дъна избликна зелено сияние, което озари коридора на няколко метра пред групата.

И в тази светлина започнаха да се появяват и да изчезват две фигури: едната, облечена в черно... и лейди Несардо.

— Селин!

Сардак посегна към по-близкия образ, но пръстите му преминаха през ръката на сестра му.

Заил първо огледа благородничката, за да определи състоянието ѝ. Един кратък оглед бе достатъчен, за да му покаже, че жената е в транс. Лицето ѝ беше бледо и тя вървеше с отпуснати ръце, гледайки, без да мига, право напред. Некромантът се намръщи при вида на тази отвратителна употреба на знанието на Ратма и Траг'Оул. Погледът му се насочи ядно към похитителя ѝ.

Досега само бе чувал описания на легендарния ратмианин, но не можеше да има и съмнение, че мъжът пред него е именно Карибдус. Имаше къса бяла коса и одухотвореното лице на учен и носеше костната броня, която си бе направил сам за епичната си битка със злия визджереец Армин Ра.

Образите изчезнаха, за да се появят малко по-надалеч. Изглеждаха повече или по-малко по същия начин. Карибдус вървеше спокойно, а Селин го следваше послушно.

Заил вдигна черепа и извади кинжала. Въпреки това Хъмбърт продължи да свети и светлината от очите му не спря да показва образите.

— Елате — каза некромантът.

Сардак тръгна решително до него, докато той държеше черепа пред тях. На всеки няколко секунди се появяваха образите на Селин и Карибдус. Колкото и тревожни да бяха тези кратки сцени, те също така успокоиха двамата мъже. Нямаше промяна. Благородничката и нейният похитител просто вървяха през тунела.

— Мислех, че ти и себеподобните ти сте само неразбрани от хората, а не зли — измърмори братът на Селин, докато гледаше гневно

към Карибдус. — Нали така каза на сестра ми?

— Действията на Карибдус не следват пътя на Ратма, не и този, който аз познавам. Държанието му е отклонение. Мога да заключа единствено, че самият той е станал жертва на мрака, срещу който се бори.

— Той е жертва?

Ратмианинът кимна.

— Не може да бъде иначе.

Сумтенето на Сардак ясно показва какво мисли по въпроса.

Те продължиха да вървят през прохода и Заил изчисли, че са се движили повече от час. И двамата осъзнаваха, че вече сигурно се намират отвъд стените на града, но все още не виждаха края на тунела.

И тогава Заил най-накрая усети полъх върху лицето си.

— Приближаваме към някакъв изход.

Сардак приготви меча си.

Те излязоха в гората през отвор, покрит през вековете от пълзящи растения и пръст. Отвън беше почти невидим и Заил усети, че е бил защитен от древни магически защити, които Карибдус без съмнение бе премахнал.

Сардак се огледа и попита:

— Имаме ли време да повикаме помощ?

— Боя се, че не. Виждате ли?

Най-новото видение показваше, че Карибдус ускорява ход, а Селин го следва неотлъчно.

— Добре тогава.

Заил положи ръка на рамото на Сардак.

— Предлагам ви шанс да се върнете у дома.

— Но аз мога да помогна, нали?

— Да. Някой трябва да спаси Селин, докато аз съм зает с Карибдус.

Другият мъж тръгна напред.

— Тогава да не губим време за глупости, а?

Пътят бе хлъзгав от почти постоянния дъжд и двамата мъже се подхлъзваха и препъваха на няколко пъти. В един момент Заил, въпреки бързите си рефлексии, едва не изпусна черепа, но успя да го хване в последния момент.

После насред най-гъстата част на гората и без никакво предупреждение образите просто изчезнаха.

— Какво стана? — Сардак се обърна назад. — Къде е следващият? Трябва да има следващ!

Черепът още блестеше, но накъдето и да го насочеше ратмианинът, не се появяваше образът на Селин.

Но точно когато щеше да се откаже, пред тях се оформи образът на Карибдус.

Сардак го видя в същия миг, в който и некромантът, и зададе същия въпрос, който се въртеше в ума на Заил:

— Той в нас ли гледа?

— Бягайте! — успя да изкрещи заклинателят.

И тогава от всички посоки — дори от върховете на дърветата — към тях се спуснаха ужасяващи фигури. Същите изчадия, които бяха срещнали в криптата, но този път много повече. Заил видя цяла дузина, а по шумоленето в храсталаците съдеше, че има още много.

Изчадията се хвърлиха към двамата мъже, точно като ловуващи котки. Сардак бе чул навреме предупреждението на Заил и вече се намираще на няколко крачки пред по-бавния ратмианин.

Преследвачите им скачаха сред клоните и тичаха по земята на различен брой крайници, отблъсквайки се от дънерите, за да наберат скорост. Ловът им бе съпроводен от свирепо съскане и неведнъж шумата до краката на жертвите цвъртеше от точно изплютата отрова.

— Мислех, че сте убили повечето от тях, магьоснико!

— Винаги има още нещастници, които да се пожертват за нечии болни амбиции!

Заил изобщо не се съмняваше, че преследвачите им са били хора на лорд Джитан — верни слуги или наемници. Спомняше си зловещите паяци, впити в главите на чудовищата в криптата, и беше сигурен, че ако погледне тези отблизо, ще види същото и на техните чела.

Едно от изчадията скочи върху некроманта и ноктите му задраскаха по защитното наметало, в опит да го разкъсат. Заил го възнагради с удар по безформената глава. Кинжалът прониза не само нападателя, но и паразита отгоре му. От раната плисна гнусна зелена течност, която за щастие докосна само дрехите на ратмианина.

Но едва се бе отървал от първия, когато върху него скочи втори, който го събори на земята. За момент ужасното съчетание от човешки и паешки черти бе единственото, което можеше да види. От острите зъби капеше отрова. Една капка падна върху бузата на Заил и го изгори.

Той си даваше сметка, че магията на Карибдус вероятно пази чудовищата по същия начин, както и зомбитата, затова реши да се защитава по по-нормален начин, забивайки пръсти в гърлото на нападателя си.

При мнозина подобно действие би постигнало малък резултат, но ратмианите бяха тренирани за няколко различни вида ръкопашен бой. Освен това те познаваха живота тяло по-добре от всеки друг, защото изучаваха различните процеси в него върху труповете.

Пръстите му потънаха надълбоко. Паякът издаде хриплив звук и само бързото извъртане на главата предпази лицето на Заил от отровата му.

Нападателят му падна настрани, протегнал два от крайниците си към нараненото си гърло. Некромантът му спести мъките, пронизвайки го във врата.

Отдясно чу няколко цветисти ругатни, докато Сардак отблъскваше друг враг с меча си. Арахнидите се отдръпнаха, но само за момент.

— Готов ли си да тичаме отново, магьоснико?

Но преди Заил да успее да отговори, в гората проехтя животински рев. Мъжете и техните врагове едва успяха да си поемат дъх, преди един гигант да скочи върху най-близкото чудовище.

Забуленото в сенки създание с лекота премаза двама от изненаданите си врагове един в друг. Удари ги с такава сила, че пукотът на костите им проехтя в ушите на Заил. Когато телата увиснаха безжизнено в ръцете му, гигантът ги запрати към други двама, които едва сега се обръщаха, за да посрещнат новата заплаха.

Единият не успя да избегне снаряда и отхвърча назад. Вторият съумя да отскочи встрани, а после се хвърли към новодошлия. В същото време от дърветата скочиха още двама.

Но ако си мислеха, че са хванали противника си неподготвен, зверовете се оказаха в жестока заблуда. Един могъщ юмрук се стовари в лицето на първия паяк, все едно бе досадна муха. Другите двама,

които скочиха върху гиганта, сякаш не тежаха повече от перца, защото той дори не залитна. С почти човешко сумтене, показващо презрението му, спасителят на Заил и Сардак сграбчи първо единия, а после и другия. Докато те съскаха и плюеха към него — отровата им опърли гъстата му козина, но не постигна нищо повече, — той просто ги обърна с главите надолу и ги размаза в земята.

Тази привидна неуязвимост накара останалите паяци да се скрият сред дърветата. Докато те бягаха, гигантът нададе предизвикателен рев, а после обърна яростния си взор към двамата човеци.

— Вендиго! — Сардак приклезна. — Май бяхме по-добре с демоните-паяци!

Но Заил не смяташе така. Той пристъпи към дишация тежко гигант, който изрева свирепо.

Некромантът протегна лявата си ръка... и вендигото утихна. После повтори действието на ратмианина и двамата докоснаха пръсти.

По някакъв начин, въпреки огромните размери на дивата гора, вендигото, което Заил бе излекувал, бе успяло отново да го намери.

ШЕСТНАДЕСЕТ

Алдрик Джитан никога не би свързал назъбения хълм пред себе си с представата за извор на сила и родно място на безценния артефакт, който държеше в ръка. Дори нямаше да разбере, че всъщност представлява сграда, попаднала под ударите на времето. Амбициозният благородник щеше да го вземе просто за поредната ниска могила, една от многото, които покриваха терена, който той се надяваше скоро да превърна в свое царство.

Но нямаше никакво значение какво мисли Джитан за хълма, тъй като закачуленият му спътник веднага разпозна мястото като крайната им цел, а това бе достатъчно за благородника. Скоро тук щеше да се роди неговото владичество над останалата част от света.

Той, Карибдус и момичето бяха единствените тук... тоест единствените хора. Няколко от Децата на Астрога се спотайваха в околността, за да следят за натрапници, докато чакат нови заповеди. Лорд Джитан не изпитваше никакви угризения заради превръщането на почти всичките си подчинени в такива създания, защото в резултат на него сега му служеха много по-добре отпреди.

Той се загърна по-плътно с наметалото си от козина на вендиго, а после се наведе над Селин. Лейди Несардо бе наистина красива, не можеше да го отрече. Голяма част от омразата му към нея беше породена от упорството, с което отхвърляше предложенията му. Сега, когато вече не можеше да му се противопостави, красотата ѝ го привличаше неудържимо. Той посегна със свободната си ръка...

— На този етап подобни страсти не са желани — обяви появилият се като с магия до него Карибдус. — Трябва да се концентрирате изцяло върху заклинанието, на което ви научих. Помните ли го?

— Помня го до най-малката подробност — отвърна Джитан, — макар да не разбирам по-голямата част от него.

Бледият некромант вирна предизвикателно брадичка.

— Урок по езици ли искате, или сигурността, че никога повече няма да страдате от кошмари... да не споменаваме началото на триумфалното ви владичество. — Карибдус докосна с пръст слепоочието на благородника. — Помислете. Имали ли сте скоро някакви кошмари?

Нямаше. Откакто се сдобил с артефакта, сънят му бе пълен с видения за господството му. За какво му беше лейди Несардо, щом можеше да си присвои сто от най-желаните девици в кралството? Жалко, че нямаше да вкуси от нея, но ако това бе цената за върховната власт, така да бъде. Когато смятаха, че ще трябва да се ожени за нея, за да се сдобие с къщата ѝ и онова, което лежеше под нея, на него така или иначе не му бе минавало през ум да спи със Селин. От самото начало тя трябваше да бъде най-обикновено жертвоприношение и нищо повече.

Не, единственото, което искаше от лейди Несардо, бе сърцето и кръвта ѝ.

— И така — започна благородникът, а нетърпението му се усили. — Къде е входът?

— Там. — Карибдус посочи към една особено грозна страна на хълма.

Дори за разноцветните очи на Алдрик бе ясно, че въпросното място е затрупано с камънаци и пръст.

— На паяците ще им отнеме седмици да преместят всичко това! По-добре си бяхме в храма!

Ратмианинът поклати глава.

— Забравяте какво държите, милорд.

— Искаш да кажеш, че това може да премести целия боклук?

— Трябва само да му наредите.

— Тогава ми кажи как! — извика нетърпеливо лорд Джитан.

— Вдигнете го над главата си като корона. Насочете погледа си към мястото, което ще ви посоча. Наредете на пътя да се отвори. — Карибдус се усмихна едва забележимо. — И той ще се отвори.

— И това е всичко?

Алдрик отиде до място, от което виждаше по-добре хълма, и изпълни указанията. Вдигна Луната на Паяка колкото можеше по-високо и погледна към затрупания вход.

— Виждате ли онази тераса с формата на полумесеца, милорд? Насочете вниманието си към нея. Успяхте ли? Добре. Дайте заповедта си на артефакта. Знаете какво искате.

Благородникът се концентрира. В същия миг чу шепот, който се превърна в познат напев. Астрога... Астрога...

Но в ума му думите се промениха. Сега това бе неговото име. Алдрик... Алдрик...

И докато си представяше как невидимите жреци възхваляват неговото величие, символът на паяка върху перлата започна да се гърчи. Двата му предни крака помръднаха и се допряха до мястото, където върховете на пръстите на благородника докосваха сферата.

Хълмът изгътна.

„Отвори се за мен! — нареди мислено Алдрик Джитан. — Отвори се за мен!“

Чу се пукот като от гръмотевица... и хълмът се разцепи надве. Тонове камък се свлякоха към основата. Най-близките му слуги се разпръснаха, за да не бъдат затрупани от свлачището.

Целият хълм се срина. Купчините камънаци достигнаха почти до двамата пътници.

— Готово — информира го Карибдус. — Сега трябва само да почакаме две минути, за да се слегне прахта.

Алдрик свали артефакта. Пулсът му се бе ускорил. Адреналинът препускаше из тялото му.

— Фантастично!

Некромантът каза до ухото му:

— Но това е само малка част от уменията на Астрога. Представете си, милорд, какво ще можете да правите с пълната мощ на бога-паяк.

— Колко още? Проклетия, човече! Не мога да чакам вечно!

Карибдус погледна към небето.

— Първата фаза ще настъпи след малко повече от два часа. По-добре да започнем приготвянията.

Докато говореше, прахта се слегна и двамата видяха родното място на сферата.

В отвора се издигаха две статуи-близнаци. Те изобразяваха воители с глави на паяци и осем човешки ръце, всяка от които държеше различно оръжие. Зловещите стражи бяха два пъти по-високи от

човешки бой и бяха толкова живи на външен вид, че дори след няколко столетия под скалите изглеждаха готови да се хвърлят в защита на тайната на хълма.

— Ще влезем ли, милорд? — запита учтиво некромантът.

Но Алдрик вече вървеше към древната сграда. Луната на Паяка отново лежеше в едната му длан, а с другата благородникът я галеше като обично дете или домашен любимец. Чудовищните му слуги оформиха почетна стража и той мина край мрачните пазители заедно с Карибдус. Озоваха се в коридор, водещ към много по-огромна конструкция, отколкото хълмът предполагаше.

Също както при храма и това място се простираше дълбоко под земята. Стъпалата, по които групата се спускаше, бяха изградени от бял материал, сходен с този на перлата. Всеки път, когато Алдрик стъпваше на някое от тях, в стъпалото сякаш се раздвижваха някакви фигури — осмокраки сенки, подобни на онази, изрисувана върху сферата.

Никой от двамата мъже не носеше факла, но пътят пред тях оставаше също толкова добре осветен, сякаш бяха на повърхността. Светлината нямаше ясно различим източник и просто се появяваше, когато имаха нужда от нея. За лорд Джитан това бе просто още един белег за огромните сили, които скоро щяха да бъдат под негов контрол.

После пред тях се появи първото доказателство, че наистина се намират на правилното място: широк овален олтар, върху който имаше гравирани паяк.

Но откриха и още нещо, което накара Карибдус да изсъска от изненада и ярост — нещо крайно нетипично за него.

В основата на олтара лежах три мумифицирани тела, чиито дрехи се сториха смътно познати на благородника.

— Тези трупове... приличат на онзи в гробницата. — Алдрик примижа. — Същите проклети шарени роби. Как ги нарече? Вазджеро?

— Визджереец — рече ядно некромантът. — Както вече ви обясних, това са най-жалките магьосници, покварени и зли до един. — Карибдус извади кинжала си. — И не би трябвало да ги открием в това древно място. Според моите проучвания няма друг вход.

— Е, те някога са притежавали Луната, нали? Вероятно са си отворили път по същия начин като нас.

Карибдус се спря за миг, сякаш пресмяташе нещо. Накрая изражението му отново стана безизразно и той кимна.

— Точно така. Сигурно това е станало.

Лорд Джитан обаче си помисли нещо друго.

— Те съвсем същите ли са като онзи в гробницата?

Нямаше нужда да обяснява на некроманта. Ратмианинът вече чертаеше във въздуха символи с кинжала си. В същото време той промълви думи, каквито Алдрик никога не бе чувал.

Чу се свистящ звук, сякаш нещо изсмукваше въздуха от залата. Трите трупа един след друг започнаха да се свиват. Изсушените кости се извиха. Телата се сгънаха и усукаха навътре в самите себе си, докато от тях не останаха само малки купчинки, които по никакъв начин не напомняха дори бегло на човешки същества.

Карибдус стисна ръката си и останките се разпаднаха на прах.

— Вече няма от какво да се боите, милорд.

Отново спокоен, Алдрик кимна и пристъпи към олтара. Зад гърба му студените очи на Карибдус отново огледаха залата, а после некромантът последва благородника.

Селин вървеше след него с безизразно изражение.

— От теб просто бликат чудеса, магьоснико — измърмори ококореният Сардак. — Да опитомиш вендиго! Какви пари само мога да направя по кръчмите с такова нещо!

— Не съм го опитомявал — отвърна Заил, все така допрял пръсти до тези на митичния звяр. — Може би трябва да се каже, че го освободих от проклятие.

— Колко поетично! Трябва да напишат приказка за това.

Хъмбърт се обади от свивката на лакътя на некроманта:

— Не за пръв път прави подобно чудо! Когато пътуваш с момчето, често се натъкваш на подобни странности...

— Предпочитам приключенията ми да се ограничават до кръчмата, благодаря ти. Вълненията тук ми идват малко в повече.

Макар и удивен колкото и спътниците му от срещата, Заил се вълнуваше много повече от това как всъщност го е открило вендигото. Намираха се много далеч от мястото, където се разделиха с косматия

гигант. Освен това нямаше причина създанието изобщо да го търси, а какво остава да му се притече на помощ в такъв момент.

Като последовател на Ратма и слуга на Баланса, Заил не вярваше в чистите съвпадения.

Сардак зададе въпроса, който вероятно тревожеше всички:

— Е, какво ще го правим това?

— Той, глупако! Мъжко е! Не използвай среден род! Грубо е!

Черепът беше прав и некромантът се изненада, че не е забелязал.

Сардак обаче не се впечатли от познанията на Хъмбърт.

— Все тая. Пак питам, какво ще го...

Въпросът му бе прекъснат от самото вендиго, което започна да сумти и да жестикулира, а после посочи в определена посока и само тръгна натам.

— Трябва да го последваме — обяви Заил.

— Да следваме това нещо? Ами Селин!?

— Подозирам, че ще я открием в края на пътя, по който ни води вендигото.

Сардак задържа оръжието си, насочено към гиганта.

— Дано само не открием хранителните запаси на тоя звяр.

Докато вървяха, мислите на Заил се насочиха от странната поява на създанието на мястото на заложения от Карибдус капан. Другият некромант, изглежда, предугаждаше всеки негов ход и винаги беше подготвен. Карибдус не само очакваше по-младият ратмианин да го последва, но знаеше по какъв начин и къде най-добре да организира атаките си.

Но в тези клопки личаха противоречащи си желания. И силата, извадила го от килията, и легионът немъртви очевидно искаха да го превърнат в част от себе си. Карибдус обаче бе дал ясно да се разбере, че предпочита Заил да бъде премахнат изцяло от събитията по един или друг начин.

— Напред става нещо — отбеляза Хъмбърт. — Усещам го... а ти, младежо?

— Да.

Вендигото отново засумтя, след което посочи хълма пред тях. Заил и Сардак го последваха дотам.

И от мястото, където се озоваха, те видяха входа към подземието, където Карибдус бе отвел Селин. Заил огледа с тревога каменните

стражи, а после и останалата част от отвора. Около него обикаляха няколко гротескни човеко-паяци, които лазеха по дърветата и стените на хълма, очевидно бдейки за натрапници.

— Закъсняхме ли в крайна сметка? — запита Сардак, а ръката с меч му затрепери.

Заил погледна към небето.

— Не мисля. Денят едва сега отстъпва на нощта. Според мен трябва да изчакат луната да достигне определена позиция. Все пак времето ни определено изтича.

Братът на Селин понечи да тръгне напред.

— Ами да вървим тогава.

Вендигото обаче го спря, вдигайки го с огромните си лапи. Създанието действаше изненадващо нежно като за хищник. То постави борещия се мъж до Заил, а после изгледа Сардак с изражение, което можеше да се опише единствено като упрек.

— Опитайте се да не бъдете толкова глупав — добави некромантът. — Трябва да изчакаме подходящ момент, когато няма да могат веднага да ни се нахвърлят от всички страни.

— Но те така или иначе със сигурност знаят, че идваме! Онези изроди, с които се бихме в гората, трябва да са се върнали, за да докладват! Защо да чакаме? По-добре да ги атакуваме директно! Не биха очаквали подобна дързост!

Той отчаяно искаше да спаси сестра си и Заил не можеше да го вини.

— Ще открием друг начин. Обещавам ви, Сардак.

— Но какъв?

В този момент вендигото изсумтя и посочи в противоположна посока на мястото, където бяха отвели Селин.

— Не съм съвсем сигурен — измърмори Хъмбърт, — но мисля, че то има отговор.

Не само той смяташе така, защото, докато създанието ги водеше в новата посока, Заил се замисли сериозно за похватите на ратмианите и как даже Карибдус да го очакваше на едно място, той можеше да бъде съвсем другаде.

Карибдус внезапно настръхна. Погледна през рамо към входа и присви очи.

Лорд Джитан забеляза това.

— Има ли нещо?

— Капанът се е задействал, но плячката се е изплъзнала.

— Което означава, че този Заил идва насам? Как се е измъкнал от толкова много мои слуги? Да не води със себе си армия от града?

— Не, той не би действал така. Не мога да преценя какво точно се е случило. Изглежда, сред умовете на оцелелите цари объркване.

— Некромантска магия. Каза ми за нея. Сигурно можеш да я развалиш.

Карибдус се намръщи.

— Не е магия, просто... общо объркване. — Белокосият мъж изсумтя презрително. — И не е нещо, за което трябва да се тревожите, милорд. Ние ще изчакаме Заил и когато той дойде, ще се разправим с него.

— Както се очакваше да стане в Уестмарч? — запита Алдрик и вдигна поглед от олтара. — Да бъде премахнат от Корнелиус? И от мъртвите поклонници?

Некромантът не изглеждаше притеснен от поредната обида за способностите му от страна на благородника.

— Корнелиус все още има роля, която трябва да изиграе. Благодарение на него и скъпия ни Едмън успя да щракне капанът на Закарум. Това, че свещениците не можаха да се задействат достатъчно бързо, след като знаеха, че сред тях има ратмианин, е техен провал. Предупредихме ги, че е опасен. Корнелиус се погрижи и генерал Торион да насочи цялото си внимание върху Заил. — Карибдус вирна глава. — Всъщност бих казал, че добрият крал ни върши отлична работа, милорд.

— Така излиза, ако вярваме на думите ти. Но ти имаш коварен ум, магьоснико. Не бих искал да играя шах срещу теб. Няма да съм сигурен дали печеля, или губя. — Благородникът погледна към Селин. — Е, дойде ли вече времето?

В отговор Карибдус щракна с пръсти. Жената незабавно пристъпи към олтара и спокойно легна на каменната плоча, все едно се готвеше за нощен сън.

Некромантът прибра кинжала си и измъкна от колана си един ритуален нож. Именно него търсеше, когато лейди Несардо бе така добра да се появи. Карибдус видя в това знак, че мисията му в името на Баланса ще се увенчае с успех.

Няколко от преобразените слуги на Джитан наобиколиха олтара и участниците в ритуала. Те изглеждаха също толкова нетърпеливи, колкото и благородникът.

— Силата скоро ще е ваша, милорд — напевно каза ратмианинът. — Ще получите могъщество и легион от последователи. Всичко с един удар.

Неговият осмокрак любимец изпълзя изпод наметалото му и се покатери на рамото му.

Алдрик вдигна Луната на Паяка над главата си и тя заблестя.

— Точно така, милорд. Виждате ли? Първата фаза започва.

— Значи вече можем да я изкормим!

— Търпение. Първо, трябва да се каже съответното заклинание. — Карибдус отиде до отсрещната страна на олтара и вдигна ритуалния нож над безжизненото тяло на Селин. Той погледна към артефакта, а после, очевидно доволен от видяното, започна да мърмори нещо под носа си. Единствената дума, която спътникът му разпозна, бе името... Астрога.

От устата на преобразените слуги се разнесе равномерно съскане — песента на Децата на Астрога. Паяците-паразити на главите им гледаха ритуала на некроманта и в нечовешките им очи се четеше нарастващо очакване.

Карибдус свали кинжала.

Разрезът, който направи на шията на Селин, бе мъничък и съвсем повърхностен. От него капнаха само няколко капки кръв, но ратмианинът изглеждаше доволен. Той се погрижи върхът на кинжала да ги поеме всичките, а после протегна ръка към Алдрик.

Благородникът снижи Луната на Паяка само за миг, колкото окървавеното острие да се докосне до центъра на арахнида. Краката му помръднаха.

— Чиста е — обяви Карибдус. — Това е кръвта на Астрога.

Окъпано от светлината на артефакта, лицето на лорд Алдрик Джитан представляваше ужасна гледка. Копнежът му по обещаното от некроманта величие изтриваше всякаква човечност от чертите му.

— Хайде, приключвай! — изсъска той.

Но вместо това Карибдус погледна надясно към сенките. Неговото собствено изражение бе просто маска, която не разкриваше нищо от истинските му чувства.

— Той е тук.

— Кой? Проклетият Заил? Отново?

Алдрик погледна към няколко от създанията, които незабавно се отделиха от групата и се насочиха към входа с яростно съскане.

— Приближава се. Няма друг избор, освен да използва пътя, по който дойдохме, но едва ли просто ще влезе. Първо, ще трябва да направи някои магии. — Облеченият в броня некромант затърси с изострените си сетива. Като хищна птица, забелязала свежо месо, Карибдус се концентрира върху една точка, вдясно от входа. — Всъщност трябва да го поздравя. Вече е тук.

— Нищо не виждам.

— О, ще видите.

Ратмианинът направи странно движение.

Пред него се материализира остро като игла копие от кости — нокътя на Траг'Оул. То се изстреля в посоката, в която гледаше Карибдус.

Когато нокътя достигна входа, въздухът там се набразди от вълни. А в тях двамата наблюдатели различиха закачулена фигура. Закачулена фигура с дълго наметало, в чиито гърди се бе забило копието.

Лорд Джитан се ухили.

— Ха!

Трима от останалите слуги се затичаха напред, за да видят дали мишената не е оцеляла някак. Карибдус се отдръпна от олтара, все така стиснал кинжала.

— Много странно. Той със сигурност е мъртъв, а аз усещам, че е жив.

Благородникът също се придвижи към неподвижното тяло.

— Трябва да е мъртъв! Никой не може да оцелее след...

Свиреп рев изпълни залата, ехтейки във всички посоки. Алдрик, Карибдус и слугите се извърнаха рязко, търсейки източника на звука.

Огромно парче мрамор се стовари върху няколко от последователите на лорд Джитан.

Карибдус изруга и придърпа наметалото над главата си, точно когато мъртвото тяло до него внезапно се сви и от разложените останки избликна облак силно лютив газ. Той се разшири само за секунди и обгърна още няколко създания, които се бяха приближили твърде много.

Първото чудовище изсъска, а после започна да се дави. Успя да се отдели от останките на трупа, а после рухна мъртво на пода. Още две Деца на Астрога, едва осъзнали смъртта на първото, паднаха на земята под въздействието на отровните изпарения.

В същия миг Заил и Сардак изскочиха от един тъмен ъгъл на залата. Появата им бе толкова внезапна, че изглеждаше, сякаш са се материализирали от камъка. Младият ратмианин, останал без наметало, протегна ръка напред и от тялото в краката на Карибдус полетя някакъв предмет. Той понесе със себе си и дрехата на некроманта, разкривайки истинската форма на трупа, когото всички бяха сметнали за човек. Това бе още един от чудовищните слуги на Алдрик. Раната от кинжал в гърба му разкриваше, че създанието е било мъртво много преди нокътя да го прониже.

Сардак заби меча си в друго чудовище, а после стигна до сестра си.

— Селин! Селин! Събуди се!

Лорд Джитан чу вика и се обърна.

— Хей, ти! Остави я, кръчмарски плъх такъв! Тя е наша!

Сардак изруга и замахна с меча си към благородника. Въпреки че държеше в ръце могъщ артефакт, Алдрик инстинктивно отскочи назад.

Другият мъж се обърна обратно към сестра си и я зашлеви силно. Тя изстена и извърна глава към него, но не реагира по никакъв друг начин.

Носено от кинжала, наметалото на Заил се върна при него като привидение. Той освободи черната дреха и я метна на раменете си. Наметалото се усука около него като живо, а оръжието плавно се спусна в ръката му. Ратмианинът бе използвал кинжала, обвързан с жизнената му сила, като примамка, за да разсее врага си. Знаеше, че другият некромант ще го усети и логично ще приеме, че след като няма друг вход, това трябва да е Заил.

Разбира се, нито Карибдус, нито лорд Джитан знаеха за тайния тунел отзад, който вендигото очевидно познаваше добре. Той им бе

позволил да се промъкнат незабелязано.

Заил имаше много въпроси относно вендигото и странните му действия, но засега те трябваше да изчакат. Не само животът на Селин, но и техният собствен живот беше в опасност.

И наистина, още докато си го мислеше, видя Карибдус, чието наметало още предпазваше устата и носа му, да чертае кръг, а после да добавя две прави линии през него. Младият некромант почувства как жизнените му сили изтичат от него и незабавно контрира заклинанието със същия символ, добавяйки трета перпендикулярна черта, която да раздели кръга през средата. Силата му веднага се върна.

Над врага на Заил се появи сянка. Карибдус погледна нагоре, а после се хвърли, колкото се може по-надалече. Ново парче мрамор се разби в пода и пропусна некроманта на косъм.

Още преди снаряжът да се приземи, вендигото се нахвърли върху Децата на Астрога. Първата му жертва заприлича на желе от удара. Две други скочиха върху звяра и започнаха да го хапят, но зъбите им не можеха да пронизат дебелия кожа и отровата им само цапаше козината му.

Заил се присъедини към Сардак.

— Изведете я оттук! Бързо!

— Не мога да я събудя! Трябва да я нося!

— Дайте да видя.

Некромантът се наведе по-близо до жената. Подобна магия не можеше да се научи по време на чиракуването, но също както Карибдус и той бе измислил някои трикове през годините. Ратмианите приемаха всякакви заклинания, които биха подпомогнали Баланса, стига да не покваряваха магьосника.

Той постави дясната си ръка — все още в ръкавица — над лицето ѝ. Сардак ахна, напомняйки на Заил, че скритото под черния плат не е забравено.

Некромантът бързо промърмори думите на заклинание, което в оригиналната си форма трябваше да събужда духове от вечния им сън. Той отдавна го бе променил, така че да доведе до доста по-просто събуждане — на онези, приспани от друга магия.

Единственият проблем бе, че то невинаги работеше.

Но този път Траг'Оул беше с него. Селин изстена, а очите ѝ се отвориха.

След което изкрещя:

— Внимавай!

Алдрик Джитан, който стискаше пламтящата Луна на Паяка в ръцете си, гледаше тримата като разярено божество.

Сардак се хвърли към злия благородник, преди Джитан да успее да отприщи магията си. Острието на меча му се заби в рамото на врага. Алдрик нададе вой и едва не изпусна зловещия артефакт.

Но за да защити Заил и Селин, Сардак се бе открил за чужди атаки. Разсеян от непосредствената си цел, той не видя нападателя до себе си. Осмокракият изрод сграбчи мъжа и го вдигна от земята, преди Заил да успее да реагира.

Зъбите се забиха в гърлото на Сардак.

— Сардак! — извика Селин и протегна ръка към брат си. — О, Сардак, не!

От протегнатата ѝ длан избликна огнено кълбо. То прелетя през залата и удари демоничния нападател на брат ѝ с такава сила, че отхвърли създанието във въздуха. Самият Сардак остана незасегнат от силата на сестра си. Докато пламтящата маса, в която се бе превърнал слугата на Джитан, се размаза в отсрещната стена, братът се хвана за гърлото и направи няколко несигурни крачки назад.

Селин се изтръгна от ръцете на Заил. Тя дотича до брат си с отмалели крака и го хвана точно когато щеше да падне.

Некромантът се опита да я последва, но внезапно две от мъртвите чудовища се надигнаха от земята и тръгнаха към него. Заил погледна зад гърба им и видя Карибдус, който с отнесено изражение чертаеше символи във въздуха с кинжала си не само към двамата нападатели на младия ратмианин, но и към други, вече мъртви чудовища.

Заил изруга и замахна към главата на първото зомби. Острието потъна дълбоко и създанието потрепери, след което падна на пода.

В този момент вторият немъртъв се сгърчи... и се взриви.

Некромантът отхвърча с вик към олтара и се удари в камъка с такава сила, че всяка кост в тялото му се разтърси. Погледът му се замъгли, а свирепата болка в главата не му позволяваше да мръдне от мястото си. Въпреки объркването, той бързо си даде сметка, че Карибдус пак се бе оказал по-хитър. Първо, бе вдигнал немъртвите, а после, бе отприщи дивата енергия в телата им. Всъщност тази атака бе

разновидност на магията на Заил, но много по-майсторски реализирана.

Некромантът хвърли един мътен поглед на залата. Спасителната операция като че ли бе тръгнала към провал. Сардак умираше в ръцете на Селин, а тя не осъзнаваше приближаването на мрачния Карибдус. Вендигото бе почти затрупано под маса демонични създания — толкова много, че най-сетне бяха успели да свалят създанието на колене. Самият Заил още не можеше да се изправи или да помогне по някакъв начин на приятелите си.

Джитан понечи да тръгне към Селин, но Карибдус посочи вендигото и нареди:

— Погрижете се за онова нещо! Аз ще подготвя жената!

Благородникът се ухили. Стисна Луната на Паяка и посочи с пръст към косматия гигант.

Но в същия миг пред него блесна ярка светлина. Лорд Джитан изръмжа и вдигна артефакта, за да предпази очите си.

Междувременно вендигото намери сили да се изправи. С оглушителен рев създанието отхвърли нападателите от себе си, сякаш бяха мухи. Единственото чудовище, което успя да се задържи на врата му, бе хванато и размазано в пода с цялата сила на звяра. Последва един-единствен удар с юмрук и последният враг се превърна в безжизнена купчина.

Свирепият поглед на горския обитател се насочи към съперника на Заил, който още вървеше към Селин. Вендигото вдигна размазаното тяло и се прицели в обличения в броня некромант.

Но сякаш предупреден от някакво шесто чувство, Карибдус се обърна и видя летящия към него снаряд. Той отново се хвърли встрани и избягна удара.

В същото време вендигото се затича към Заил и го вдигна с едната си могъща лапа.

— Не... — едва успя да промълви безпомощният заклинател. — Не мен... другите...

Гигантът очевидно го разбра, защото притича до Селин и брат й. Но с една вече заета ръка, създанието реши да вземе само благородничката.

— Сардак! — извика тя. — Не мога да го изоставя!

Спасителят ѝ изобщо не обърна внимание на протеста ѝ. Сграбчило двамата човеци под мишница, вендигото се затича към входа.

— След тях! — изкрещя Карибдус зад гърба им. — Пратете слугите си след тях, милорд!

Чу се ядно излайване откъм Алдрик Джитан, а после поредица нетърпеливи съскания, които издаваха хвърлилите се в преследване чудовища. Заил се опита да извика на вендигото, но думите му излязоха като хриплив шепот.

Те избягаха от храма, за да го заменят с мрачното убежище на гората. Зад тях Децата на Астрога се разпръснаха, за да ги хванат. Некромантът осъзна, че за момента не може да стори нищо повече, затова накрая се предаде на волята на вендигото. Чу хлипането на Селин за брат ѝ и го изпълни съжаление. Сардак се бе оказал смел и достоен мъж, който не се бе поколебал да се пожертва за полусестра, която е била родена с привилегии, отказани му в младостта.

Ратмианинът внезапно се сепна. Полусестра. Поне отчасти от същата кръв. От същата кръв...

Алдрик Джитан избълва порой от цветисти ругатни, които впечатлиха дори наслушалия се на какво ли не Карибдус. Белокосият ратмианин остави благородника да се разтовари, а после все пак го прекъсна:

— Успокойте се, милорд. Ситуацията не е толкова ужасна, колкото мислите.

Разноцветните очи запламтяха.

— Не е толкова ужасна? Тоя Заил има повече животи и от котка! Как можеш да си толкова спокоен? Той те направи на глупак вече толкова пъти!

— Знанието никога не е глупаво. Аз научих много от Заил и затова го ценя. Той е по-находчив дори отколкото предполага репутацията му.

— Находчив? — Алдрик се изсмя грубо. — Винаги омаловажаваш! Това беше вендиго, приятелю! Вендиго! Как, в името на пламтящия ад, е успял да се сдобие с такова животност?

Карибдус кимна.

— Както казах, находчив е. Дори е оригинален, макар и не достатъчно. — Ратмианинът се намръщи леко. — Що се отнася до

вендигото, бих казал, че имахте отлична възможност да го отстраните като пречка. Какво стана?

— Проклетата светлина! Не я ли видя? Кълна се, че беше ярка като слънцето!

— Ярка светлина? — Некромантът облиза устни. — Със сигурност просто още един от номерата на Заил, а може би дори на жената. Тя има огромен потенциал от неизползвана сила. Би било интересно да я изуча.

— По-интересно щеше да е да ни беше под ръка за жертвоприношението! Моментът отмина! — Благородникът изглеждаше почти готов да използва Луната на Паяка срещу Карибдус. — Отнеха ми шанса! — Изражението му се изкриви. — И ще почна отново да сънувам кошмари.

Карибдус вдигна облечената си в ръкавица ръка, за да го успокои.

— Не всичко е изгубено, милорд. Имаме достатъчно, за да започнем. Всичко може да протече според плана.

— Но как?

Ратмианинът посочи към двама от останалите в залата слуги, а после и към тялото, проснато недалеч от олтара.

Сардак.

— Действах бързо, веднага щом видях, че е бил ухапан. Кръвта е още топла в тялото му, а магията ми й пречи да се излее от раните му.

Алдрик погледна трупа на Сардак, все едно е някаква буболечка, която е открил в храната си.

— Копелето? За какво ни е? Един боклук по-малко за почистване. Човекът е жалък пияница. — Лорд Джитан потърка раната, получена от същия този жалък пияница. — Бих предложил да изхвърлим останките навън, но сигурно ще привлечем още вендиго.

— Не бих разхищавал такова богатство. — Когато паяците вдигнаха Сардак, Карибдус добави: — Не и когато то ни позволява да постигнем целите си. Той е неин полубрат. Нейната кръв тече и в неговите вени, поне отчасти.

Спътникът му най-накрая разбра. По арогантното му лице разцъфна усмивка като на жестоко дете.

— Той може да послужи за жертвоприношение? Дори мъртъв?

— Всъщност той е на прага на смъртта. — Ратмианинът изчака, докато Децата на Астрога поставят тялото на олтара, а после извади черния кинжал. — И това ни стига. — Той погледна към Алдрик. — Бихте ли заел мястото си, милорд?

Лорд Джитан се усмихна още по-широко и се подчини.

СЕДЕМНАДЕСЕТ

Заил все още се намираше в лапите на вендигото и затова онова, което виждаше от обвитата в мъгла гора, бе кошмарна и разфокусирана поредица от образи. Черни сенки се движеха сред дърветата зад тях — съскаща глутница зверове, чиято единствена цел сега бе да убият гиганта и некроманта... а може би дори и Селин.

Благородничката мълчеше, изтощена от бягството или от мъка по брат си. Заил не знаеше дали тя може да го чуе, но нямаше намерение да ѝ говори за Сардак. Това можеше да издаде ужасния му страх, че брат ѝ несъзнателно е осигурил на Карибдус и лорд Джитан точно онова, от което се нуждаеха. Ратмианинът се надяваше Сардак да е умрял от отровата на нападателя си, преди Карибдус да успее да се намеси не само заради душата му, но и заради душите на всички останали.

Само черепът на Хъмбърт Уесъл, здраво опакован в торбата на кръста му, посмя да каже нещо по въпроса, и то беше:

— Какво правим, в името на ада? Това земетресение ли е? Какво става?

След като няколко минути така и не получи отговор, дори той млъкна.

Вендигото изобщо не изглеждаше изморено от носенето на двама души и череп, но и преследвачите им не изглеждаха обезсърчени от бързия бяг на горския обитател. Те го следваха на същото разстояние, но не успяваха да го догонят. Заил се обнадежди, когато няколко от тях започнаха да изостават...

А после, без предупреждение, двама от тях скочиха върху спасителя им отпред. Селин изпищя и дори Заил изстена, когато и двамата паднаха от ръцете на звяра. Некромантът се приземи току до един дървесен ствол и котешките му рефлексии му позволиха незабавно да се изправи на крака. Той се огледа за Селин, но вместо нея видя вендигото, което се бореше с по едно паяково изчадие във всяка ръка и

още едно на гърдите му, докато се обръщаше да се изправи срещу останалите преследвачи.

Заил бързо начерта сложен символ във въздуха с кинжала си и се концентрира в двете изчадия, които бяха начело на приближаващата глутница. Те внезапно спряха и погледнаха назад към спътниците си, а след това се обърнаха срещу тях със същото настървение, с което бяха атакували вендигото.

Под влияние на магията му двете чудовища се нахвърлиха върху най-близките си цели, като разпаряха гърдите им и прегриваха гърлата им. Биещите се чудовища се сринаха в купчина, препречвайки пътя на онези отзад, и това допринесе за всеобщия хаос.

Заил се възползва от това временно забавяне и се затича към мястото, където смяташе, че е паднала Селин.

В началото не я видя и се изплаши, че някой друг слуга на Джитан — може би от паяците, скочили върху вендигото — я е хванал, но шумоленето на клони вдясно от него накрая го насочи към нея.

За съжаление обаче му подсказа и че благородничката тича обратно към храма.

Некромантът я последва тихо. Зад гърба му ревът на вендигото се смеси със свирепото съскане на ловците. На Заил му се искаше да може да помогне някак на горския обитател, но трябваше да спре Селин, преди да извърши тази очевидна лудост. Ако Сардак беше умрял, преди Карибдус да го използва, лейди Несардо все още щеше да им е нужна.

Селин тичаше като луда и в състоянието, в което беше, явно не си даваше ясна сметка накъде се движи. Заил я следваше като дете на гората — с лекота заобикаляше дървета и избягваше разперените клони и стърчащите корени.

Скоро я настигна. Тя сякаш не го чуваше, но Заил долавяше всяко нейно поемане на дъх, а сега и мълвенето на името на брат й. Селин бе решена да открие Сардак. Щеше да се опитва да го достигне, докато в тялото й имаше сила или докато некромантът не я хванеше.

Той се пресегна, за да улови наметалото й.

В този миг пред нея изскочи чудовищна сянка. Създанието сграбчи изненаданата Селин в четириръка прегръдка и понечи да захапне гърлото й...

Секунда по-късно обаче изкрещя. От гърба му разцъфна огнено цвете. Чудовището се сгърчи, пусна благородничката и се свлече на земята.

Огънят умря заедно със съществото. Блясъкът в ръката на Селин замря, а тя погледна за кратко към трупа, след което отново се затича.

Но това бе дало на Заил време да я настигне. Хвана я с дясната си ръка.

— Лейди Нес...

Тя погледна през рамо с ужасено изражение. После инстинктивно вдигна отново блестящата си длан и я сложи върху неговата.

Ръкавицата избухна в пламъци.

Ако това беше лявата му ръка, Заил щеше да пострада жестоко. Сега обаче само му се наложи да я пусне, за да свали горящото парче плат.

Като видя лишената му от плът ръка, Селин най-сетне дойде на себе си. Тя погледна ръката, пламтящата ръкавица, а после и очите на Заил.

— Аз не исках... аз...

— Няма нужда от извинения — прекъсна я той глухо. — Сега елате с мен! Бързо!

Той се опита да я поведе към Уестмарч с лявата си ръка, но тя се изтръгна от хватката му.

— Не! Сардак има нужда от мен! Нуждае се от мен!

Ратмианинът стисна зъби и отвърна:

— Сардак е мъртъв и даде живота си, за да спаси вашия, милейди! Нека неговата... — думата саможертва едва не се изплъзна от устните му. — ... смелост не отиде нахалост! Трябва да тръгнем към Уестмарч!

— Не можем да идем там! Торион...

— Няма да позволи да ви наранят. Той ще ви защити по всички възможни начини, милейди.

Тя постави предизвикателно ръце на хълбоците си.

— Ами вие?

— Ще се справя. Сега...

Селин му обърна гръб.

— Не! Трябва да има нещо! — Тя отново погледна назад и стресът ясно пролича в очите ѝ. — Освен това мога да го почувствам! Той се нуждае от мен!

Да го почувства? Възможно ли бе връзката ѝ със Сардак да е толкова силна, че да усети дали е жив или мъртъв? Самият той бе намекнал нещо подобно по-рано. Това поднови тревогата на Заил, че Карибдус може да използва умирация ѝ брат вместо първоначалната жертва.

Но той не можеше да рискува. Тя трябваше да дойде с него заради собствената си безопасност.

Когато Селин отново му обърна гръб, Заил вдигна кинжала си.

— Простете ми — прошепна той и я докосна по тила с дръжката.

Селин изстена и падна напред. Некромантът скочи и успя да я хване в последния момент.

— Какво направи? — попита глас от кръста му. Хъмбърт, който знаеше колко е опасно да разсейва приятеля си, бе мълчал през цялата битка, но сега прецени, че е безопасно да говори: — Не виждам, но знам, че си направил нещо на момичето!

— Тихо, Хъмбърт. Нямам избор.

Черепът измърмори, но не понечи да спори.

Когато Заил обърна лицето ѝ към себе си, очите ѝ бяха отворени. Той изчака, докато се увери, че няма да примигват, а после прошепна:

— Ще дойдете с мен, Селин Несардо. Ще се върнете в града. Дори и да ме ранят, ще сторите всичко по силите си да се върнете в Уестмарч и да предупредите генерал Торион.

Ветеранът щеше да я послуша. И нещо по-важно — както некромантът бе отбелязал преди малко, — той щеше да я защити. Нямахше по-велик щит от любовта.

Заклинателят я пусна. Селин се изправи. Очите ѝ продължиха да гледат немигащо, но се обърна към невидимия град. Заил кимна одобрително и я последва. Лейди Несардо вървеше в крак с него и действията ѝ копираха неговите. Той съзнаваше, че Карибдус я е омагьосал по същия начин, и се чувстваше много виновен, въпреки че наистина нямаше друг избор.

Внезапно в гората се възцари тишина. Заклинателят не можеше да определи дали е за добро, или за зло. Вендигото се бе превърнало в също толкова отдаден и уважаван спътник като капитан Кентрил

Дюмон в Урех. Горският обитател рискува живота си повече от веднъж заради Заил, а покрай него — и за Селин и Сардак.

Това само засили решимостта му да стигне до столицата, независимо от риска.

Изобщо не му мина през ум да се връща през подземния проход под дома Несардо. Дори пещерата още да съществуваше, вероятността немъртвите слуги на Астрога още да са там бе твърде голяма. Заил смяташе, че съживилата ги магия е изчезнала, но не искаше да рискува живота на Селин, за да разбере.

Не, трябваше да го направят през предния вход заради нейната безопасност.

Силен вой раздра тишината. Последва го втори, после трети, четвърти...

— Това пък какво е?

— Тихо, Хъмбърт! Аз...

Едва тогава в падналия здрач Заил видя светлина в небето.

Ратмианинът вдигна очи и съзря луната... такава, каквато никога преди не бе виждал. Беше кръгла във време от месеца, когато не трябваше да е такава и се намираще много по-близо от нормалното.

А по горния ѝ край започваше да пълзи заплашителна сянка.

Сянка с осем дълги крайника.

— Проклет да съм! — възкликна некромантът. Той ускори крачка и почти се затича. Селин послушно го последва, впримчена от магията му.

— Значи не е добро, каквото и да е — оплака се Хъмбърт. — Иска ми се да имах още два крака, че да ти услужа...

Заил не му отговори. Вълците продължаваха да вият, а скоро към тях се присъединиха още техни събратя. Некромантът чу и крясъците на нощните птици. Горските създания усещаха неестествената промяна на луната.

Докато тичаше, постоянно поглеждаше напред и назад, а дори и нагоре, но не видя и следа от преследвачи. Възможно бе вендигото да ги е избило до крак — без съмнение изгубвайки и своя живот — или оцелелите изчадия да са изгубили миризмата им и сега да вървят по грешна следа. Надеждата на Заил се уповаваше именно на това.

Третият и последен вариант го изпълваше с най-много страх. Възможно беше слугите на Джитан да са се върнали при господаря си,

защото Селин вече не му е нужна. Ако кръвта на Сардак наистина стигаше за злото им начинание, тогава с бягството си ратмианинът само им бе поднесъл успеха на тепсия.

Той се спря. Селин стори същото.

Некромантът понечи да тръгне към руините и Карибдус. Благородничката го последва.

Така нямаше да стане. Заил я спря с осакатената си ръка и нареди:

— Селин, чуй ме! Ще продължиш без мен! Магията върху теб ще...

Наблизо се счупи клон. Некромантът се извъртя, очаквайки демоничните преследвачи или може би по някакво чудо вендигото.

Вместо това чу пръхтене на кон.

Внезапно от всички страни се появиха облечени в брони ездачи с извадени оръжия, насочени към Заил. Те го обкръжиха, без да го изпускат от очи.

Но един от тях се приближи твърде много до неподвижната Селин. Изплашен, че могат да я наранят, некромантът я придърпа към себе си.

— Махни си гнусната демонска ръка от нея, некроманте! И пусни кинжала!

Войниците спряха да настъпват, но един офицер с украсено с перо шлем се приближи. Заил никога не бе виждал мъжа преди, но презрението, което ратмианинът прочете в очите му, граничеше с лична омраза.

— Съдбата е благосклонна към мен! — извика той. — Най-накрая пипнах неуловимия Заил! В един момент си дадох сметка, че няма как да си в града, затова поисках лично да поведе този отряд! Но не очаквах да извадя такъв късмет! — Офицерът извади меча си и изглеждаше готов да обезглави некроманта. — Сега можем да се отървем и от теб, и от злодействата ти!

— Изслушайте ме! — извика Заил. — Кралството е в опасност! Трябва да...

— Тишина, псе! — извика един от войниците и замахна към некроманта, който се видя принуден да отскочи назад.

Селин повтори движението му. Водачът на патрула изруга.

— Как смееш да се подиграваш с нея така?! Освободи я от магията си, заклинателю, ако се надяваш да получиш някаква милост!

Заил се съмняваше да получи каквато и да било милост, независимо от обстоятелствата, но въпреки това се подчини. Каквато и да беше съдбата му, той щеше да спаси Селин.

Един прост жест и заклинанието падна. Благородничката се задави. Примигна и бавно осъзна присъствието не само на некроманта, но и на въоръжените мъже. Погледът ѝ се фокусира върху водача им.

— Алек?

— Капитан Матюс на вашите услуги, милейди. — Той докосна ръба на шлема си в знак на уважение. — И мога ли да отбележа колко съм доволен, че тази отрепка не ви е наранила.

— Кой... Заил?

— Милейди — намеси се некромантът. — Жизненоважно е да отидете с тези хора при генерал Торион и да им кажете какво сме видели...

— Млъквай! — изръмжа войникът, който преди малко бе замахнал към Заил. Този път плоската страна на меча му удари ратмианина по рамото и го събори на едно коляно.

Селин побесня.

— Спрете незабавно! — изрева тя на войника. Мъжът не изглеждаше разтревожен. Тя се обърна към капитана и добави: — Алек... Капитан Матюс, Заил е мой приятел и току-що спаси живота ми!

— Той е еретик и представлява опасност за кралството...

— Еретик, така ли? А вие да не би вече да сте воин на църквата на Закарум? И каква по-точно опасност представлява? Само заради него и Сардак... — Селин заекна. — Клетият Сардак... — После се окопиха. — Ако търсите злодей тази нощ, капитан Матюс, съветвам ви да потърсите лорд Алдрик Джитан! Той се опита да ме принесе в жертва!

Както Заил очакваше, офицерът я изгледа със съмнение.

— Казвате ми, че лорд Алдрик Джитан — високопоставен член на Съвета на благородниците — е искал да ви принесе в жертва, милейди? И на кого, ако мога да попитам?

— На някакъв демон-паяк! Той...

Но мъжът я прекъсна:

— Явно още сте под влиянието на някаква магия на този гнусен некромант! Или е това, или умът ви е пострадал от премеждията и сте объркали отрепката с лорд Джитан!

— Той няма да послуша разума — каза Заил на Селин. — Може би е по-добре да...

— Разум? — извика водачът. — Не съм чул нищо, което дори бегло да напомня на разум! — Изненадващо капитан Матюс прибра меч си. — Очевидно тази ситуация е по-деликатна, отколкото ми се искаше. Ще трябва да отведем и двама ви в столицата, където да разкараме тези глупости от главата ви, ако ми простите за израза, лейди Несардо! — Преди тя да успее да протестира, той продължи: — Що се отнася до теб, некроманте, успя да си спечелиш малко отлагане... но само временно. Бренард! Завържи китките на псето зад гърба му. Йорик, дай коня си на дамата! Качи се при Самюел. Неговият кон е най-силен!

— Да, сър! — извикаха мъжете.

Бренард — брадат ветеран с белег през носа — пристъпи към Заил толкова предпазливо, сякаш той бе самият Дябло.

— Дай си ръцете отзад — нареди мъжът грубо. Некромантът се подчини. Бренард изруга, като видя дясната му ръка.

— Капитане! Изгнила е до кост! Има само малко сухожилия!

— Нима? А какво очакваше от такъв като него? Пак си е ръка! Не бой се, ако се опита да направи нещо, отлагането на присъдата му ще свърши! Ясно ли е, милорд Заил?

В този миг нов вой прониза нощта. Някои войници се огледаха напрегнато.

— Проклетите зверове пак започнаха да се държат странно — измърмори слезният от коня си Йорик.

— Просто няколко вълка, които вият към луната — намеси се водачът, им. — Ако в нея има нещо нередно, причината се намира пред вас.

Заил не му обърна внимание, защото гледаше към небето. Едва успяваше да скрие тревогата си. Крайниците на зловещата сянка сега се простираха почти до долу.

Значи Луната на Паяка бе не само артефакт, но и неестествена фаза на истинското небесно тяло. Джитан вече имаше едното, а сега и

второто се бе появило. Заил можеше само да предположи какво ще стане, когато луната заприлича на зловещото си копие.

Знаеше, че ако не друго, това ще е катастрофално за града.

— Искам да виждам очите ти — настоя капитанът. Не само той, но и войниците явно не забелязваха какво се случва над главите им.

В крайна сметка Заил не можеше да се върне в града. Очевидно времето им бе свършило. Трябваше да стигне до храма, при това бързо, преди Карибдус и благородникът да изпълнят злия си план.

Той се извъртя леко и торбата на кръста му помръдна.

Капитан Матюс веднага я забеляза.

— Бренард, виж какво има там!

Мъжът изобщо не изглеждаше доволен, но се подчини. Обаче в мига, в който пръстите му докоснаха торбата, от нея се разнесе ядосан глас:

— И кого си мислиш, че опипваш?

Бренард отскочи назад. Няколко коня запръхтяха и се раздвижиха нервно.

— Аз да съм ти пуснал ръка? — продължи Хъмбърт. — А? Май не, как мислиш?! Разбира се, фактът, че не мога, не е никакво оправдание...

Конете започнаха да се дърпат. Йорик едва удържаше своя.

Заил се хвърли към мъжа, който единствен бе слязъл от коня си, и го блъсна с всичка сила. Въпреки че бе доста по-тежък от него, Йорик залитна назад.

Ратмианинът скочи на седлото с едно-единствено плавно движение. Протегна дясната си ръка и кинжалът полетя от земята и кацна в дланта му. Зяпналият Бренард гледаше, без да мръдне.

Всъщност единственият, който успя да реагира, беше капитан Матюс. Той извади меча си и пришпори коня си към Заил.

— Самюел! Пази лейди Несардо! Отведи я с останалите! Вие шестимата! След мен! Искам това псе!

Селин протегна ръка към некроманта.

— Заил! Вземи ме с теб!

Той поклати глава.

— Трябва да предупредите генерал Торион! Кажете му, че тази нощ ще се случи нещо ужасно! Трябва да брани стените! Предупредете го да се пази от паяци!

— Заил...

Дори и да каза нещо повече, той не можа да я чуе.

Откраднатият кон беше отличен бегач, както и ратмианинът подозираше. Но такива бяха и животните на мъжете зад гърба му. Той прокле онази част от Баланса, която явно настояваше, че за да му служиш, трябва постоянно да те преследват. Капитан Матюс и войниците му бяха особено неприятен трън в петата му, защото го гонеха поради незнание. Той се бореше да спаси живота им, а те мислеха него за чудовище, вместо елегантния благородник Алдрик Джитан.

„Карибдус сигурно ми се смее — помисли си горчиво Заил. — В сравнение с него съм като бълха“.

Вълците продължаваха да вият. Некромантът отново хвърли поглед към луната. Сянката по нея все повече и повече заприличваше на колосален паяк, който се опитваше да я погълне. Той се боеше, че вече е закъснял.

Капитан Матюс и групата му препускаха мълчаливо зад него с извадени мечове. Войниците се разпръснаха сред дърветата, като всеки следваше пътека, която щеше да му позволи да достигне плячката си. Генерал Торион със сигурност щеше да възнагради мъжа, донесъл му главата на Заил.

Обаче колкото и по-навътре да навлизаше в гората, некрмантът все не успяваше да се отскубне от преследвачите си. Парадоксът бе в това, че той се боеше за тяхната безопасност, а не за своята. Все още съществуваше риск гротескните слуги на лорд Джитан да го търсят и Заил се боеше, че нищо неподозиращият капитан ще налети право на тях. Но не можеше да стори или каже нищо, с което да накара войниците да се върнат. Нищо, освен да се предаде на милостта им.

Последната мисъл го накара да пришпори коня си. Отново погледна към луната и видя, че сянката почти я е погълнала, а после се концентрира върху тъмнината пред себе си.

Изведнъж се намръщи. Чак сега осъзна пълната тишина около себе си. Вълците — всъщност всички горски животни — бяха замлъкнали.

Ратмианинът не можа да се сдържи и пак вдигна поглед към призрачната луна.

Но в същия миг нещо отпред накара коня му да подскочи уплашено. Тренираното животно внезапно се изправи на задните си крака. Заил едва успя да се задържи на гърба му. Жребецът му зарита дивашки към мрака, а после се обърна.

Некромантът падна.

Конят изцвили уплашено и се втурна обратно към столицата. Междувременно Заил се претърколи няколко пъти и се спря пред един гъст храст.

Още докато се изправяше на крака, чу чаткане на копита и вика на капитан Матюс. Патрулът почти го бе настигнал.

Заил се затича напред и се скри зад най-близкото дърво. Прилепи се до дънера, разчитайки на черните си одежди и по-специално на наметалото, за да се слее с мрака.

Един ездач го подмина. Не капитанът, а войник, който бе едър почти колкото вендигото. Мъжът забави коня си веднага след като мина край дървото. Погледна през рамо, право към плячката си.

Но не го видя. Докато Заил стоеше неподвижен, имаше добър шанс да го пропуснат.

Накрая войникът отклони поглед. С очи, претърсващи пътя напред, той подкара жребеца си в бавен и равномерен ход. Двамата постепенно се скриха от поглед.

Заил напусна прикритието зад дървото и откъм торбата на кръста му Хъмбърт прошепна:

— Какво става, момче? Проклятие, как мразя да стоя тук...

— Тихо, Хъмбърт! Пак сме дълбоко в гората. Ще ти кажа, ако се случи нещо. — Последва кратка пауза и Заил добави: — И благодаря за навременната помощ.

— За нищо. Сега внимавай. Тук нещо не е наред...

Черепът нямаше предвид луната, а по-скоро тревожното усещане, което и Заил изпитваше. Наоколо имаше нещо и това нещо се приближаваше към него. Не изглеждаше като слугите на Джитан, но все пак...

— Стой! Не мърдай!

Капитан Матюс и още един войник изскочиха от сенките. Заил се прокле — странното усещане го бе разсеяло от другия му проблем.

Той понечи да избяга, но откри, че трети ездач се приближава от тази посока. Некромантът вдигна кинжала си, но преди да направи

магия, някой го удари в гърба.

Падна по лице и докато успее да стане, един тежък крак го притисна обратно в калта.

Дрънченето на метал го предупреди за приближаването на друг мъж. Няколко секунди по-късно чу ръмженето на капитан Матюс:

— Най-сетне! Да приключваме с това! Обърнете го по лице! Нека изглежда така, сякаш е оказал съпротива и затова сме го убили!

— Да, капитане.

Войникът, който бе съборил Заил, го обърна по гръб. Лицето на капитан Матюс се надвеси отляво, злобно усмихнато.

— Боклук! Генералът само ще се зарадва, когато чуе, че си умрял.

Заил се опита да призове кинжала си, но нещо му пречеше да дойде. Той погледна към оръжието и видя ботуша на офицера върху него.

— Нямаме нужда от това — измърмори подчиненият на Торион. После се обърна към войника, стъпил върху ратмианина. — Довърши го! Сега!

Другият мъж извади острия си меч и го вдигна колкото можеше по-високо, за да забие острието в гърдите на некроманта.

Заил се опита да направи магия, но силите и концентрацията му не достигаха за целта. Надеждата му угасна и той се подготви за пътуването до следващия етап от съществуването си. Некромантът се помоли Ратма и Траг'Оул да сметнат усилията му за достойни.

После капитан Матюс погледна отвъд пленника си и изръмжа:

— Това пък какво е?

В следващия миг един от войниците изкрещя. Нечий кон започна да цвили панически. Край главата на Заил пробяга нещо, което бе твърде малко, за да е някой от преобразените слуги на лорд Джитан, но въпреки това приличаше на тях като излъчване.

— Махнете го от мен! — извика друг невидим войник. Някой изруга. Чу се чаткане на копита, сякаш някой от ездачите се опитваше да избяга, но го последва ново пръхтене и още един човешки писък.

Войникът над Заил се поколеба. Мъжът гледаше в същата посока като капитана си.

Некромантът хвана краката му със своите и го повали.

Капитан Матюс реагира незабавно. Веднага забрави невидимата заплаха за отряда си и се хвърли към Заил. Върхът на меча му се заби в земята точно там, където допреди миг се намираше гърлото на ратмианина.

Още две тъмни сенки минаха край надигация се заклинател. Заил видя достатъчно, за да разпознае ужасната заплаха. Един бърз поглед към изцяло покритата от сянката луна стигаше, за да потвърди най-лошите му страхове.

Мъжът, когото бе спянал, изкрещя. Заил се обърна и видя нещо ужасяващо. Върху лицето на безпомощния войник бе кацнал огромен космат паяк с нечовешки очи и големи зъби.

Същият паразит като онези на главите на мутиралите слуги.

Усилията на мъжа да махне изчадието от лицето си се оказаха безуспешни. Капитан Матюс обаче бързо се обърна и прониза създаването. За съжаление така уби и войника.

— Проклятие! Проклятие! — Офицерът яростно се извъртя към Заил. — Отзови ги, магьоснико! Отзови ги и ще пощадя живота ти! Това е последният ти шанс!

— Не мога да ги командвам, капитане! Те служат на лорд Джитан... поне засега.

Но Матюс явно не му повярва. Той замахна към Заил, докато подчинените му безуспешно се бореха за живота си. Войниците коленичеха или лежаха на земята, борейки се отчаяно с чудовищната хватка на паяците. Повечето коне бяха избягали, но два жребеца лежаха неподвижно с покрити от паразитите глави.

После първият войник също застина. Изглеждаше непроменен, което изненада Заил, защото бе очаквал трансформация като онази на слугите на Джитан. Вместо това мъжът бавно се надигна и се обърна към мястото, където офицерът се опитваше да пониже некроманта. Краката на паяка се бяха забили ужасяващо дълбоко в черепа му.

— По-добре бягайте, капитане — извика Заил. — Тичайте с всички сили към Уестмарч! Тичайте така, сякаш Първичните злини са след вас, защото няма да сте далеч от истината!

Но капитан Матюс беше упорит.

— Не се опитвай да ме плашиш, магьоснико! Като понижа черното ти сърце, ще спра магията и ще освободя хората си!

Некромантът отново избягна удара. Войникът се приготви за ново нападение, но в същия миг един паяк скочи на рамото му. Капитанът понечи да го отскубне от себе си, но със същия успех можеше да се опитва да махне ръката си.

Още един арахнид скочи на гърба му.

— Махнете се, проклети да сте! — извика той. В опита си да откопчи чудовището от гърба си, той залитна и шлемът му падна.

Заил осъзна фаталната грешка.

— Капитане! Шлема! Сложете го обратно, преди... Матюс обаче не го послуша, а отново се опита да го удари.

Първият паяк скочи на главата му.

Офицерът изкрещя, когато ноктестите крайници пробиха плътта и костта на черепа. Направи още един слаб опит да махне създанието от себе си, а после падна на колене.

Заил знаеше, че е твърде късно да помогне на мъжа, затова се опита да избяга. Отърси двата паяка, опитващи се да се закачат за наметалото му, но успя да направи само крачка, преди да се изправи пред нова опасност.

Войниците с паразити на главите блокираха пътя му. Очите на мъжете гледаха невяждашо към ратмианина. Всеки от тях бе извадил меча си.

Заил призова кинжала си, а после замахна с блестящото оръжие към обладаните мъже. Както се бе надявал, те отстъпиха пред светлината.

Но една силна ръка удари дланта му изотзад и той за малко не изпусна кинжала. Сиянието изчезна.

Някой го хвана. Чу гласа на капитан Матюс в ухото си:

— Спри да се бориш, магьоснико. Само отлагаш неизбежното.

Гласът на капитана.

Но думите на лорд Алдрик Джитан.

ОСЕМНАДЕСЕТ

Селин не срещна трудност да се види с генерал Торион. Мъжът, който трябваше да я върне в Уестмарч, незабавно я отведе при командира си, подминавайки няколко поста по пътя.

Не, за Селин нямаше проблем да стигне до ветерана, но да го убеди в истинността на историята си бе нещо съвсем друго.

— Лорд Джитан? — промърмори генералът. Понечи да я хване за рамото, но размисли. Вместо това седна на ръба на бюрото и се намръщи. — Нека извикам свещеник, Селин! Очевидно черното изчадие все още те държи под някакво заклинание! Единствената заплаха за сигурността на кралството идва от него!

— Но Джитан...

— Макар и да мразя арогантното копеле — при това далеч не само защото също иска ръката ти, — няма доказателство, което да подкрепи думите ти, а те не са достатъчни, когато става въпрос за обвинение на един благородник към друг. Ако бяха, килиите щяха да са задръстени от цялата ни аристокрация!

Селин пристъпи към него и постави тънката си длан на гърдите му. После го погледна в очите.

— Торион, поне се погрижи стражата по стените да се удвои. Заил каза нещо за паяци...

Но той отново я прекъсна:

— Първо, съмнявам се, че има нужда да се боим точно от паяци, Селин. Може би ако това беше Лут Голейн или дори гнусният Кеджистан на некроманта, гъмжило от отровни паяци щеше да представлява заплаха за обработваемите земи, но малкото гадинки, които имаме тук, едва ли си струват паниката...

— Един отровен паяк предопредели наследника на трона, Торион.

— И така да е, резултатът е добър, но не е там въпросът. Освен това, дори да исках да те успокоя, не бих могъл. Не само че голяма част от патрулите търсят проклетия ти магьосник, но и за утре сутрин

е планиран тържествен парад. Вече съм изтеглил половината мъже от стените. Кралят иска отпочинала и силна армия, която да покаже утре на сбирщината, дето иска да му отнеме короната. Ако те...

Но този път лейди Несардо го прекъсна. Тя извика с ужасено изражение:

— Стените... външните стени са били оставени без стражи?

— Само по време на утрешния парад. И най-вече стените, гледаци към гората, където няма от какво да се боим, освен от някое и друго вендиго или банда обирджии.

— Стените... — Тя се опита да помисли. — Юстиниан ли поиска това?

— Нестандартно решение, но пък работещо. Прав е за нуждата да се демонстрира силата му, а това е единственият начин да съберем навреме достатъчно верни хора. — Той въздъхна. — Селин, в някои отношения той е като прероден Корнелиус! Има странни прояви, но младежът наистина ще стане силен.

Благородничката още не можеше да повярва на ушите си.

— Юстиниан... — промърмори тя. — Юстиниан е наредил...

Торион внезапно стана и погледна зад гърба ѝ.

— И като говорим за краля, ето го и Едмън ФеърUEDър.

Селин се обърна и едва не се сблъска с кралския съветник. Едмън отстъпи и с учтива усмивка ѝ се поклони.

— Прекрасната лейди Несардо! Каква златна възможност! Кралят тъкмо говореше за вас!

— А ние тъкмо говорехме за Юстиниан — добави Торион. — Какво мога да направя за теб, Едмън?

— Всъщност, генерале, причината за посещението ми се намира помежду ни! Негово Величество иска да демонстрира на благородниците подкрепата, с която разполага, затова пожела да разговаря с най-важния сред тях, а именно — красивата дама, застанала пред мен! Претърсих целия град, за да я открия!

Това твърдение бе толкова абсурдно, че Селин понечи да се заяде, но в последния момент се отказа. Освен това ѝ хрумна, че Юстиниан може да се окаже по-лесен за убеждаване от генерала, що се отнася до подсилването на стените, особено ако толкова държеше на подкрепата ѝ.

Но не искаше да пътува сама с Едмън, в чието приличие се съмняваше.

— За мен ще е чест да говоря с краля. — Тя погледна към Торион. — Но държа и генералът да дойде.

— С удоволствие — отвърна той, преди Едмън да възрази.

Селин разбираше защо ветеранът се съгласи толкова бързо. Торион си мислеше, че може да ѝ попречи да защити Заил и да разпространи страшните си истории за някакъв демоничен паяк. Но когато дойдеше моментът, кралят щеше да чуе предупреждението ѝ.

Само се надяваше, че освен това ще се вслуша в него.

Лейди Несардо не бе влизала в двореца повече от година преди смъртта на Корнелиус, а не бе говорила с Юстиниан отпреди още една. Затова представата ѝ за младия монарх — кротък и несигурен мечтател — бе напълно пометена от реалността.

Предупреден от слугите си, Юстиниан ги посрещна в тронната зала. Съдейки по думите на Торион, огромното помещение, което престолонаследникът някога бе мразил, сега се беше превърнало в много по-любимо място за него от предишното му убежище — кухните и личните му покои. Всъщност, когато обявиха пристигането на тримата, те откриха краля, облегнат спокойно на трона, с пергамент в едната ръка и чаша в другата. За благородничката той бе възплъщение на самоувереността и тя се зачуди дали просто играе роля.

Юстиниан незабавно остави чашата на малката елегантна масичка до трона. Държейки документа в едната си ръка, той се здрависа с генерала с другата.

— Винаги е удоволствие да си край мен, Торион! — Очите му се оживиха при вида на другия му посетител. — И лейди Несардо! Казвал ли съм ви някога колко влюбен бях във вас?

Предвид, че той не бе по-голям от нея, това означаваше, че Селин е можела да стане кралица. Ако тогава баща ѝ беше жив, дори запазването на семейното богатство и сватбата с Риордан би изглеждала като жалка алтернатива пред придобиването на трона.

Фактът, че Селин не желаше да става кралица, не би имал никакво значение.

Въпреки че не носеше рокля, тя спази протокола и направи реверанс.

— За мен е чест, Ваше Величество.

— Не, скъпа Селин! Честта е изцяло моя. — Крал Юстиниан погледна Едмън. — Можеш да си вървиш.

Съветникът се поклони ниско.

— Ще чакам на един шепот разстояние.

— Естествено. — Когато Едмън излезе, повелителят на Уестмарч предаде пергамента на спътника на Селин. — Прегледах го изцяло, Торион, и смятам, че е добър, но искам още.

Той навлезе в детайли относно предстоящите събития около коронацията му. Селин се опита да внимава, но докато Юстиниан говореше, ѝ се стори, че чува шепот. Благородничката се огледа за Едмън или някой страж, но не видя нищо.

Обаче колкото повече се заслушваше, толкова по-ясно го долавяше. Всъщност...

Всъщност шепотът повтаряше дума по дума казаното от Юстиниан. Не... Юстиниан повтаряше думите на шепнеция.

В мига, в който Селин осъзна истината, шепотът рязко спря. Тя изпита неприятното усещане, че някой я гледа, но генералът или кралят.

Секунда по-късно обаче кралят се втренчи в нея. За миг се намръщи, но после, без да отклонява поглед, каза на генерала:

— Торион. Спомних си нещо, на което трябва незабавно да се обърне внимание. Лорд Вермилион докладва, че синът му е изчезнал някъде, може да е в някой публичен дом, но е възможно да е и на по-опасно място. Това е деликатен въпрос и имам нужда да се погрижиш да го върнат непокътнат на баща му. Знаеш колко ми е нужна подкрепата на Вермилион...

— Да, Ваше Величество. Веднага ще се заема с това.

Селин не очакваше Торион да бъде отпратен, особено пък така бързо. Искаше ѝ се да остане, но не можеше да намери извинение да го помоли. Генералът целуна ръката ѝ, а после се наведе по-близо и прошепна:

— Моля те, внимавай какво говориш.

Юстиниан сметна шепота му за размяна на реплики между любовници.

— Ще се погрижа за нея, Торион. И ще я върна в обятията ти, преди да си разбрал, че я няма.

Генералът би се разгневил на всеки друг заради подобен коментар. Но пред своя крал само се поклонил и каза:

— Нищо не би ме зарадвало повече. Приятна вечер, Ваше Величество.

Лейди Несардо проследи Торион с поглед. После, осъзнавайки как изглежда, бързо извърна очи към краля, за да открие, че той зяпа празния въздух отдясно.

Също толкова внезапно Юстиниан насочи вниманието си обратно към нея. Усмивката му бе толкова изкуствена, че силно притесни благородничката.

— Надявам се, че се чувствате в безопасност сама с мен, милейди — каза той.

— Вие сте кралят.

Той се изкикоти.

— Предпазлив отговор.

Чу се още шепот, но този път неразбираем. Селин свъси вежди в опит да осмисли казаното. Юстиниан незабавно забеляза това.

— Изглеждате... разсеяна... лейди Несардо. Да не ви е зле? Вие ли ви се свят? Да не чувате гласове?

Тя отстъпи несъзнателно.

— Ваше Величество, ако ме извините...

Изражението на краля стана зловеща пародия на веселие.

— На мен ли говорите... или на баща ми?

— На вашия... баща?

— О, нима не можете да го видите? Стои точно до мен! Мислех, че щом го чувате, би трябвало и да го виждате! — Той отново погледна към празния въздух. — Тя не те вижда, татко!

Селин примига. Ако се концентрираше достатъчно, почти успяваше да различи мъждива фигура, която би могла да мине за човешка. Би могла.

— Нима това... това е крал Корнелиус?

Юстиниан плесна с ръце.

— Да, да, той е! Той ми се притече на помощ, когато имах нужда от него, лейди Селин! Бях толкова изплашен и напрегнат! Никога не съм искал да бъда владетел! Това бе ролята на брат ми! Аз трябваше просто да изживея живота си, без да върша нищо и следователно — без да вредя никому!

— Значи, когато брат ви умря...

— Уверявам ви, че никой не плака толкова, колкото мен, даже баща ми! И все пак дори в онзи ужасен момент аз си мислех, че татко ще живее вечно! Той винаги изглеждаше най-корав от всички ни. — Кралят поклати тъжно глава. — Но не достатъчно корав, както открих.

Шепотът се поднови. Въпреки че не го разбираше, Селин подозираше, че гласът говори за нея.

— Напълно си прав, татко — каза новият монарх и кимна момчешки. — Би трябвало. Всъщност мисля, че за нея това ще е голяма, голяма чест.

Чест? По някаква причина Селин се съмняваше, че ще приеме за чест предложението му, каквото и да бе то. Знаеше, че е направила ужасна грешка с идването си тук, но кой би предположил, че Юстиниан е обладан от нещо, претендиращо да е баща му? Наистина разказът на Торион за преобразяването на новия крал трябваше да я насочи към подобна мисъл, но дори след всичко, случило се напоследък, Селин просто не очакваше това. Юстиниан ѝ се поклони.

— Скъпа лейди Несардо, дарявам ви с привилегията да бъдете моя гостенка тази вечер... а може би и следващата, ако е нужно.

— Гостенка? Ваше Величество, не мисля, че мога да...

— ... откажете? О, съгласен съм! — Той погледна към привидението. — Нали така, татко? Сигурен бях! Добре ли се уча?

Шепотът продължи. Селин се концентрира с надеждата, че ще успее да чуе думите на мъртвия крал, но напразно. Съмняваше се това да е случайно. Нещо бе ужасно сбъркано тук. Съветите, които Юстиниан получаваше, изобщо не съвпадаха с поведението на стария крал, когото тя познаваше.

Въпреки че така и не можа да чуе думите на духа, тя забеляза, че той става все по-ясно различим. Намръщи се. Привидението приличаше на Корнелиус във всичко. Видя очертанието на брадата му, носа и останалите черти на лицето. Достатъчно, за да повярва, че това наистина е той.

Ала докато се концентрираше все по-силно, Селин почувства и още нещо. Около духа имаше аура, която излъчваше нещо различно, сякаш е била поставена върху Корнелиус против волята му.

Някаква магия?

Прииска ѝ се Заил да е тук с нея. Той щеше да знае какво означава това, както и по какъв начин да разкрие мистериите пред нея.

Но некромантът имаше доверие в силите ѝ и затова тя се концентрира върху самата аура. В нея имаше нещо познато. Селин не знаеше как е възможно това, но докато я изучаваше, ставаше все по-сигурна, че знае откъде произхожда.

В ума ѝ проблесна лицето на Карибдус.

„Това е негово заклинание“.

Юстиниан се водеше по думите на дух, принуден да служи на злия ратмианин.

— Ваше Величество... — започна тя.

— Тихо, скъпа моя — нареди младият крал и махна с ръка. — Не сега.

Гласът ѝ изчезна. Тя отвори уста, но от нея не излезе нито звук.

Следван все така плътно от поробеното привидение, властелинът на Уестмарч погледна зад Селин и плесна с ръце. Тя незабавно се обърна и видя, че Едмън ФеърUEDЪР вече чака.

— Ваше Величество?

— Време е да запечатаме двореца.

Съветникът се поклони ниско, а на лицето му разцъфна хищна усмивка.

— Както желаете.

Докато се оттегляше, Селин забеляза, че той не гледа към Юстиниан, а към Корнелиус. Ахна безгласно, чудейки се как така слугата с такава лекота усеща духа.

Юстиниан я хвана за ръката и я обърна с лице към него. Усмихна се.

— Както и предполагам, татко настоява да ви държа близо до себе си! Смята, че може да опитате да направите някоя глупост, а аз не искам да ми се налага да ви наранявам, ако стане така. — След като видя, че тя безпомощно се опитва да му каже нещо, той отново махна с ръка. — Можете да говорите.

— Ваше Величество! Това е грешно! Баща ви не се държи както преди! Той е под контрола на некромант на име Карибдус!

Доброто настроение на краля изчезна.

— Карибдус върна баща ми обратно! Дойде при мен точно когато се нуждаех най-много от него! Няма да говорите зле за този

добър човек! — Той я бутна към подиума. — Седнете тук!

Думите му не бяха просто нареждане. Селин откри, че не може да не им се подчини. Тялото ѝ само се разположи на подиума против волята ѝ.

Благородничката никога не бе чувала за магическа дарба в кралския род, така че прецени, че по някакъв начин Карибдус — може би чрез Алдрик Джитан — е причина и за това. Какъвто и да беше източникът, Юстиниан явно с удоволствие използваше таланта си.

Яростта на краля се стопи също толкова бързо, колкото се бе появила. Той отиде до масичката, взе чашата си и отпи от нея. После седна до лейди Несардо с изражението на нетърпелив юноша, който знае тайна.

— Всичко започва тази нощ! Никога повече няма да оспорят правото ми да властвам! Когато приключим, ще ме смятат за своя истински крал! Никой повече няма да ме нарича Юстиниан Ококорения!

— Какво... какво искате да кажете, Ваше Величество?

Селин имаше ужасното предчувствие, че знае отговора.

— Толкова е хитро! Благородниците до един са в столицата! Повечето стражи са изтеглени от външните стени — това беше идея на татко! Когато градът бъде нападнат, аз ще изчакам правилния момент, за да се притека на помощ! Ще командвам войските, събрани от Торион... но чак след като съм сигурен, че никой от тези хищни узурпатори не може да направи нищо! — Той се ухили широко. — Аз ще спася Уестмарч от паяците! Аз!

Значи той знаеше. Знаеше всичко, но щеше да си остане тук и да изчака опасността да отmine. Юстиниан предпочиташе да си седи в двореца и да пие, докато десетки и стотици измираха... или още по-лошо.

И изглежда Селин не можеше да стори нищо, за да предотврати това.

Положиха Заил на каменния под с изненадващо внимание. Некромантът бавно вдигна глава и видя ботушите на легендарния Карибдус.

Но старият некромант още не гледаше към него. Вниманието му бе насочено към обладаните от демони войници и на Заил му се стори, че усеща нотка раздразнение. Карибдус протегна ръка и единият от мъжете му подаде кинжала на неговия събрат, както и разкъсаната торба, съдържаща черепа на Хъмбърт Уесъл.

Възрастният ратмианин я вдигна до нивото на очите си. Явно усещаше какво има вътре и без да я отваря.

— Съживен... Забавно, но безполезно.

— За забавен ли ме намираш? — попита наемникът. — Ако имах челюсти, щях да ти отхапя носа! Да видим колко щеше да ти е забавно тогава!

Очите на похитителя им се присвиха.

— Замълчи.

Ругатнята, която Хъмбърт точно бе наченал, секна на средата.

Карибдус остави торбата на пода и огледа кинжала на Заил.

— Съвършен синхрон — похвали го. — И много добре изработено оръжие.

Другият некромант не отвърна.

Доволен, Карибдус погледна към войниците.

— Задачата ви е приключена. Свободни сте. Вървете си.

Те останаха по местата си.

— Нека аз, магьоснико — изтътна глас, звучащ едновременно познато и различно. — Вървете! Ще ви призова, ако имам нужда от вас.

Войниците се обърнаха като един и излязоха от залата подобно на марионетки, дърпани от невидими конци. Заил се надигна на лакти и видя лорд Алдрик Джитан, но по-различен отпреди. Благородникът стоеше до олтара, на който бе поставено бледото тяло на Сардак Несардо, и държеше Луната на Паяка в едната си ръка, докато другата стискаше окървавения ритуален кинжал.

Алдрик изглеждаше двойно по-едър, отколкото Заил го помнеше, а косата му бе изправена сякаш под напора на статично електричество. Очите му излъчваха алено сияние, а кожата му бе с цвета на артефакта в дланта му. По-фините сетива на некроманта усетиха около мъжа черна аура, чийто произход не можеше да е човешки.

Лорд Джитан се усмихна на затворника и безцеремонно заби кинжала в разкъсаните гърди на Сардак. Чак тогава ратмианинът

осъзна колко жестоко е било осакатено тялото на брата на Селин. Похитителите бяха извлекли не само кръвта му с магическото оръжие, но и бяха извадили сърцето му. Докато направят това, лордът и неговият дяволски помощник бяха избутали настрана останалите вътрешности на Сардак, сякаш са просто излишен боклук.

Заил почувства неочакван порив да смаже от бой Джитан, но успя да потисне тази емоция. Ала както той бе забелязал яда на Карибдус преди малко, така и по-възрастният некромант виждаше какво се случва в неговия ум.

— Много неподобаващо. Позволяваш на чувствата да изкривяват усилията ти и да те тласкат встрани от Баланса.

— Поне не съм забравил изцяло на какво съм се посветил.

Карибдус изсумтя.

— Нито пък аз. По-отдаден на Баланса не съм бил от години. Направих много жертви, за да го постигна.

По-младият ратмианин се осмели да се изправи. Посочи клането и зловещите създания, които някога са били хора.

— Това ли имаш предвид под жертва, Карибдус? В какво си се превърнал? Сигурно си се поддал на изсмукването на живота...

Думите му накараха възрастния некромант да се засмее.

— Това ли си мислеше, младежо? Че аз, който съм се борил срещу демони и черни магьосници толкова дълго, съм абсорбирал жизнената сила на твърде много зли създания и съм станал като тях? Това би могло да се случи на някой по-слаб, но аз съм Карибдус, нали?

Заил се опита да стане, но невидима сила го задържа коленичил.

— Нищо не се е променило, млади Заил. Аз все още вярвам в същото, в което вярвах, когато приех наметалото. За мен нищо не е по-важно от Баланса и правя всичко по силите си, за да го пазя. Точно ти би трябвало да го разбереш най-добре. — Той се изпъна. — Когато почувствах присъствието ти за пръв път и осъзнах, че това си ти, за момент си помислих да ти предложа да се присъединиш към мен в този поход. Но почти незабавно видях, че си сляп, че изповядваш същата ужасна грешка като толкова много от нашите братя и сестри.

— И тя е? — попита ратмианинът, докато търсеше начин да се освободи от задържащата магия и да прекрати тази гавра, преди да е станало твърде късно.

— Че Балансът има две страни. Така и трябва да бъде. — Изражението на Карибдус стана като на учител. — Как иначе би могъл да се нарече баланс!

— Добро и зло, да. Не ми казваш нищо, което да не знам.

— Тогава нека ти кажа следното...

В този момент лорд Джитан извика:

— Нужно ли е това? Следващата фаза... Облеченият в броня заклинател се обърна към партньора си:

— До нея остават още няколко минути, милорд, а аз бих искал Заил, който наистина го заслужава, да разбере защо правя всичко това. Все пак той остави родителите си да умрат в името на Баланса.

Лорд Джитан ахна изненадано.

— Наистина ли?

Заил имаше чувството, че Карибдус е извадил кинжала и е изтръгнал сърцето му. Той поклати глава и извика:

— Не съм направил нищо такова!

— Знаеш, че е така. И че всички го разбират. — Възрастният некромант го накара да вдигне лице. — Знаеш ли, аз ги познавах и двамата. Бих се рамо до рамо с тях, преди да се родиш. И мога без колебание да заявя, че те се гордееха с решението ти... поне, след като болката свърши и се преселиха на следващото ниво.

— Спри! Спри да лъжеш!

Но Карибдус продължи:

— Ако има добро, значи трябва да има зло, което да го уравни. Твоите действия са пример за това. Те доведоха до тяхната смърт, но решението ти бе правилно.

— Ала все по-често става така, че единственото, което вършим, е да се бием със слугите на ада. Мисли внимателно, Заил. Всичко това — на страната на доброто! Дисбалансът става неконтролируем! Трябва да сторим нещо, за да върнем света в равновесие!

Чак сега Заил осъзна какво имаше предвид Карибдус... осъзна го и се отврати.

Векове наред ратмианите се бореха със слугите и силите на Първичните злини, които искаха да подчинят смъртния свят. Според младия некромант усилията им никога не можеха да бъдат достатъчни. Един свят, подчинен на Дябло и събратята му, завинаги би изгубил равновесието си и би загинал.

Ала Карибдус, чиито победи над Мрака, бяха легендарни, сега вярваше, че заедно със събратята си е сторил твърде много. Очевидно чувстваше, че светът се е приближил твърде много до Светлината, което, според принципите на Ратма, можеше да доведе човечеството до застои и деградация не по-малко ужасни от пропадането му в Мрака.

През вековете ратмианите често бяха спорили относно това доколко могат да се бъркат в делата на смъртните, но Заил не си спомняше някой някога да е предлагал нещо толкова побъркано, колкото думите на Карибдус.

— Онова, което сторих... — прошепна той. — Онова, което се случи... по никакъв начин не е равностойно на това, което правиш в момента!

— Майка ти и баща ти може би биха поспорили.

Преди да осъзнае какво върши, Заил скочи на крака.

— Родителите ми умряха заради моя грешка! Аз унищожих кораба и всички на борда му! Поемам цялата вина за това, както винаги досега!

Дясната му ръка хвана изненадания Карибдус за гърлото.

Другият некромант се задави и се опита да се изтръгне от лишените от плът пръсти.

— Милорд... — изсъска той. — Бихте ли бил така любезен...

Някаква могъща невидима сила отскубна пръстите на Заил от врата на врага му и събори младия некромант отново на пода. Колкото и да се опитваше, той не можеше да помръдне.

Карибдус разтърка гърлото си.

— Жалко, че не можеш да видиш логиката. — Мъжът държеше кинжала на Заил в готовност. — Искрено съжалявам за онова, което трябва да направя. Изпитвам единствено изключително уважение към способностите ти, Заил, въпреки че са насочени в грешната посока.

— Ти... си насочен... в грешна посока... — успя да изхъхри неподвижният некромант.

— Има невероятна воля — отбеляза лорд Джитан.

— Да. След като умре, няма да призовавам духа му. Ще се окаже твърде опърничав. — Карибдус изцъка с език. — Напоследък откривам, че ратмианите са ужасни слуги. Родителите му бяха съвсем същите, когато ги вдигнах от гроба. Оказах се принуден да ги върна обратно. Наистина голям срам.

Заил успя да изръмжи яростно пред това ново разкритие — не можеше да стори нищо повече под натиска на могъщия благородник.

Облеченият в броня некромант се наведе над него и каза:

— Не бой се. Скоро ще можеш да обсъдиш вината и мотивите си с тях. Сбогом.

Заил се подготви. Ако бъдеше убит със собствения си кинжал, нямаше да има шанс за възкресение, дори и ако някой почтен ратмианин го откриеше навреме.

Внезапно залата потъна в мрак. Той обаче не бе в обичайния черен цвят, а имаше изразено червен нюанс.

Алдрик изруга удивено, а Карибдус рязко си пое дъх. Заил почувства как другият некромант отдръпна кинжала.

— Това е, нали? — извика благородникът. — Втората фаза на луната!

— Да. — Стъпките на Карибдус подсказаха, че се отдалечава от обездвижения си враг. — Цикълът на Луната на Паяка е достигнал апогея си. Време е да получите истинската мощ на Астрога!

— Недей... — прошепна Заил, опитвайки се да предупреди Алдрик. — Не е... каквото... изглежда!

Ала лорд Джитан не го чу. Все така усмихнат, той се разположи до олтара. От другата страна Карибдус втъкна оръжието на младия некромант в колана си, а после извади кинжала за жертвоприношения, чието острие бе покрито със студената и съсирваща се кръв на Сардак, и го подаде на благородника.

— Сега аз ще докосна центъра на символа с това — обясни ратмианинът на Алдрик. — А после вдигнете артефакта точно над главата си. Трябва почти да докосва черепа ви.

Колкото и да се опитваше, Заил не можеше да предупреди Джитан и само безпомощно наблюдаваше как той изпълнява нареждането.

В мига, в който кръвта докосна изображението на паяка, той се размърда като жив. В същото време в залата отекна гръм като от мълния. Навън зави вятър.

Но през една тънка пукнатина в тавана лунната светлина продължаваше да блести.

Лъчите ѝ достигнаха артефакта и капката кръв върху него.

Електрическата аура около Алдрик се усили стократно. Той се изправи като подивяло банши с изражение, което бе чудовищно в насладата си. Навсякъде около него преобразените слуги сведоха до земята ужасните си глави в знак на почит. Съскането им бе почти като думи... или по-скоро една дума.

— Астрога.

— Невероятно! — изкрещя със злокобна радост лорд Джитан. — Усецам мощта в кръвта си! Виждам къде са всички паяци! Чувствам как излизат от сенките, за да нападнат града! Чувам...

Устата му внезапно увисна.

Сферата над главата му се разтвори с пукот.

И като съвършена имитация на образа от външната ѝ страна от нея се протегнаха осем дълги, гнусни крака, завършващи с кървавочервени нокти, за да обхванат темето на благородника в смъртоносна хватка.

— Магьоснико! Карибдус! Какво означава това? Нещо не е наред! Помогни ми!

Но некромантът само се отдръпна назад и продължи да гледа.

— Всичко е наред. Всичко е както трябва. Много съжалявам, че трябва да направя това, но то наистина е нужно.

— Но... — Лорд Джитан не можа да продължи.

Крайниците на паяка се забиха в главата му.

Той изкрещя, но скоро виковете му утихнаха до жалко хлипане. От раните покапа кръв и въпреки че той трябваше вече да е мъртъв, мъжът не падаше, също както войниците в гората.

Залата продължи да бумти от неземните енергии. Заил усети как силата, държаща го на земята, отслабна, ала не достатъчно, за да се изправи.

Карибдус заобиколи олтара. Все така хванал кинжала за жертвоприношения, той приближи Алдрик Джитан. Паякът, който продължаваше да излиза от сферата, бе няколко пъти по-голям от предишните и имаше осем грозда от по осем пламтящи очи на плоската си глава. От устата му се подаваха не зъби на арахнид, а хищни челюсти.

Малкото изчадие, което Карибдус държеше под наметалото си, скочи на рамото му. Заил веднага видя приликите, които може би убягваха на неговия враг.

— Заракова илан тора Астрогат! — напевно произнесе белокосият ратмианин. Той начерта с кинжала осемстенен символ във въздуха, а после добави: — Истариан дорму Астрогат!

Около благородника се струпваха все повече различни сили. Огромният паяк се разположи изцяло върху темето му. Но за разлика от предишните, той не просто седеше върху главата на Алдрик, а почти я обгръщаше.

От изкривените устни на благородника се чу ужасяващ звук — смях, какъвто никой жив човек не можеше да възпроизведе.

— Върнах се в смъртния свят! — изсъска зловец глас, който нямаше нищо общо с този на Джитан. — Освободен съм от гнусния си затвор!

Карибдус коленичи пред фигурата.

— Добре дошъл отново, господарю Астрога... добре дошъл.

Но нещото в телесната обвивка, обитавана някога от лорд Алдрик Джитан, дори не погледна към некроманта. Вместо това очите на мъжа, както и тези на паяка, се насочиха към Заил.

И в тях се четеше глад.

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

Въпреки намаления си наполовина брой, войниците край портите, гледащи към гората, не бяха особено притеснени. Нямахте от какво да се боят от тази посока, освен от някое вендиго или други горски зверове. Разбира се, ако бяха излезли да патрулират заедно с другарите си и капитан Матюс, сигурно щяха да са по-разтревожени. Но откак част от тях се върнаха заедно с лейди Несардо, нямаше следа нито от останалите ездачи, нито от самия адютант.

Затова, когато един наблюдател видя самотен ездач, излизащ от гората, всички си отдъхнаха, но и се разтревожиха. Шлемът на новодошлия го издаде много преди факлите да озарят лицето му.

— Това е капитан Матюс! — извика наблюдателят. — Отворете портите! Това е капитанът!

Останалите се разтичаха да изпълнят нареждането. При толкова малко останали войници, трябваше двама да слязат от стената, за да помогнат в отварянето на големите дървени порти, които бяха първата защита на столицата.

Помощникът на генерал Торион мълчаливо влезе вътре. Един от войниците изтича да поеме юздите на коня му.

— Сър! — извика мъжът, зяпнал главата на жребеца. — Какво му е на животното? Наранено ли е, та сте го бинтовали така?

Наметалото на офицера покриваше по-голямата част от черепа и врата на коня. За войника бе цяло чудо, че животното изобщо може да вижда под толкова плат.

— Да, наранен е — отвърна ездачът. Все така стиснал юздите, капитан Матюс погледна обратно към портите. — Изгасете фенерите и факлите.

Стражите, стоящи най-близо до него, не помръднаха, втрещени от нареждането. Накрая мъжът, който се бе опитал да поеме юздите от капитана, попита:

— Извинете, сър, но наистина ли искате да изгасим фенерите и факлите?

Шлемът скриваше очите на Матюс, но войникът усети как те се впиват в него.

— Изгасете фенерите и факлите! И всички огньове.

— Какви са тези работи? — запита един новодошъл. Бронята му бе в по-добро състояние от тази на другите войници и го отличаваше като командир на стражата. — Капитан Матюс, сър? — Той отдаде чест. — Вие ли дадохте тази заповед?

— Изгасете фенерите и факлите! — повтори ездачът. — И всички огньове.

— Да не би да очакваме нападение?

Последва кратка пауза.

— Да. Нападение. Изгасете всички огньове! Бързо!

Командирът на стражата се обърна към останалите.

— Чухте го! Стефан! Изгаси факлите на стената! Вие тримата — лампите! Бързо!

През цялото време Алек Матюс гледаше от седлото. Всеки път, когато някой пламък изгаснеше, той кимаше. Когато последната факла угасна, командирът попита:

— Някакви други заповеди, капитане?

Адютантът погледна покритата глава на мъжа.

— Махнете си шлемовете! Хвърлете ги настрана!

— Извинете, сър? Това заповед ли е?

Ездачът отново кимна.

— Заповед.

Офицерът сви рамене и даде знак на хората си да изпълняват. Само капитан Матюс не свали своя шлем.

Когато всички бяха гологлави, капитанът внезапно пришпори жребеца си. Напълно объркани, войниците просто го зяпнаха.

— Някакви други заповеди, сър? — извика накрая командирът.

— Останете на пост — бе единственото, което отвърна ездачът, преди да изчезне в мрака.

Когато капитан Матюс бе достатъчно далеч, офицерът се обърна към мъжете.

— Затворете портите! Нали чухте? Очакваме нападение!

Известно време се чуваше суетенето на войниците в тъмнината, но накрая успяха да залостят портите. Командирът, който бе служил при генерал Торион през първите месеци от кариерата си, обмисли

получените току-що заповеди. Знаеше, че генералът високо цени капитан Матюс, иначе нямаше да го направи свой адютант. При все това в нито едно от нарежданията на капитана нямаше смисъл. Командирът и останалите му се бяха подчинили единствено от уважение. И все пак...

— Мътните ги взели тия заповеди, дори и да идват от него — измърмори офицерът. — Някой да ми намери шлема! Стефан! Запали факлите отново!

— Но капитан Матюс каза...

— Аз поемам отговорността! Чу ме! Джерард! Качи се горе и... защо, в името на светлината, си толкова напрегнат?

Другият войник погледна към сенките зад гърба си.

— Стори ми се, че чух нещо!

— Не търпя хората ми да се плашат от сенки по стените, особено когато се готви атака! Боромир! Ти тръгни отдясно...

Край крака на мъжа, на когото говореше командирът, премина нещо, подобно на котка. Преди да успее да различи ясно какво е, той забеляза още едно, движещо се към Джерард.

— Имам нещо на гърба си! — извика внезапно Стефан.

В същия миг стотици черни сенки се заизливаха от нощта — черни сенки, които очевидно се бяха качили по стената, без никой да ги забележи.

И други мъже започнаха да викат. Офицерът извади меча си, когато три от сенките се насочиха към него. Като се приближиха, той прониза едната, но другите две се отдръпнаха, за да го заобиколят. Знаеше, че докато се справи с едната, другата ще го спипа.

Очите му се нагодиха към мрака и той най-сетне видя какво представляват създанията.

Паяци... море от гигантски паяци.

Виковете заглъхнаха така бързо, както се бяха извисили. За онова, което командваше тялото на някогашния Алек Матюс, те звучаха като музика. Покачен върху главата му и скрит от шлема, паякът накара ъгълчетата на устата на гостоприемника да се извият в пародия на усмивка.

Пътят бе разчистен. Останалите вече можеха да влязат в града.

Скоро всички щяха да имат гостоприемници. Скоро Децата на Астрога отново щяха да се въздигнат...

— Този не представлява опасност за вас, господарю — отбеляза Карибдус. — Отдавна трябваше да умре. Аз ще го убия във ваша чест.

— Не. — Гласът бе леко дрезгав и изопваше всеки нерв в тялото на Заил. Обладаният Алдрик захвърли като непотребен боклук черупката, която доскоро представляваше Луната на Паяка, и пристъпи с лекота към пленения некромант. За разлика от останалите паяци, този имаше пълен контрол над гостоприемника си. Когато устата на лорд Джитан се раздвижи, почти не можеше да се види разлика с живия мъж: — Не. Той ще бъде запазен.

Карибдус се намръщи, но отвърна:

— Както пожелаете, господарю Астрога. Както пожелаете.

— Моите деца ще отидат в града на хората — каза им демонът. — От тях ще пият и едно ще станат. Силата ми отново ще нарасне! Аз отново ще бъда бог!

— Бог... ти никога не си бил бог! — успя да каже Заил и погледна с омраза към зловещата фигура. — Само низш демон, Астрога! И никога няма да бъдеш нещо повече! Изтривалка за Дябло, истинския Повелител на ужаса!

Тялото на паяка запулсира. На изкривеното лице на Джитан се появи изражение на основателна ярост и той вдигна ръка. В дланта му се материализира кълбо от черен пламък.

Но благородникът сви пръсти и огънят изгасна. Астрога отново се усмихна чрез устните на гостоприемника си.

— От моя господар Дябло тази титла никога не бих взел! Негов васал съм аз, но да властвам от негово име, той няма да възрази! Това кралство на хората ще се преустрои по мой образ и подобие, ала ще служи на целите на великия Дябло.

Заил погледна към своя събрат.

— Карибдус! Още ли не виждаш каква лудост отприщваш? Това ли искаш?

— Именно това. Точно от такова нещо се нуждае светът.

— Това ще запрати Баланса в мрака!

Белокосият ратмианин поклати глава.

— Не. Няма. Балансът ще се запази.

Заил зяпна, чудейки се как дори толкова побъркан човек може да вярва в това.

— Стига приказки — отсече Астрога. После демонът се обърна към олтара. — Хватката ми не е още здрава. Още време ще ми трябва.

— Моментът е чудесен — отвърна успокояващо Карибдус и сведе поглед.

Ала в този поглед Заил видя нещо, което Астрога не забеляза. Възрастният ратмианин наистина искаше да запази Баланса. Той планираше да предаде демона... но кога ли щеше да се случи това? Със сигурност не и преди безброй жертви да са изгубили живота си в името на този фалшив бог.

Заил се изкуши да спомене това на Астрога, но се съмняваше, че демонът ще го послуша. Като всички адски създания, паякът бе суетен до пълно отричане на реалността. За него бе невъобразимо някой да е в състояние да го надхитри.

Но ако това наистина бе възможно, именно Карибдус щеше да го постигне.

Обладаният благородник се върна при осакатения труп на Сардак. Астрога натопи пръста си в съсирващата се кръв и го допря до устата на Алдрик, за да я опита.

— Така отдавна бе, когато нектар такъв аз вкусвах! Така дълго, откак затворен бях в този проклет мехур! — Внезапно разярен, благородникът захвърли тялото настрани. — Несправедливост бе това! Престъпление!

— Те не са разбирали! — измърмори Карибдус, успокоявайки изчадието.

— Не разбираха, така е! — съгласи се Астрога. — Дарих им велика сила, много знание... и поисках само няколко души и кръв за тях! Малко, сравнено с алчността на смъртните! — Той се обърна към Заил. — Но други ми завидяха! Изиграха моите слуги да ме предадат, а после създадоха онова. — Демонът посочи строшената сфера. — Тук, където световите се сближават, където е лесно да се обхване величието ми.

И когато Астрога се появил отново, магьосниците го чакали. После го запечатали в Луната с цената на собствения си живот.

Но последователите на Астрога я откраднали. След множество изчисления те определили, че в определени моменти през няколко века

светът на смъртните и адът се докосват по необходимия начин, за да могат да се използват демоничните сили за освобождаването на господаря им. Трябвало им обаче още нещо, което вече обвързвало демона със света им.

Кръвта на децата му.

За демоните било възможно да се съвкупяват със смъртните, обикновено за ужас на последните. И все пак от подобен съюз понякога се раждали деца, които доживявали до зряла възраст. Ако не умрели при раждане, те обикновено бивали убивани съвсем скоро от онези, които разбирали какво представляват. Ала въпреки външността му, потомците на Астрога изглеждали по-човешки от останалите, а мнозина от тях дори били красиви и привлекателни. Затова те оцелели. За слугите на Паяка това били дарове за жертвоприношения — поне в продължение на няколко поколения, — преди множеството смесвания с обикновена смъртна кръв да намали силата на Астрога у тях дотолкова, че почти да изчезне.

Жреците не се притеснили, а сторили единственото, което можели. Винаги щом откриели някой, който да притежава дори частица от наследството на демона, те го отвеждали и убивали на олтара. Живото сърце на жертвите и кръвта им били запазвани с магия. Други заклинания ги пречиствали, за да може, когато дойде моментът, да бъдат използвани.

Но подобни зверства не можели да останат незабелязани вечно. Някои хора — като Синовеите на Ракис — открили живеещите сред тях поклонници на култа. Със съмнителната помощ на магьосници като визджерейците те намерили скрития храм под издигнатата по онова време там църква. Мястото служело за извор на сили, достигащи до самия ад, така че било идеално за целите на култа. Войниците и магьосниците приключили всичко това, като освободили осъдените на жертвоприношение и избили всички, освен малцина от последователите на Астрога.

Тези няколко бегълци преплували морето, където зачакали, докато съдбата им даде нов шанс. Заедно със себе си взели няколко запазени сърца и малко пречистена кръв. Когато луната се появила в подходящата фаза на небето, те направили магията, но твърде късно открили, че планът им е неуспешен. Слабата кръв не могла да изпълни целта си. Наистина освободила Астрога, но го превърнала само в бледа

сянка на истинската му мощ — твърде слаб, за да се пребори с визджерейците, които усетили завръщането му.

— Принуден бях да избягам тук, с надеждата истинската кръв на моите деца да ме обвърже по-здро̀во към света — изсъска Паяка. — Подушвах я дори през моретата-близна̀ци.

Синовѐте на Ракис вече ги нямало — падането на династия̀та им бе мистерия̀ дори за демона, — ала сега на тяхно място процъфтя̀вало кралство Уестмарч. Оцелелите последователи скрили отслабения̀ демон сред руините на планинското укрепление на старите им враго̀ве, а после затърсили хората, носещи кръвта му.

Ала визджерейците ги последвали по-бързо, отколкото очаквал дори Астрога. Повечето му човешки марионетки били избити и магьосниците използвали последната си сила срещу демона. Не могли да го унищожат, но успели отно̀во да го запечатат в къ̀лбото. След това поставили Луната в ръцете на един от своите, който вече бил загина̀л, и дошли на мястото, където сега бе пленник Заил, с намерението да го изличат завина̀ги от лицето на смъртния свят.

— Храмът е построен, за да усилва връзката между световѐте — обясни учтиво Карибдус на другия некромант. — Ако го унищожали, щели да отслабят тази връзка дотолкова, че дори чистата кръв на Астрога да не може да го освободи. Но по някаква причина се провалили. — Възрастният ратмианин изцъ̀ка с език. — Значи затова тук имаше трупове на визджерейци.

— Отмъщението ми поняко̀га е бавно, но е неотменимо — подигравателно се засмя Астрога и отно̀во вкуси от кръвта. — Те влязо̀ха, за да бъдат ухапани от най-малките, но най-смъртоно̀сни от децата ми. И умря̀ха. Усетих го дори в проклетия̀ си затвор.

Карибдус погледна към тавана.

— Господарю, последната фаза наближава. По-добре се пригответе.

— Да, прав си. — Астрога протегна омазаната си с кръв ръка към Заил. — Ела при мен, мой избранико̀.

И двамата ратмиани зяпна̀ха объркани. Заил обаче първи осъзна истината. Той си спомни ужасяващото пъ̀тешествие в отвъ̀дното и сблъска̀ си с немъртвите жреци в подземния храм.

— Ти си бил — извика той. — Ти ме отвлече от килията и насочи немъртвите поклонници към скрития̀ храм.

Карибдус го изгледа така, сякаш се е съюзил с демона в някаква тяхна си лудост.

— За какво говориш? Аз вдигнах мъртвите на Астрога под дома Несардо... и какво е ставало в килията?

Плененият некромант срещна погледа на своя събрат.

— Значи не знаеш всичко, което се случва? Очаквах друго. Ти вдигна мъртвите, но Астрога ги командваше. Те коленичиха пред мен, Карибдус! Нареккоха ме господар! Не разбирах защо. Поне досега.

— Само си измисляш! Астрога бе затворен в сферата! Той не би могъл да докосне нашия свят оттам!

Заил се изсмя.

— Но толкова близо до фазата на луната, когато световите са така близо един до друг, би могъл да стори някои неща... и без да го осъзнаваш, ти си му помогнал!

— За което ще получиш награда — обеща демонът през устата на лорд Джитан. — Веднага щом този по-добър гостоприемник стане мой и мога да възкреса цялото си съвършенство...

— Но гостоприемника, който аз ви предоставих, е съвършен, господарю — настоя белокосият ратмианин. — Той носи кръвта. Има талант в магията! Той е...

— Той не е като този. — Езикът на Алдрик облиза устните му. — Този е толкова по-добър. Дълго го изучавах. Съвършен е.

— Но той не носи кръвта.

— Не е и нужно. — Астрога повика Заил. — Ела...

Плененият заклинател се изправи против волята си.

Карибдус стори всичко по силите си да прикрие емоциите си, но Заил, който бе добър в това да преценява себеподобните си, видя засилващия се в него ужас. Каквото и да бе планирал възрастният некромант, за да се отърве от Астрога, сега щеше да бъде много затруднен от избора на демона да използва Заил за свой гостоприемник. Един опитен некромант с неговите познания в окултното щеше да даде огромна сила на Паяка. Всичко, което ратмианинът знаеше, щеше да бъде на разположение на Астрога.

Въпреки репутацията си, Карибдус бе направил ужасна грешка.

Ала грешките на съперника му изобщо не можеха да успокоят Заил. Докато се движеше безпомощно към зловещата фигура, той отчаяно се мъчеше да измисли защита срещу нападението на Астрога.

Щом краката на Паяка се забиеха в черепа му, ратмианинът щеше да спре да съществува като независима личност.

Колкото и да се опитваше, не можа да измисли нищо. Странното бе, че колкото и да се боеше за живота и душата си, много повече се притесняваше за невинните жители на Уестмарч, и най-вече за Селин Несардо.

Обладаният лорд Джитан го хвана за раменете, за да го задържи неподвижен.

Чудовищният паяк на главата на благородника извади краката си с отвратителен всмукващ звук. От крайниците и зейналите под тях ужасяващи рани на черепа на Алдрик рукнаха кръв и други течности.

После Астрога приклепна и скочи на покритата с качулка глава на Заил.

Ратмианинът се опита да изтръска демона, но чудовището се задържа здраво. То свали качулката му с единия си крак и така премахна последната преграда, която го отделяше от плячката му.

В същото време Алдрик Джитан се разтресе. Хватката му върху Заил се охлаби. Разноцветните му очи се обърнаха навътре и трупът на амбициозния аристократ се свлече на пода в безформена маса.

С крайчеца на окото си некромантът видя, че Карибдус пристъпя от крак на крак, но иначе не предприе нищо, освен да гледа. Ако възнамеряваше да попречи на демона да придобие цялото знание на Заил, явно смяташе да изчака, след като въпросният умре.

Скованият заклинател усети как връхчетата на краката галят тила му. В главата му проехтя гласът на Астрога.

— Да, ти си съвършен... ще бъдем едно... и всички ще станат мои деца...

Силна болка прониза главата на Заил.

Паяците се стичаха от всички страни.

Отначало изкачваха незащитената стена, но после стражите — сега гостоприемници на Децата на Астрога — отвориха отново портите, за да пуснат множеството да премине.

Морето от арахниди се изля в най-близките сгради, промъквайки се през пукнатини, много по-малки от телата им. Само след миг от

тези постройки прозвучаха писъци, които изпълниха нощта. Краткотрайни писъци.

И докато някои от Децата намериха своите гостоприемници, останалите продължиха нататък. Човешкият град бе огромен. Щеше да има достатъчно за по-голямата част от рояка.

Освен това онези, които не намереха тела тук... щяха просто да продължат към следващото човешко обиталище.

Генерал Торион се поколеба дали да не се върне в двореца, за да освободи Селин от компанията на краля, но реши, че не бива. Под закрилата на Юстиниан поне нямаше да се притеснява за безопасността ѝ. Освен това връщането му би обидило младия крал, а на този деликатен етап ветеранът не желаше това.

След като приключи със задачата си, командирът нямаше други належащи дела, но откри, че не иска все още да се връща в дома си. Събитията от изминалия ден не му позволяваха да се опусне.

Накрая Торион реши да направи обиколка на постовете. Вече нямаше нужда от това, защото добри воители като капитан Матюс вършеха тази работа вместо него, но старата рутина щеше да му помогне да се отпусне.

Обмисли дали да не отиде до западните порти, но накрая реши да посети североизточните. Те гледах към гората и планините и по тях имаше най-малко войници. Значи моментът бе добър да даде урок на малцината останали, че дори и секцията от стената да е най-спокойната, заниженият им брой изисква много по-сериозна бдителност.

Патрулиращите по улиците стражи му отдаваха чест, като ги подминаваше. Също като тях, и Торион носеше шлема си. Тежката проклетия никак не му се нравеше, но дъждът се бе завърнал и визьорът пазеше очите му от водата по-добре от всяка качулка.

Когато приближи портите обаче, Торион забеляза, че нещо не е наред. На първо място районът изглеждаше много по-тъмен, отколкото трябваше. Дори и в най-лошото време винаги имаше поне няколко газени лампи. Освен това сенките се движеха като живи.

После чу първия писък.

— В името на Ракис!

Генералът извади мечата си и пришпори жребеца. Добре тренираният кон обаче се дръпна и отказа да се подчини. Колкото и да

се опитваше, Торион не можеше да го накара да направи повече от няколко крачки, след което животното отново отстъпваше.

До слуха му достигна нов писък. В сенките се движеше нещо с размера на котка, но... с твърде много крака.

Какво му беше казала Селин? История за... паяци?

— Невъзможно — промърмори той. — Невъзможно... Но щеше да е глупаво да поема рискове. Нещо бе ужасяващо не наред.

Той погледна през рамо към мястото, където бе видял последните стражи.

— Тревога! Тревога! Възможно нахлуване през портите! Нахлуване...

Нещо тежко падна на главата на коня му. Още преди животното да е изцвилило ужасено, втора такава сянка падна на ръката на Торион. Той успя да забележи няколко крака и множество очи.

Генералът удари създаването по гърба с ръба на меча си. Изчадието изсъска и падна от ръката му. Но в същия момент още две такива създания се спуснаха на рамото му.

Торион отблъсна едното, продължавайки да крещи:

— Тревога! Тревога!

От сенките чу виковете на други войници. Първият, който се появи обаче, идваше откъм портите. Мъжът — подофицер, когото генералът разпозна — се движеше тромаво към борецкия се ездач.

Торион усети, че не всичко е такова, каквото изглежда.

— Хей, ти! — извика той, докато убиваше и другото създание. — Какво става? Какво се е случило с останалите войници при портите?

Войникът не отговори, а само продължи да се приближава към командира си. Зад него от мрака се появиха още двама. И те се движеха по същия нескопосан начин.

Торион се пита да обърне коня си, но сега животното стоеше неподвижно като статуя. Той видя, че един от паяците се е настанил върху главата му. Яростно замахна към изчадието с меча си и го откъсна от коня, но повечето от осемте му крака останаха забити в черепа на нещастното животно.

Торион имаше само миг да осмисли ужасяващата гледка, преди жребецът да се свлече. Опита се да отскочи настрани, но не успя.

Удари се силно в паважа. Силна болка прониза левия му крак. Ветеранът се опита да го раздвижи, но установи, че е затиснат под

тялото на коня.

Върху гърдите му скочи нов паяк. Той се опита да го перне, но чудовището се задържа със зъбите си за ръкавицата му. Торион мислено благодари, че паякът не е успял да пробие плата, защото бе сигурен, че създаването е отровно.

Още и още от гадините го налазиха. Генералът не можеше да разбере защо никоя от тях не го бе ухапала, но подозираше, че отговорът няма да му хареса.

Над него се надвеси сянка. Беше подофицерът. Мъжът посегна със свободната си ръка към главата на Торион.

Не, не към главата му... а към шлема. Генералът се изви. Когато войникът се наведе за втори опит, Торион видя, че шлемът на мъжа е леко изкривен. А под него нещо се движеше.

Борецията се командир замахна с цялата си сила към войника. Острието уцели гърлото на мъжа. Шлемът падна.

Също както и при коня му, върху главата на мъртвия човек се бе покачил паяк. Торион нямаше нужда да гадае какво прави там.

Той се опита да се дръпне от пътя на падащото тяло, но кракът му все още бе притиснат. Торион изруга, съзнавайки, че възможностите му за отбрана се изчерпват.

После пред погледа му се появи светлина. Чу изплашени викове, но в тях се долавяше и решителност. Паяците върху гърдите му се разпръснаха, за да избягат от сиянието.

— В безопасност сте, сър! — извика един войник и го хвана за ръцете.

— Дръжте си шлемовете на главите! — предупреди ги той. — Пазете се от сенките! Не позволявайте на тези паяци да се приближат!

Още докато го казваше, чу вик, който му подсказа, че поне за един от мъжете предупреждението е закъсняло.

Прозвуча дрънчене на оръжия. Докато генералът се изправяше на крака с помощта на новодошлите, видя двама войници, които се биеха с две от жертвите на изчадията. Въпреки че обладаните мъже се движеха странно, все пак успяваха не само да парират всеки удар, но и да контрират със свои атаки.

Торион преброи хората около себе си. Седем, на които можеше да разчита. Един бърз оглед на сенките го предупреди, че скоро техният брой няма да е достатъчен.

— Отстъпление! Отстъпление! Дръжте факлите и лампите, насочени към тях! Бързо!

Повечето се подчиниха достатъчно бързо, но обладаният страж, биещ се с един от войниците, изведнъж се протегна и блъсна шлема му. Върху главата на безпомощния боец веднага скочи паяк, който заби краката си в черепа му с ужасяващо пукане. Войникът падна на колене за миг, а после се изправи със същия стъклен поглед като останалите и последва досегашния си враг.

— Отстъпвайте, дяволите ви взели! — викаше Торион. После огледа обкръжението им. — И бързо евакуирайте тези сгради!

Но отвътре се разнесоха викове, които подсказаха на генерала, че е закъснял. Той отново изруга и понечи да отстъпи, но после се спря. Погледна за миг към прозореца до себе си.

— Ти! — извика Торион на един изплашен войник. — Дай ми лампата си! Побързай, човече!

Генералът почти изтръгна светилото от ръцете на другия и го хвърли към прозореца. Месинговата лампа строши стъклото и разпиля съдържанието си по пода.

Вътре лумнаха пламъци, които бързо обхванаха пердето на строшения прозорец.

Огънят за първи път разкри ясно няколко от паяците. Торион никога не бе виждал подобни, макар и да приличаха на митичните тъкачи. Доколкото зависеше от него обаче, това бяха само гротескни демони и ако пламъците ги отблъскваха, както изглеждаше, значи щеше да му трябва колкото се може повече огън.

Дори ако това означаваше да изпепели Уестмарч.

— Другата лампа! В онази сграда!

Не го беше грижа за обитателите, защото те вече бяха или мъртви, или нещо по-лошо.

От двете страни на улицата лумнаха пламъци. Няколко от гнусните паяци се запалиха. Останалите се отдръпнаха.

Торион се молеше неспирният дъжд да не угаси и огъня, и надеждите му. Планът му, изглежда, работеше. Потокът от чудовища бе секнал. Те се щураха наоколо, сякаш несигурни какво да правят.

После един от хората му изсумтя и падна. Зад гърба му стоеше нещо, което в началото приличаше просто на друг войник. Чак когато

фигурата вдигна глава, Торион видя, че шлемът не му е по мярка, сякаш мъжът се опитваше да скрие нещо под него.

Преди някой да успее да го спре, обладаният страж изтръгна шлема от главата на войника, когото бе повалил. От гърба на изправената фигура скочи паяк, който незабавно заби нокти в главата на падналия.

Торион внезапно осъзна, че опасността за града е много по-голяма, отколкото бе предполагал. Този войник не бе дошъл откъм портите. Той се бе присъединил към отряда му изотзад.

Генералът се втурна към двамата, пронизвайки изправения мъртвец в гърлото, преди онзи да успее да реагира, а после заби меча си в главата на мъжа под него, убивайки и паразита отгоре. Друг войник довърши паяка, скрит под шлема на първата жертва.

Генералът освободи меча си и погледна към изчадията, които отново се приближаваха към тях.

— Отстъпление! Отстъпление, мътните го взели! И искам всеки от вас да притисне шлема към главата си! Който не го стори, ще бъде екзекутиран! Ясно ли е?

Не изчака да чуе дали е ясно. Дъждът все още бе достатъчно лек, за да не изгаси факлите, но това тук беше изгубена битка. Торион изруга, съзнавайки, че подкрепленията, които му трябваха, са много по-навътре в центъра на столицата, изпратени там по негова заповед заради желанията на краля.

Кралят!

Генералът сграбчи един войник.

— Намери си кон! Отиди до двореца на негово величество! Кажу ми, че целият град е в опасност! Кажу ми, че ни трябва всички свободни мъже, особено онези, които бе поискал за парада утре! Ще ги задържим колкото можем!

Докато пратеникът се отдалечаваше, от други части на града проехтяха писъци.

— Те са навсякъде — промърмори ветеранът. — Навсякъде са...

Но, изглежда, прииждаха най-вече от посоката, от която бе казала Селин. Торион почти съжали, че не е казал на пратеника да я доведе, за да може да я разпита повече за тази зловеща инвазия, но после си представи как благородничката става жертва на паяк. Не, той никога

нямаше да допусне това. По-добре тя да си стои, където е. В двореца щеше да е в безопасност.

А и когато Юстиниан получи съобщението, той със сигурност щеше да прати помощ...

ДВАДЕСЕТ

Първият далечен крясък накара Селин да скочи на крака от ужас. Щом го чуваше тук, в замъка, това не предвещаваше нищо добро за града.

Юстиниан я хвана за ръката и въпреки че част от нея се опита да призове силата, която бе използвала върху Торион, нищо не се случи. Кралят я придърпа обратно на подиума и я принуди да седне до него.

— Наистина е добре да се успокоите! Трябва само да изчакаме подходящия момент! После всичко ще се оправи. Ще видите...

— Ще се оправи? Но Ваше Величество, какво ще стане с хората? Онези, които страдат? Всички невинни жертви?

За миг се появи несигурният Юстиниан, когото тя познаваше така добре. Ръката му потрепери. Той бързо погледна надясно, където се носеше духът на Корнелиус. Корнелиус, който не предлагаше мъдър съвет, а покварените напътствия на Карибдус.

Чу се още шепнене, но лейди Несардо отново не разбра нищо. Лицето на Юстиниан отново се успокои. Той издиша и погледна към Селин.

— Ето, виждате ли? Дори аз се притесних за момент! Както ви казах, всичко ще бъде наред! Татко го казва, а той знае. Той винаги знае.

Селин се опита да обясни на краля истината за духа, но Юстиниан отказа да ѝ повярва. Въпреки това тя пак опита:

— Ваше Величество, вярвам ви, когато казвате, че това е вашият почтен баща, но отново ви повтарям, че той е попаднал под властта на заклинание! От устата му излизат лъжите на некрманта Карибдус! Покойният крал никога не би позволил това клане, независимо от причините! Той обичаше народа! Защищаваше го! А сега Корнелиус е принуден да говори против волята си...

— Макар и да не ми се иска, отново ще ви накарам да замълчите, лейди Несардо. Знаете колко ви харесвам, но как може да говорите

така за баща ми? Обвинявате го, че е марионетка! И при това на добрия Карибдус!

Тя се отказа. Юстиниан не можеше или не искаше да повярва, че някой би могъл да нарежда на баща му, дори и в смъртта. И което бе по-лошо, той виждаше в некроманта доверен съветник! Колко ли дълго бе планирал Карибдус тази гавра?

През дебелите стени на двореца прозвучаха още писъци. Кралят отпи от виното, а после предложи и на нея.

От друга посока, доста по-наблизо, се чу спор. Юстиниан наклони любопитно глава. Селин се наведе по посока на гласовете, в опит да чуе по-добре. Безпомощността в тона на единия съвпадна със собственото й униение. Тя предположи, че това е някой, който се опитва да предупреди краля, но не може да влезе.

Минута по-късно Едмън ФеърUEDър се промъкна в залата. От безобиден слуга, в очите на благородничката той се бе превърнал в демон не по-добър от лорд Джитан или Карибдус. Тя дори подозираше, че той съвсем доброволно участва в ужаса, разиграващ се навън.

— Каква е тази бъркотия отвън, Едмън? — попита кралят.

— Естествено войник от стражата. Каза, че е пратен от генерал Торион. Информирах го, че не трябва да бъдете безпокоен. Той вдигна скандал. Накрая накарах хората от охраната да го арестуват и да го хвърлят в килия за през нощта. С позволението на Ваше Величество, разбира се.

Юстиниан помисли за момент.

— Щом трябва. И все пак се погрижете да му се осигурят удобства и да го нахранят, Едмън. Все пак мъжът просто изпълнява дълга си. Не е знаел, че не бива.

— Както кажете, Ваше Величество...

Лейди Несардо не можа да се сдържи.

— Едмън ФеърUEDър, разбирам защо кралят действа по този начин, но ти? Би трябвало да осъзнаваш какво се случва! Нима просто ще стоиш и ще гледаш, докато този ужас се разиграва пред очите ти?

Изражението му остана безизразно, но очите му проблеснаха опасно.

— Аз живея, за да служа на господаря си. Той дава заповедите, а аз се подчинявам.

— И си великолепен в своята вярност, скъпи Едмън — каза кралят с усмивка.

Слугата се поклони учтиво и се оттегли.

Селин се намръщи. По някаква причина имаше чувството, че когато Едмън ФеърUEDЪР говореше за верността към господаря си, имаше предвид някой друг, а не краля.

Алдрик Джитан? Може би. Карибдус? Едва ли. Не си представяше този човек толкова предан на некромант.

Младата жена се намръщи. Доникъде нямаше да стигне, ако се тревожеше за такива незначителни неща. Трябваше да действа.

Но как? Когато поиска да излезе, Юстиниан ѝ попречи с лекота. Явно бе способен да владее магията, докато нейните сили — наистина често непредсказуеми, — изглежда, изобщо отказваха да работят. Причината бе в нещо, което правеше кралят, сигурна бе в това... но какво?

Знаейки, че духът на Корнелиус я чува, Селин каза:

— Искан да попитам и по-рано, Ваше Величество, тази дарба за магията нещо наследствено ли е? Не съм чувала да се говори...

Както се бе надявала, Юстиниан гореше от желание да ѝ говори за себе си. Може би дори си мислеше, че е започнала да проявява интерес към него. Тя не искаше да си играе така с него, но нямаше друг избор.

— Не, не. Нищо подобно. Това всъщност си е лично моя дарба. Специален дар, който получих. — Той посегна към шията си, където Селин за пръв път забеляза черната верижка. На нея висеше нещо, скрито под дрехите му.

— Искате ли да...?

Селин чу внезапния шепот, който прекъсна краля, и веднага разбра за какво се отнася. Юстиниан потвърди подозренията ѝ, като бързо дръпна ръка към бузата си. Престори се, че просто е искал да се почеше, и продължи:

— Тоест мисля, че аз съм първият, в който се е проявил този талант. Може би е по майчина линия. Тя произлиза от кралски род от Лут Голейн, нали знаете. Доколкото съм чувал, там се случват всякакви мистични работи. Оттам произлиза, да.

Юстиниан изглеждаше много доволен от обяснението си, въпреки че на нея ѝ се стори ужасно неубедително. Тя кимна все едно

му вярва, но мислите ѝ останаха насочени към верижката на врата му. Благородничката бе убедена, че именно тя — каквото и да представляваше — бе източникът на новите умения на краля и нещото, което отнемаше нейните сили.

Отвън долетяха още викове. Вече бяха почти постоянни. Ръката ѝ потрепери и тя каза:

— Ваше Величество, мисля, че все пак бих пийнала малко вино.

— Но разбира се!

Кралят се пресегна към масата и взе втора чаша. Напълни я и ѝ я подаде.

Селин посегна да я вземе, но ръцете им се сблъскаха и чашата полетя към пода, разплисквайки съдържанието си. Юстиниан инстинктивно се наведе да хване падащата чаша.

Лейди Несардо се хвърли напред, сграбчи верижката и дръпвайки я рязко, я скъса.

— Какво... — успя да каже младият монарх, преди Селин да изтръгне предмета изпод ризата му. Жената веднага отскочи надалеч от краля.

Предметът, който се полюшваше на верижката в ръката ѝ, представляваше триъгълен бронзов медальон, на който бе гравирано око, заобиколено от зъби. Той излъчваше същите тъмни енергии, които Селин усещаше винаги, когато бродеше из старите подземия на имението си. Очевидно този артефакт не бе създаден с добри намерения наум.

— Върнете ми го! — извика Юстиниан и тръгна към нея. — Нужен ми е!

Ръцете му я сграбчиха...

И внезапно Селин се оказа зад него.

Не знаеше как се е озовала там. Кралят се обърна рязко, а на лицето му вече се четеше истерия. Той все повече заприличваше на сина на Корнелиус, когото тя познаваше — изплашен и несигурен.

— Всичко ще развалите! А беше планирано толкова добре! — Юстиниан отново се хвърли към Селин.

Но тя пак изчезна от мястото си и се появи на друго, този път близо до вратата. Сега обаче Селин видя, че медальонът бе проблеснал за миг, когато пожела да се отдалечи от Юстиниан.

Всъщност усещаше и магията, която отново бушуваше в кръвта ѝ. Изглежда, това колие действаше по сложен начин. На Юстиниан, който притежаваше малко или никакви магически умения, медальонът му даваше само толкова, колкото да се мисли за неуязвим. За съжаление срещу силите, отприщени от Карибдус и Джитан, неговите умения щяха да бъдат смехотворни.

Но за човек с вродена дарба като нея, медальонът очевидно можеше да стори много повече. Той засилваше уменията ѝ дотолкова, че бе способна да фокусира силата си както никога преди.

Което означаваше, че най-накрая можеше да стори нещо... но само ако успееше да избяга от двореца.

Две ръце я сграбчиха изотзад в здрава хватка. Тя усети нечий горещ дъх във врата си и чу противния глас на Едмън ФеърUEDър:

— И какво си мислите, че правите, милейди?

Юстиниан плесна с ръце.

— Слава богу, че си тук, Едмън! Тя взе медальона!

— Виждам, Ваше Величество — отговори съветникът, а после добави шепнешком на Селин: — Но моят господар Астрога няма да го позволи!

Той я притисна с една ръка към гърдите си, а после дръпна другата назад.

Кралят сякаш отново се паникьоса.

— Едмън! Няма нужда от това! Просто ѝ го вземи...

Селин не изчака да види какво възнамерява да стори нападателят ѝ, а вместо това се опита да направи същото, което, без да иска, бе причинила на Заил. Докосна ръката на съветника със своята и концентрира цялата си ярост в нея.

Но ако очакваше да опърли леко ръката му, колкото да се освободи, я чакаше изненада. Чу се пукот, като от припламващ огън, последван от писъка на мъжа зад нея.

Селин се отскубна и в гърба я удари вълна от горещина. Тя залитна, а после се обърна, за да види резултата от атаката си.

Едмън ФеърUEDър представляваше жива факла. Пламъците го бяха обгърнали изцяло, но по някаква причина не докосваха нищо друго, дори пода под краката му. Огънят се бе разпространил толкова бързо, че съветникът на краля още бе жив... но не за дълго.

Все така не спирайки да крещи, Едмън изпусна нещо. За ужас на лейди Несардо, предметът се оказа кинжал, много подобен на онзи, с който лорд Джитан възнамеряваше да я принесе в жертва.

„Моят господар Астрога“ — бе казал мъжът. Тя не можеше да повярва, че влиянието на Паяка е стигнало дотук. Откога ли Едмън служеше на демона?

Ала той нямаше да му служи повече и само това имаше значение. Предателят направи две крачки към нея, после се свлече с глух стон. Пламъците продължиха да гложат гърчещото се тяло, но килимът под него дори не почерня.

Кралят залитна към трона си, хлипайки задавено. Известно време остана неподвижен, като само клатеше глава. Накрая владетелят на Уестмарч промълви:

— Татко... Татко... Какво да правя?

Щом чу това, Селин бързо се обърна, за да се разправи и с духа. Тя нямаше да позволи сквернословията на Карибдус да излизат от устата на Корнелиус.

Но въпреки че духът на стария крал още бе там, покварата, която ѝ напомняше за некроманта, я нямаше. Корнелиус изглеждаше внезапно свободен от влиянието на Карибдус. Селин предположи, че каквато и магия да е контролирала мъртвеца, отнемането на медальона от сина му някак си я е прекъснало. Освен това, когато чу думите, прошепнати от баща му, изражението на Юстиниан подсказа, че Корнелиус вече не следва чужди инструкции.

— Какво съм направил? — Синът пребледня. Поклати глава и ужасът се върна на лицето му. — Но аз не исках... върших само каквото мислех, че ще те накара да се гордееш...

— Ваше Величество! — прекъсна го лейди Несардо, обръщайки се и към двамата. — Лорд Торион изпрати вестоносец! Трябва да говорите с него незабавно! Градът е нападнат от чудовища. — Тя продължи, обяснявайки всичко, което можеше да вмести в толкова малко време.

— Да, разбира се! — отвърна Юстиниан веднага щом благородничката приключи. Пръстите му нервно забарабаниха по облегалката на трона. — Мъжете за парада ще помогнат! Трябва да прочистим нападнатите места... Стража! Стража!

Наложи му се доста да покрещи, докато войниците се отзоват. Явно Едмън Феърудър ги бе отпратил надалеч. Кралят издаде нервно няколко заповеди, като неведнъж гледаше към мястото, където стоеше духът на баща му. За щастие никой, освен него и Селин, не можеше да го види.

Когато приключи със стражата, Юстиниан отново наведе глава към баща си.

— Да! Да, трябва да разбере!

— Какво има, Ваше Величество?

— Торион! Генералът трябва да научи, че идва помощ! Трябва да разбере, че е нужно да удържи положението дотогава! Къде, мътните го взели, е онзи пратеник?

Селин докосна медальона. Осени я една рискована мисъл.

— Може и да има друг, по-бърз начин...

За негова чест, той разбра веднага. И с право се изплаши.

— Не може да го мислите сериозно, лейди Несардо! По-добре незабавно да се отървем от това гнусно нещо! Видяхте какъв проклет глупак бях с него...

— Нямам друг избор, Ваше Величество... Ние нямаме друг избор.

— Забранявам ви!

Селин обаче не се вслуша в протестите му. Тя затвори очи и притисна медальона към гърдите си, опитвайки се да не обръща внимание на студа, излъчващ се от него. В ума си видя Торион. Не знаеше как точно ще се пренесе при него, просто се надяваше естественият ѝ инстинкт да ѝ позволи да...

После усети дъжда по врата си.

В ушите ѝ проехтяха писъци и тя бързо отвори очи. Наоколо горяха огньовете, но много от тях бързо гаснеха заради неспирния дъжд. Един вик я накара да потрепери.

После видя генерала.

Силуетът на Торион се откри на фона на пламъците, докато крещеше заповеди на стрелците, чиито стрели бяха покрити с парцали. Селин бързо разбра, че те са напоени с масло.

Неочаквано чу съскане зад гърба си.

Без колебание, тя се обърна и протегна с ръка. От нея бликна огнено кълбо... точно навреме, за да удари голямото черно същество,

скачащо към главата ѝ.

Огромният паяк падна на земята с жалостив писък и краката му се сгърчиха, докато гореше.

— Селин! — Торион дотича до нея. — Наистина си ти! Какво правиш наред всичко това, дявол да го вземе? Веднага се върни...

— Млъкни, Торион! Крайно време е да ме изслушаш!

Когато той най-сетне замълча, тя бързо му разказа за случилото се.

— Мътните го взели! Трябваше да се сетя! Трябваше! Всичко около момчето бе твърде хубаво, за да е истина!

— Не е имало как да разбереш! — настоя Селин. — Не и при пъкленото съзаклятие на Едмън, лорд Джитан и Карибдус!

— Е, Едмън ФеърUEDър изобщо няма да ми липсва...

Разговорът им бе прекъснат от още викове. Поток от паяци се появи от сенките вляво от защитниците. Двама мъже бяха повалени от вълната. Арахнидите запъплиха по тях. Според инструкциите на Торион шлемовете им бяха здраво завързани за главите. За съжаление, като не намериха начин да ги махнат, няколко паяка в крайна сметка ухапаха жертвите си.

Ефектът от отровата им бе моментален. Мъжете започнаха да крещят и да дерат ухапаните места. Разтърсиха ги конвулсии.

Миг по-късно бяха мъртви.

Генералът изруга.

— Занесете онези факли там! Трябва ми още една бъчва масло! Изгубим ли тази част от града, ще трябва да отстъпим почти до двореца!

Селин разбираше ужасната дилема на Торион. Той трябваше или да изгори столицата, или да я остави да стане жертва на паяците.

После очите ѝ се спряха на една от бъчвите. Тя погледна към противния амулет на Карибдус, а после обратно към маслото.

— Торион! Накарай ги да се отдръпнат от онази бъчва... и от другата до нея!

Той само я погледна и се подчини. Ветеранът бързо оттегли хората си от бъчвите, после кимна.

Без да е съвсем сигурна какво иска да постигне, Селин се концентрира върху двата съда. В същото време стисна здраво медальона.

И двете бъчви полетяха във въздуха, като изстреляни с катапулт, а после паднаха безпогрешно насред най-гъстото струпване на паяци.

Точно преди да се стоварят отгоре им, тя ги посочи с пръст.

От ръката ѝ бликнаха две огнени стрели. Те се понесоха към бъчвите с такава скорост, че благородничката дори не посмя да мигне от страх, че няма да види резултата.

Експлозиите избухнаха почти едновременно. Върху паяците се изля огнен дъжд. Измряха десетки твари, изпечени живи толкова бързо, колкото и онзи, който я бе нападнал преди това. Яростното съскане, което издаваха, докато горяха, накара не един човек да запуши уши.

Селин се задъха и се приведе. Последното усилие бе изсмукало силите ѝ. Възможностите ѝ имаха предел дори с медальона.

Торион я видя как залита.

— Селин! Зле ли ти е?

— До... добре съм! Просто... просто ми трябва почивка... — Тя се облегна на него.

— Нищо чудно, след това представление! Как успя да...

Тя поклати глава, за да покаже, че не иска да говори за това.

Командирът кимна разбиращо и погледна над главата ѝ към един от хората си.

— Хей, ти! Донеси вода дамата! Бързо!

— Торион — успя да промърмори червенокосата жена. — Успях ли... успях ли да ги спра?

Той я обърна към пожара. Няколко паяка там още шаваха, но се движеха безцелно и объркано. Останалите представляваха просто овъглени купчинки.

— Да, Селин, ти ни спечели време. Успя.

— Но само време.

— Освен ако не спрат да прииждат, да — призна той. Оставаше ѝ да стори само още едно нещо — онова, което трябваше да направи от самото начало.

— Трябва да отида при него.

— Хм? Него? — Генерал Торион я изправи на крака. Очите му заблестяха на светлината на огньовете. — Нямах предвид онзи демоничен заклинател...

— Името му е Заил. — Гласът ѝ омекна. — Просто Заил.

— Селин, забранявам ти!

Тя вдигна ръка към него. Той инстинктивно отстъпи, а после се намръщи.

— Не можеш да ми забраниш нищо, Торион. Трябва да отида при него. Това е единствената ни надежда!

— Тогава ще дойда с теб!

Благородничката направи крачка назад. Тялото ѝ се нуждаеше от почивка, но сега не можеше да си позволи такъв лукс.

— Нужен си тук. Уестмарч разчита на теб, Торион...

— Селин! — Той пристъпи към нея.

Лейди Несардо стисна здраво медальона и си представи Заил. Видя смелото му бледо лице, умните му очи и краткотрайната усмивка, която веднъж ѝ бе дарил. Дори успя да види дясната му ръка, при това вече не с отвращение, а с разбиране.

Стомахът ѝ се сви. Въздухът сякаш напусна дробовете ѝ...

Тя падна върху твърда, влажна земя. Силата на удара я накара да изпусне медальона. Замаяната благородничка се претърколи наляво и чу звук като от камък, падащ в езеро.

По инерция продължи да се търкаля още няколко секунди. Накрая успя да сграбчи един храст. Краката ѝ политнаха напред, но най-сетне успя да спре.

За няколко мига единственото, което можеше да стори, бе да поеме колкото се може повече въздух в дробовете си. Студената земя, леденият дъжд... те нямаха значение. Чувстваше се така, сякаш по главата ѝ галопираха стотина коне заедно с ездачите.

После забеляза ярка светлина някъде напред. Примигна и се опита да фокусира погледа си. Междувременно пулсирането в главата ѝ намаля и дишането ѝ се оправи.

И когато се възстанови достатъчно, си спомни Заил.

Тревогата за него ѝ даде сили да се надигне на крака. Влажната ѝ коса бе прилепнала по главата и раменете ѝ. Тя отметна няколко кичура от лицето си и се огледа. Странно, но въпреки дъжда и мъглата имаше достатъчно светлина, за да види близките околности.

За съжаление не видя медальона. Скоро ѝ стана болезнено ясно къде най-вероятно бе паднал. Недалеч от нея течеше поток, чието ниво се бе повишило от дъжда. Тя си спомни звука отпреди малко.

Трябваше или да губи ценно време, за да го претърси, или да намери Заил сама. Селин дори не знаеше къде се намира. Предположи, че е достигнала предела на силите си.

Това я накара да изпита нова тревога. Можеше ли изобщо да стигне до него? Ако дори със силата на медальона се бе озовала насред гората, как тогава можеше да е сигурна, че следващият ѝ опит ще е по-успешен? Преди да открадне артефакта от Юстиниан, благородничката дори не бе опитвала подобна магия.

„Стига! — нареди си Селин. — Сардак го няма, Торион и градът са в опасност, а Заил може би е на броени минути от смъртта!“ — Странно, но съдбата на некроманта я плашеше най-много.

— Един бърз поглед — прошепна изкаляната жена. — Ако не мога да го намеря веднага, ще се откажа!

Макар че ботушите ѝ постоянно се хлъзгаха в калта, Селин тръгна към потока. Той изглеждаше два пъти по-широк от нормалното и бе толкова буен, че тя се зачуди дали медальонът изобщо още е наоколо. Малкото леко парче метал вече можеше да се намира на другия край на гората.

Но трябваше да провери. Селин внимателно стъпи първо с единия, а после и с другия крак в потока, и се вгледа във водата. Поне светлината отгоре ѝ помагаше да вижда...

Лейди Несардо внезапно се зачуди откъде идва тази светлина и погледна нагоре.

Луната бе почти изцяло покрита от сенчест паяк.

— Не... не...

Щом ужасяващото изчадие се виждаше така ясно, значи вече нямаше никакво време. Карибдус и Алдрик чакаха точно този момент.

Тя се наведе над потока и започна трескаво да бърка из водата. Тук-там успяваше да различи дъното, но не видя нищо, освен камъни и мъх. Селин затрепери.

После между дърветата вляво от нея се появи нова светлина, която ѝ напомни за успокояващото сияние, което бе зърнала първоначално. Оттам се носеха и някакви нежни звуци... музика? Благородничката погледна към светлината... и видя, че в нея е очертана могъща фигура с дълга, сенчеста качулка и сребриста роба. Само за миг изненаданата жена си помисли, че вижда и огнени криле... но когато примигна, тях ги нямаше.

— Кой е там? — извика тя, предпазлива към всеки непознат в гората.

Новодошлият не отвърна, а продължи да върви към нея. Предположи, че е мъж. Беше много по-висок от нея и дори от Заил. Благородничката наклони глава — звуците, идващи от неговата посока, я вълнуваха така, както никоя песен досега.

— Не се приближавайте! Кажете ми кой сте!

Отново никакъв отговор. Селин се напрегна. Съмняваш се, че може да призове достатъчно огън, за да запали дори свещ, а какво оставаше за този новодошъл. И все пак нямаше намерение просто да стои там, докато вероятно я заплашваше опасност.

— Последно предупреждение! — извика Селин. После вдигна ръка и се подготви. Ако можеше да призове достатъчно сила поне да го уплаши...

Светлината зад фигурата изчезна толкова рязко, че ѝ се наложи да примигне, за да привикнат очите ѝ към мрака.

А когато ги отвори, видя, че приближаващото се създание изобщо не е човек. Беше вендиго.

И съдейки по козината, белезите и най-вече по очите му, тя някак разбра, че е именно онзи звяр, който я бе спасил от храма.

ДВАДЕСЕТ И ЕДНО

Карибдус не би оцелял повече от век, ако не бе способен да се адаптира. Очевидно беше подценил досега, който Астрога бе имал от затвора си до света на смъртните. Невнимателна грешка, но не и непоправима. Облеченият в броня некромант винаги планираше резервни варианти и сега вече знаеше какво да стори.

Ако Астрога искаше тялото на Заил, Карибдус щеше да му го даде... за известно време. В действителност никой не познаваше силните и слабите страни на един ратмианин по-добре от някой негов събрат, така че той щеше да използва това предимство. Вече бе заложил няколко неуловими заклинания върху покойния Алдрик Джитан, които щяха да му позволят да отхвърли Астрога, когато светът постигнеше истински Баланс. Вариации на тези магии можеха да бъдат поставени и върху Заил. Защитните заклинания и вродената магическа способност на по-младия некромант щяха да ги замаскират по-добре от онези на аристократичната марионетка Карибдус.

Но трябваше да действа бързо. Онова, което в момента вършеше демонът, подготвяйки се да превземе тялото на Заил, бе невидимо за смъртното око, но не и за опитен заклинател като ратмианина. Ала Астрога откриваше, че младият некромант се съпротивлява по-силно от очакваното. Карибдус се възхищаваше на усилията на младия си колега, макар и да бяха безполезни. Те доказваха силата на ратмианското обучение и му предоставяха времето, от което се нуждаеше за новата си магия.

Така наречените Деца на Астрога бяха лесни за манипулиране, защото бяха съвсем бледи подобия на господаря демон. Карибдус се концентрира. Нямахше да му е нужно много време, за да приключи.

Той извади от колана си белия кинжал на Заил. Сега той играеше ключова роля за реализиране на плановете му. Една малко по-различна вариация на заклинанието за изсмукване на силите щеше да направи така, че в даден момент демонът да открие, че „по-доброто“ му тяло всъщност е по-крехко дори от онова, което бе изоставил.

Но когато некромантът започна магиите си, той пропусна да забележи черната торба на пода до него. Ако я бе видял, може би впитите в плата очни орбити щяха да му направят впечатление... или поне фактът, че са насочени право към него.

Краката натискаха черепа на Заил с такава сила, че всеки миг очакваше да смачкат главата му. И все пак знаеше, че го очаква много по-жестока съдба. Всички крайници щяха да пробият костта и да проникнат в мозъка му. А когато това станеше, него вече нямаше да го има. Щеше да остане само Астрога.

И нямаше да спре дотам. Демонът щеше да използва знанието и уменията на некроманта, за да подсили собственото си могъщество. Тайните на ратмианина щяха да се прибавят към обширните познания на Паяка... и да се превърнат в огромна заплаха за смъртния свят.

Как можеше Карибдус да допусне това? Заил вече не вярваше, че колегата му е станал жертва на борбата с Мрака. Не, легендарният некромант просто беше луд, но това по никакъв начин не успокояваше младия ратмианин.

Коварният глас на Астрога отново изпълни ума му: — Предай се на волята ми, смъртни Заил, и ще се превърнеш в бог...

— Ще се превърна в нищо! — отвърна некромантът. — Вземи каквото желаеш, но аз няма да ти го дам!

Не разбираше защо демонът просто не го бе обладал, както бе сторил с лорд Джитан. Черепът на Заил със сигурност не беше по-дебел.

Или имаше още нещо? Дали не бе нужно той доброволно да му предаде знанията и талантите си? Може би Астрога рискуваше да загуби всичко това, ако просто го превърнеше в празна черупка като благородника.

Значи може би имаше още една неизиграна карта. Сега разбираше защо паякът е действал скришом от Карибдус, за да привлече Заил към себе си, преди да бъде освободен. След като неведнъж бе губил битки срещу магьосници като визджерейците, Астрога искаше да е сигурен, че никога повече няма да бъде побеждаван.

Заил по-скоро щеше да стане като Алдрик Джитан, отколкото да изпълни чудовищното желание на демона. Той впрегна цялата си воля и усети нарастващия гняв на Астрога, когато той осъзна, че ратмианинът няма да бъде толкова лесна плячка.

Обаче заклинателят силно се надяваше, че демонът няма да осъзнае и факта, че човешките възможности имат предел. Некромантът искаше проклетият му враг да изгуби търпение и да го убие, преди да е започнал да отстъпва. Ако силите го напуснеха първи, демонът щеше да триумфира.

— Всичко, за което мечтаеш, ще е твое — промълви Паяка. — Богатства, роби, власт... империя...

— Искаш да кажеш, че ти ще имаш всичко това.

— Няма да постъпя с теб, както с глупака! — Астрога искаше да го успокои. — Нима не помниш как древните ми последователи наричаха теб свой господар? Сподели с мен своите тайни и аз ще ти доверя моите...

Не думите обаче подкопаваха волята му, защото те бяха глупави и безцеремонни. Във всяка сричка се таеше някаква коварна магия, която се вкопаваше в неподозиращия ум като червей в разлагащ се труп. Дори само слушането позволяваше на заклинанието на Астрога да проникне в мислите на смъртен човек, освен ако той не притежаваше опита и уменията да отблъсква такива номера като Заил.

Но дори и той си имаше предел, който се приближаваше по-бързо, отколкото на ратмианина му се искаше.

Ала освен да продължава да се моли за смърт, вместо обладаване, Заил не можеше да измисли нищо друго. Нямахше кой да му помогне, освен Хъмбърт, който дори не притежаваше тяло.

Ако го чакаше смърт обаче, Заил щеше да умре спокоен от една мисъл. Бе отпратил Селин в града. Тя щеше да избяга оттам. Поне, ако се бе провалил във всичко друго, не се бе провалил в това.

Да, тя бе в безопасност...

Генерал Торион бе участвал в множество битки през живота си, но би сменил сегашната чудовищна борба и за най-лошата от тях. Единственото хубаво нещо, което можеше да се каже за ситуацията, бе, че хората му временно удържаха фронта. Появиха се малко подкрепления, но рапортите за останалата част от столицата показваха, че дори и когато дойдеха изпратените от Юстиниан войски, броят им

нямаше да е много голям. Повечето от войниците, които Торион се надяваше да получи, бяха необходими на други места. Изглежда, в момента паяците се изсипваха през всички стени.

Но дори това не бе най-лошото. Рапортите съобщаваха също за множество защитници и дори невинни граждани, които сега бродеха из столицата като живи мъртъвци, а телата им бяха използвани като гостоприемници от гнусните паяци. Няколко първоначални позиции бяха паднали заради незнанието на войниците за ужасната съдба, споходила всички, чиито глави не са покрити. За щастие, благодарение на самия Торион, новината бързо се разпространи и повечето избягнаха опасността.

Ала паяците продължаваха да прииждат. За всеки един, нанизан на върха на меч или изгорен от огъня, изглежда, идваха десетки, а може би дори и стотици нови.

„Откъде се появяват?“ — чудеше се командирът, докато помагаше да преобърнат нова бъчва масло върху гадините. Поне една пета от столицата бе или подпалена, или вече изпепелена. Щеше да е и повече, ако дъждът не се усилваше постоянно. Трябваше да поддържат всеки пожар с масло или някоя друга запалима течност, но и намирането на запаси ставаше все по-трудно. На няколко места, където трябваше да има такива неща, откриха само предварително опразнени складове. От събраните сведения разбра, че заповедта за това е дошла от Едмън ФеърUEDър. Торион постоянно кълнеше мъртвия човек и се надяваше огнената му смърт да е била дълга и болезнена, макар че дори тя бе твърде лека за вкуса на генерала.

Торион предаде бъчвата на един войник и спря да си поеме дъх. Юстиниан, вече дошъл на себе си, бе оставил по-голямата част от координирането на битката на своя много по-опитен командир. Ветеранът знаеше, и то без излишна скромност, че без него усилията да се спасят всички от този кошмар нямаше изобщо да са така добре организирани. Разбира се, имаше късмета, че няколко от висшите му офицери бяха оцелели. Той ги постави начело навсякъде, където това бе възможно. Съжaliaваше единствено, че никой не бе виждал Алек Матюс. Доста по-рано, когато залавянето на Заил беше единственият им проблем, той бе получил съобщение, че капитанът планира да поведе патрул извън градските стени.

Торион се бе примирил с факта, че мъжът, когото смяташе да направи свой наследник, вероятно е умрял там, борейки се до последно с осмокраките демони.

Генералът отново пое дълбоко въздух и огледа околността. Редица стрелци упорито запращаха намаслени огнени стрели във всички посоки. Защиатаваха ги войници, въоръжени с мечове, копия и естествено с факли.

А от север се задаваше мъж с шлем, който вървеше право към Торион... и изглеждаше точно като изчезналия Алек Матюс.

Измореният командир се усмихна. Той тръгна към капитана. Алек бавно отдаде чест с мрачно изражение. В другата си ръка държеше меч, покрит с дракотини.

— Алек, младежо! — извика Торион, зарязвайки военния протокол. Беше толкова щастлив да види помощника си. Тъй като нямаше собствени синове, той смяташе капитана за такъв. — Къде беше, по дяволите? Добре ли си?

Последва тишина, а после приближаващата се фигура отвърна:

— Да. Добре съм.

Гласът му бе монотонен, но това не изненада генерала. Всички войници бяха изтощени и Алек изглеждаше така, сякаш са го влачили по улиците.

— Е, радвам се да те видя! — Торион погледна зад гърба си към мъжете, които търкаляха бъчвите. — Вероятно ще можеш да поемеш тук, докато видя как...

Торион забеляза с крайчеца на окото си как адютантът му се протяга към него, за да му махне шлема.

Тренираните на бойното поле рефлексивно едва спасиха по-стария офицер и той успя да се отскубне. Торион погледна ужасен към капитана, отказвайки да повярва в очевидното.

Но му трябваше само да види как шлемът на Алек е съвсем леко по-висок от нормалното. Може би щеше да го забележи и по-рано, ако срещу него бе някой друг, но отрицанието явно беше могъща сила.

Сега обаче нямаше как да отрече, че създаването пред него вече не е доверият му помощник.

Когато генерал Торион извади меча си, капитанът замахна със своя. Ветеранът изсумтя болезнено, когато върхът на острието поряза врата му, пропускайки на косъм вената.

Той отблъсна и следващата атака, забелязвайки с тревога, че трупът срещу него все повече и повече придобива уменията на Алек. Торион добре знаеше колко опитен е адютантът му, затова настъпи в атака.

Видя пролука и скочи напред. Мечът му прониза незащитеното гърло на капитана.

От ужасната рана покапа някаква гъста полусъсирена течност, която трябваше да е кръв, но това дори не забави противника на Торион.

Генералът изруга и залитна назад точно навреме, за да избегне удар, насочен към главата му. Той отбеляза факта, че врагът му все още се опитва да свали шлема му, а друга страна се чудеше как точно да победи нещо, което вече е мъртво. Паякът върху главата на Алек Матюс вече го контролираше по-добре от повечето...

Торион стисна зъби и отново скочи, но този път също като капитана атакува не тялото, а шлема.

Дори и жив, Матюс не бе съвсем равностоен на генерала и за разлика от обладания си адютант Торион успя.

Ръбът на меча му мина под ръба на шлема. Той бързо го отметна и металът издрънча на улицата.

— В името на Ракис! — изръмжа генералът, когато видя истинския си враг. Паякът изсъска и тялото на Алек реагира с яростна поредица от атаки към командира си. За един кратък миг Торион се видя принуден да мине в защита. Силите му започнаха да отслабват.

„Не! Няма да допусна това!“

Той се взря в лицето на мъжа, когото бе смятал не само за свой наместник, но и за собствен син. После, след кратка молитва за душата на Алек, замахна.

Острието му преряза паяка на две. От чудовището потече гнусно зелено желе.

Изражението на капитана се изкриви. Тялото му започна да се гърчи гротескно.

Накрая Алек Матюс падна безжизнен на улицата. Мечът му остана здраво стиснат в дясната ръка.

Борейки се за глътка въздух, генерал Торион погледна трупа. Това тяло повече от всяко друго го засягаше лично. Хвърли поглед през

рамо към другите войници и няколко опитни цивилни, които смело отблъскваха вълната на злото.

И макар да бе спечелил собствената си битка, командирът на Уестмарч видя, че освен ако не стане чудо, защитниците щяха да успеят единствено да удържат фронта. Те бяха просто смъртни, а паяците не спираха да прииждат.

Сега всичко зависеше от Заил, осъзна той. Всичко зависеше от мъжа, когото се бе опитал да убие.

От некроманта и... Торион внезапно си помисли за Селин.

— Само отлагаш неизбежното... — изсъска Астрога в ума му. — Ние ще станем едно... едно...

Заил усещаше как волята му отслабва. Знаеше, че и демонът го чувства.

— И след това ще ти доставя удоволствието бавно да убиеш белокосия, който ме мисли за така глупав...

Говореше за Карибдус. Значи Астрога не бе толкова сляп. Знаеше, че Карибдус си е ратмианин и съответно — заплаха.

Но дали демонът осъзнаваше точно колко коварен е Карибдус? Заил никак не беше сигурен. Независимо от това обаче смъртният свят щеше да страда.

После Паяка направи нещо, което го разтърси. Въпреки че все още водеше мисловния си дуел с ратмианина, той започна да плюе от устата си гнусна лепкава субстанция... някаква паяжина. Истинските паяци не плетяха нишките си по този начин, но формата на Астрога носеше само външна прилика с арахнид и нищо повече. Демонът продължи да плюе и магическата паяжина се обви около краката, ръцете и тялото на Заил.

Астрога го подготвяше за момента, в който се предадеше. Демонът искаше да добие истинската си адска форма и щеше да я пресъздаде от тялото на Заил.

А плененият некромант не можеше да стори нищо...

Карибдус гледаше безпристрастно паяжината. Пълният цикъл на тази рядка лунна конвергенция скоро щеше да приключи, но Астрога явно щеше да приключи трансформацията си преди това. Облеченият в броня некромант отново скри кинжала на Заил в колана си. Всичко бе

готово. Щеше да позволи на демона кратко посещение в смъртния свят, за да постигне нужното за Баланса, а после щеше да го запрати в ада завинаги. Всяко събитие от ранга на това да отприщи демона срещу Уестмарч не можеше да бъде допуснато да се развива твърде дълго. Не трябваше да се допуска да излезе от контрол... не че той би го позволил.

След това щеше да продължи нататък и да реши какво е нужно да бъде сторено. Карибдус подозираше, че го чака много работа, преди Балансът наистина да се възстанови. Твърде много поколения ратмиани просто се бяха борили със злото. Вероятно щяха да му трябват още стотина години, за да поправи това.

Ала той бе Карибдус и знаеше, че ще успее, независимо от жертвите, като Заил, лорд Джитан и невинните жители на Уестмарч, които трябваше да направи за това.

Вендигото пренесе Селин през гората със замайваща скорост, успявайки да избегне с лекота клони, корени и дупки в земята. Когато гората отстъпи на високите хълмове, създаването се оказа също толкова умело в избягването на чудовищните слуги на Джитан, които явно надушваше отдалеч.

Младата жена все още не можеше да разгадае видението си преди изненадващото появяване на горския обитател. Можеше единствено да го отдаде на изтощението си, комбинирано с рискованата употреба на магията. Освен това беше много по-важно да открие Заил, преди да е станало късно.

Което явно съвпаднаше с желанията на вендигото. Селин не можеше да разбере нищо от сумтенето му, но накрая реши, че по някакъв начин некромантът го е повикал и му е показал как да го намери. Нямаше друго обяснение създаването да се озове на правилното място в точното време.

Това ѝ носеше надежда... не много, но все пак беше нещо.

Но сега, докато приближаваха мястото, където едва не я принесоха в жертва, страховете на лейди Несардо станаха по-силни. Не само видя още от мутиралите слуги на лорд Джитан, но имаше и неколцина човешки същества, ако вече можеха да бъдат наречени така. Те се движеха като насън и всеки носеше странно украшение на

главата си. Израженията им, доколкото можеше да ги види на струящата от входа светлина, бяха отпуснати и безжизнени.

И което бе по-лошо, Селин разпозна някои от войниците на Алек Матюс, които бяха последвали капитана в преследване на некроманта.

Щом бяха тук, очевидно под контрола на враговете на Заил, тя можеше само да предположи, че самият той също е пленник. Дори и Селин можеше да усети злокобните сили, които бликаха от древните руини. Сили, които, ако беше свободен, ратмианинът със сигурност щеше да е неутрализирал досега.

— Той е там, нали? — прошепна тя на вендигото. — Хванали са го, нали?

Тихото ръмжене на създанието бе неразбираемо, но съдейки по тона му, явно бе предположила правилно.

Ако Заил беше затворник на Джитан и другия некромант, от това нямаше да произлезе нищо добро. Лейди Несардо реши поне да го спаси, ако не ѝ се удаде да стори нищо повече. Сигурна бе, че ако успее да го освободи, той ще съумее да победи тези луди.

Но единственото, което можа да измисли, бе да нападне фронтално. Вендигото ѝ показа къде води тунелът отзад, но сега изходът се охраняваше от човеко-паяци и изглеждаше по-непристъпен от предния вход.

На благородничката ѝ се искаше да огледа по-добре местността, но поради някаква неясна причина огромният ѝ спътник не я допускаше да се приближи до храма. Сякаш усещаше нещо, което тя не можеше.

Селин си спомни всичко, което бе постигнала с помощта на медальона, както и без него, за да прецени какво да стори. Ясно ѝ беше какво ще направи, щом влезе, но не знаеше как да стигне дотам.

— Ако само можехме да им отвлечем вниманието...

Но имаше повече стражи отпреди и когато присви очи, Селин видя, че по хълма лазят и множество паяци. Толкова много, че не можеше да повярва на очите си.

Това я накара да се сети за Уестмарч и случващото се там. Внезапно погледна към вендигото, чудейки се как двамата са успели да избягнат могъщия поток арахниди. Видението на закачулената крилата фигура отново се появи в ума ѝ, но някак не съвпадаше с косматия гигант пред очите ѝ.

Тя поклати глава. Нямаше време за тези мистерии. Луната на Паяка висеше над главите им. Селин усещаше, че тя скоро ще изчезне, а когато това станеше, щяха да са загубени.

Тя погледна към ужасяващите стражи и прошепна:

— Мисля, че знам как да накарам някои от тях да се оттеглят, но...

Чак тогава откри, че говори на въздуха. Как подобен гигант бе изчезнал, без да го забележи? Огледа се, изплашена, че с вендигото се е случило нещо...

Но само след миг чу могъщ рев и силен трясък, а после приглушено съскане, което Селин разпозна като озаменуващо смъртта на някое от чудовищата.

Повечето от слугите на Джитан незабавно се втурнаха към източника на шума. Войниците и паяците ги последваха. Неколцина останаха по местата си, но сега Селин имаше шанс. Ако успееше да повтори номера от тронната зала.

— Моля те — промълви тя, без да знае на кого се моли. — Нека проработи.

Концентрира се върху едно място близо до входа, където нямаше стражи.

Внезапно се озова именно там.

Едно от чудовищата започна да се обръща към нея. Селин си представи онова, което си спомняше от залата, избирайки място близо до вътрешния вход. Надяваше се това да я изпрати встрани от ставащото вътре и да не я открият незабавно.

Изчезна от първото място, без да я забележи стражът, за да се материализира само секунда по-късно насред кошмар.

Изглежда, Заил щеше да бъде изяден.

Волята му отслабваше все повече и повече. Заил знаеше, че му остават броени секунди, преди защитата му да се срути и Астрога да му отнеме всичко. След това на демона щяха да му трябват няколко кратки минути да си създаде ново тяло.

Ако още държеше кинжала си, щеше да е различно. При тази близост с Паяка, ратмианинът можеше да използва оръжието, за да се защити от силите на Астрога.

Но кинжалът му не беше у него.

А у Карибдус.

Карибдус чу воя. Концентрира се, търсейки причината. В периферията на възприятията си усети вендигото. Стори му се странно, че звярът се намира точно там, където да е едва забележим. Ратмианинът не вярваше в съвпаденията. Нещо се мътеше.

Миг по-късно усети познато присъствие.

Жената. Лейди Селин Несардо.

Прикривайки изненадата си с празно изражение, Карибдус се извъртя в посоката, където трябваше да се намира тя. Но когато погледна натам, нея я нямаше. Вместо това некромантът я почувства вдясно.

Ала благородничката я нямаше и на това място.

Карибдус се намръщи, когато осъзна какво става.

Ала осъзнаването закъсня, защото в същия миг огнено кълбо го удари в гърдите и заклинателят отхвърча към стената.

Треперейки, Селин се загледа в черния злодей, молейки се да не се изправи незабавно. Когато Карибдус остана да лежи, тя се обърна към ужасната гледка.

Осакатеното тяло на Сардак лежеше наблизко, а ужасните неща, които му бяха причинили, почти докараха сестра му до повръщане. Тя незабавно разбра, че са използвали неговата кръв, макар и отровена, така, както щяха да употребят нейната.

Но ставащото със Заил бе дори още по-лошо. Той очевидно още беше жив, но сега лежеше в огромна какавида, от която се подаваха само лишената му от кожа ръка и главата.

А върху темето му лежеше чудовищен паяк — толкова ужасен, че не бе възможно да е роден в смъртния свят, — който неспирно бълваше паяжина от устата си, докато краката му се впираха в главата на некроманта.

Очите на изчадието проблеснаха и тя бе сигурна, че то осъзнава присъствието ѝ. Въпреки това само продължи да плюе паяжината върху жертвата си. Държеше се така, сякаш новодошлата изобщо не представляваше опасност за него.

Благородничката бързо разбра защо. Движението над главата ѝ я предупреди в последния миг. Тя посочи нагоре и успя да уцели един от слугите на Алдрик, който скачаше върху нея.

Когато чудовището се свлече в огнена купчина до нея, лейди Несардо се зачуди къде е благородникът предател. После погледна зад Заил и получи отговор. Един поглед към останките на Алдрик бе достатъчен, за да разбере, че повече не може да чака.

Ала тя усещаше, че още от чудовищните слуги на демона се приближават към нея. Сега разбра защо звярът на главата на Заил не се плаши от нея. Очевидно той ги призоваваше. Другите се страхуваха от нея, особено след като видяха как се е справила с Карибдус, но броят им скоро им даде нужната смелост да атакуват. Междувременно осигуряваха на големия паяк време да свърши отвратителното си дело.

Селин погледна към Заил. Най-успешните ѝ магии до момента бяха телепортирането, огнените кълба и ледените снаряди, но нищо от това не можеше да помогне на некроманта. Тя се съмняваше, че може да унищожи паяка, без да убие и Заил, но ако не стореше нещо...

— Момиче! — обади се познат и добре дошъл глас. — Господарке! — извика Хъмбърт отнякъде. — Тук съм, отстрани!

Два от хората-паяци скочиха към нея със съскане. Вместо да ги замери с огън, Селин инстинктивно се телепортира. Озова се близо до разкъсаната торба на Хъмбърт, докато двете чудовища се сблъскаха объркани. Останалите се поколебаха, несигурни как да се нагодят към новото предизвикателство.

— Браво, момиче! — похвали я черепът. — Много полезен номер!

— Няма значение! Мога ли да помогна някак на Заил?

— Само по един начин! Дай му кинжала! Той ще му помогне! Обещавам!

Тя бързо се огледа.

— Но къде е той?

— Онзи проклет Карибдус го взе! Под колана му е! Видях го!

Селин погледна неподвижното тяло и се поколеба.

— Под колана?

— Това е най-добрият ни и вероятно единствен шанс!

Тя нямаше нужда от повече.

Погледна за последен път към Карибдус и си вдъхна мислено кураж, казвайки си, че ако не е мъртъв, със сигурност е в безсъзнание.

Миг по-късно стоеше до смъртоносния некромант. Огледа се наоколо, за да се увери, че никоя от тварите не е наблизо, и се наведе

да отмести наметалото му.

Ето! Селин извади кинжала от колана му...

И в същия миг Карибдус отвори очи.

— Не — промърмори той. — Не мисля...

Облечената му в ръкавица ръка се затвори около китката ѝ. Селин се опита да се прехвърли на друго място, но нищо не се случи. Пробва и с огнено кълбо, но също толкова безрезултатно.

— Прецених и двете ви умения — обясни Карибдус, все едно говореше на начинаещ чирак на изпит. — И ги компенсирах с моите. Сега не можете да сторите нищо.

Селин замахна отчаяно към него с кинжала на Заил. Той ловко хвана и другата ѝ китка.

— Нищо — повтори. — Абсолютно нищо.

ДВАДЕСЕТ И ДВЕ

Селин се опитваше яростно да се освободи, но хватката на некроманта бе желязна. Тя не смееше да го погледне право в очите, знаейки какво може да се случи. Въпреки това си даваше сметка, че рано или късно Карибдус или ще изсмуче силата ѝ от тялото както преди, или ще използва някаква друга дяволска магия, за да я убие.

Погледна към кинжала на Заил. Ако поне бе успяла да му го даде, саможертвата ѝ щеше да струва нещо. Хъмбърт твърдеше, че с него младият ратмианин ще има шанс за спасение.

Ако можеше по някакъв начин да постигне това...

Невидима сила отскубна кинжала от ръката ѝ. В началото си помисли, че това е дело на Карибдус, но ядосаното сумтене на мъжа ѝ подсказа, че не е така.

Оръжието се понесе нагоре, сякаш чакайки. Селин се взря в него, молейки се някак то да отлети при Заил.

В същия миг кокаленото острие се понесе към некроманта.

Значи нейната воля го движеше. Тя го караше да лети към Заил.

— Не! — Карибдус се опита да я извърти така, че да е принудена да погледне в очите му, но Селин успя да задържи погледа си към Заил.

Изведнъж в залата нахлу нещо огромно. Вендигото, кървящо отвсякъде и с една безполезно увиснала ръка, довлече със себе си седем чудовища, висящи от тялото му. Всяка крачка очевидно му костваше огромно усилие, ала горският обитател не спря. Когато едно от изчадията върху раменете му се приближи до здравата му ръка, той бързо го сграбчи за главата и смаза черепа му.

Присъствието на вендигото отклони останалите слуги от Селин. Преценявайки, че гигантът представлява непосредствена опасност за господаря им, те се хвърлиха яростно върху него.

Вниманието на Карибдус също за миг бе привлечено от изненадващото появяване на създанието и това бе достатъчно за Селин. Тя се отдръпна леко и се концентрира върху протегнатата ръка на Заил.

Кинжалът се промъкна между паяжината и легна удобно в лишената от плът длан.

Карибдус я пусна. Но преди да успее да реагира, пръстите му се впиха в гърлото ѝ.

— Ти застрашаваш Баланса — каза ѝ той и само някакъв лек нюанс в думите му издаваше чудовищната му ярост. — Няма по-голямо престъпление. И ще бъдеш наказана...

Цялото му тяло беше изтръпнало. Умът му едва се фокусираше върху каквото и да е, но волята му все още се бореше да спре нахлуването на Астрога.

После до ръката му се докосна нещо познато и топло. Кокалестите пръсти на Заил се обвиха около предмета в дланта му.

И надеждите му се върнаха.

Думите дойдоха инстинктивно — думи на специалния език, даден от Траг'Оул на Ратма преди векове.

Думи, които накараха кинжала в ръката му да заблести със силата на магията си.

Некромантът усети внезапното отвращение на Паяка. Плененият заклинател изви кинжала, доколкото можеше към мястото, където усещаше Астрога.

Единият крак се отдръпна от черепа му. Налягането върху ума му също намаля. Окуражен, Заил придвижи острието нагоре. Още крака се отдръпнаха и нишки от паяжината се стопиха в нищото.

Сега ратмианинът движеше по-лесно ръката си и направи всичко възможно да се освободи от зловещия покров. Главата внезапно го заболя и той осъзна, че Астрога отчаяно се опитва да го надвие с един последен удар.

— Отхвърлям те! — каза на демона. — Можеш да ме убиеш, но никога няма да ме имаш!

Тежестта изчезна. Заил се поколеба, очаквайки номер. Паякът скочи от главата му.

Но въпреки че се радваше, че се е отървал на косъм, некромантът се тревожеше какво планира да направи Астрога. На демона не му оставаше още много време да постигне прераждането си. Трябваше да е намислил нещо друго, щом се отказваше от Заил.

С тази мисъл наум, ратмианинът яростно започна да реже гъстата паяжина. Очакваше всеки миг Астрога или някой от слугите

му да го нападне, но това не стана. И къде беше Карибдус през цялото това време? Със сигурност не той му бе позволил да избяга.

Когато се освободи от лепкавия си затвор, Заил най-сетне чу и другите плашещи звуци около себе си. Болезнен рев, който можеше да идва само от вендигото, завърнало се при него по някакъв начин. Маниакалното съскане на преобразените слуги, които очевидно се биеха с горския звяр. Некромантът чу дори истеричния глас на Хъмбърт, който го викаше:

— Заил! Заил, момче! Той я е хванал, копелето я държи! Карибдус! И той... майко мила! Бързо се махни оттам, младежо! Подува се!

Последното се отнасяше за нещо близо до Заил, което и той току-що бе забелязал. Почувства как Астрога използва отслабените граници между измеренията, за да извлече нужната му сила да се възроди.

Но какво използваше за тяло?

Ратмианинът се огледа. Демонът се бе върнал до останките на лорд Джитан и ги бе превзел, преди да са станали твърде студени. Паякът покриваше тялото с паяжината си и ужасяващата трансформация вече започваше, защото под мрежата се виждаше как трупът е станал по-едър от всеки смъртен човек. Вече си съперничеше по размери с вендигото и продължаваше да расте.

Заил промълви магия и хвърли кинжала. Той отлетя безпогрешно към огромния бял пашкул... за да отскочи като от стомана.

Когато острието се върна в ръката му, вниманието му бе привлечено от тъжен вик и той отмести поглед от неуязвимия демон. Могъщото вендиго най-накрая бе надвито от двадесетината си нападатели. Смелото създание падна на колене. Успя да отхвърли още един враг, а после изстена предизвикателно и падна по лице на каменния под.

Заил направи няколко бързи жеста. Зъбите на Траг'Оул се материализираха и тласкани от яростта му, пронизаха изчадията върху тялото на горския обитател. Нито едно от Децата на Астрога не оцеля повече от няколко секунди след смелия си враг.

Но имаше и други, а което бе още по-лошо, Карибдус и Селин се бореха до далечната стена. Около другия ратмианин се събираха сили. И Заил лесно разпозна една ужасяваща магия, която Карибдус планираше да насочи към лейди Несардо.

Младият заклинател стисна зъби, обърна се към мъртвото вендиго и промълви думите. Нямахше да допусне Карибдус да нарани Селин или когото и да било друг.

Магията беше проста, но усилието изсмука силите на некроманта така, както дори борбата с Астрога не бе успяла. Но когато видя мъглата, носеща се около трупа на гиганта, се почувства мрачно удовлетворен.

— Карибдус! — изрева Заил. — Карибдус! След като, изглежда, вече не използваш душата си, не виждам причина да я носиш повече!

Както се надяваше, врагът му не можа да не погледне към него и така прекъсна магията си.

Над вендигото се надигна нещо като скелет — костен дух, който смътно наподобяваше косматия гигант. Създанието се издигна във въздуха, носено от нематериални криле. В много отношения наподобяваше призрака, нападнал Заил в криптата, ала представляваше нещо много повече.

То нададе отмъстителен вой и полетя към Карибдус.

Рефлексите на другия ратмианин бяха бързи, но дори той не успя да се отдръпне навреме. Вместо това дръпна Селин пред себе си точно когато костният дух ги достигна.

Ала за разлика от изчадието в криптата, създанието, призовано от Заил, не нападнаше толкова безразборно. Онези, които ратмианинът искаше да защити, нямаше защо да се боят от него. Селин беше в безопасност, дори и използвана по толкова низък начин, както сега.

Карибдус обаче не бе защитен. За по-малко от мигване на окоото духът заобиколи лейди Несардо. Облеченият в броня некромант нямаше дори време да зяпне, преди създанието да забие ноктите си в гърдите му...

И да ги извади само миг по-късно, стискайки сребристо кълбо светлина. Пищящият дух незабавно се върна до тялото на вендигото, а после през него се спусна в царството на мъртвите.

Отнасяйки със себе си и душата на Карибдус.

Но дали? Още докато Селин тичаше към Заил, белокосият некромант, който изглеждаше на път да се свлече, се изправи на крака. Лицето му бе посивяло, но Карибдус изглеждаше все така опасен.

— Малко... душа... — изхъхри той, — не е толкова голяма... загуба, колкото... явно си мислиш, млади Заил. През годините съм

губил и повече, но... винаги съм я... заменял... — Той вдигна ръка към тичащата благородничка. — От онези, които вече не се нуждаят от нея.

— Селин! — изкрещя младият ратмианин. — Внимавай!

Собствените му движения бяха твърде бавни и Заил се боеше от най-лошото. Но когато Карибдус махна с ръка и нокътят на Траг'Оул се оформи във въздуха, Селин внезапно изчезна. Кокаленото копие се удари в стената отсреща с такава сила, че цялата зала потрепери и парченца от древния таван се посипаха по пода. Започна верижна реакция и скоро близо до мястото, където се намиреше Карибдус, се появиха огромни пукнатини.

Селин пък сега стоеше близо до разсеяния некромант, държейки в ръката си оръжие, което Заил добре познаваше.

Жертвеният кинжал, използван върху Сардак.

— За брат ми! — извика лейди Несардо.

Тя замахна със зловещото острие към врата на Карибдус, но чудовищният му любимец изскочи от робата му. Паякът понечи да я ухапе и тя го прониза.

Но съдейки по реакцията на господаря му, можеше да е забила ножа и в него. Той нададе вик и я отблъсна назад. Паякът падна в ръцете му и некромантът коленичи на пода, опитвайки се ужасено да излекува зейналата рана.

Разтрепераната Селин се материализира до Заил. Помогна му да се изправи на крака и се взря в него със зачервени очи.

— Заил, аз...

— Няма значение!

Той я дръпна встрани точно когато един от слугите на демона скочи към тях. Вдигна собствения си кинжал и светлината на оръжието ослепи чудовището наскоро. То се блъсна в каменния олтар и преди да успее да се надигне, некромантът прониза паразита на главата му. После Заил приближи оръжието до устните си и промърмори няколко думи. Около тях внезапно се оформи преграда от кости, в която другите хора-паяци се блъскаха, без да постигнат нищо.

Ратмианинът въздъхна тежко и продължи:

— Трябва да се разправим с Астрога, преди времето ни да е изтекло!

Селин погледна към чудовищната трансформация и поклати глава, неспособна да отвърне. Заил разбираше точно как се чувства, защото делото на демона бе почти завършено. Какавидата се бе издула до размер, двойно по-голям от този на вендигото. Вътре в нея мъждивата светлина разкриваше движенията на нещо, което вече изобщо не приличаше на Алдрик Джитан. В него се различаваха прилики с осмокраките слуги, но създанието очевидно бе много поужасяващо. Имаше осем крака и най-общо наподобяваше паяк, но в някои отношения приличаше по-скоро на човек. Имаше голяма безформена глава с множество очи, разположени на различни места. Неясното движение отпред трябваше да представлява чифт дълги паякови зъби. През паяжината се подаваха кичури гъста черна козина.

Заил погледна към тавана. Усещаше, че Луната на Паяка почти е достигнала зенита си и че сянката скоро ще я напусне. Ако това се случеше и не бяха успели да спрат Астрога, демонът щеше да завърши трансформацията си и да тръгне по света в истинския си облик и с пълната си мощ.

И тогава нямаше да има надежда за Уестмарч, а сигурно и за останалите Западни кралства.

Ала какво можеше да стори той? Така и не бе успял нито веднъж да надхитри Карибдус и демона, а спасяването на Селин просто им бе предоставило Сардак за жертвоприношението...

„Разбира се! — сети се изведнъж ратмианинът. — Всичко е в кръвта!“

Той се извърна към Селин.

— Чуйте ме внимателно и ми простете за онова, което искам, милейди! Имаме само една надежда да надвием Астрога, преди да се свързал напълно с нашия свят! Вашата кръв...

— Моята какво?

— Спокойно! Нямаме нужда от много. Дори не толкова, колкото взех в дома ви, за да призова Риордан! Само колкото да оцветим в червено върха на кинжала, който държите! Вие сте от рода на Астрога! Кръвта ви принадлежи на два свята...

Селин не искаше да го слуша.

— Аз произлизам от онова нещо?

— Само по кръв! — повтори ратмианинът. — Нямаме друга връзка! Вие сте човек от този свят, но фактът, че носите кръвта на

демона, макар и толкова нищожна част от нея, е не само благословия за него, но и проклятие! Тя му помага да се обвърже със смъртния свят, но може и да прекъсне тази връзка!

Залата се изпълни от зловещ звук на разкъсване. От какавидата излезе страховит крак, завършващ с пет ноктести, но човешки длани, който започна да опипва въздуха.

Изражението на лейди Несардо стана решително.

— Какво трябва да направя?

— Дайте ми кинжала и китката си.

Тя му предостави и двете с готовност. Заил избърса острието, гледайки я извинително, а после я убоде.

Кръвта отново се противопостави на гравитацията и потече нагоре по острието. Заил гледаше търпеливо, въпреки че чудовищата постоянно се блъскаха в стената, а Астрога продължаваше да излиза от какавидата си.

— Готово! — обяви накрая. После зашепна към кинжала и загледа с удовлетворение как и оръжието, и кръвта бяха обхванати от мътно зеленикаво сияние. Той отново го подаде на Селин.

— Само вие можете да го направите. Вашият род, вашата кръв, вашата ръка. Съжалявам, че трябва да е така...

Селин пое кинжала като амазонка.

— Само ми кажи къде да ударя! Изгубих твърде много заради този урод!

— В главата. Трябва да е в главата. Между очите. Имаме малко време.

— Значи трябва да вървя, нали?

И още докато го казваше, лейди Несардо изчезна.

Заил едва се удържа да не посегне след нея, но знаеше, че не може да промени нищо. И двамата знаеха, че дори и да успее, Селин може би щеше да умре.

Но некромантът бе решен да направи всичко по силите си да попречи на това. Собственият му кинжал бе в готовност и той се обърна към Астрога. Още два от зловеците крайници се бяха освободили и сега разкъсваха паяжината, покриваща лицето му.

— Да! — изсъска Астрога. — Отново величествената форма си възвърнах! Децата ми света ще погълнат!

Селин се материализира на гърба му. Тя замахна с оръжието точно където ѝ бе казал Заил.

Кинжалът се заби и демонът изрева в агония. Разтърси се яростно и благородничката не падна само защото се държеше за дръжката.

Но въпреки очакванията на некроманта, Астрога не умря. Луната на Паяка бе стигнала твърде далеч, за да може демонът да бъде унищожен дори така. Със сигурност изпитваше неистова болка, но нищо повече.

Ръцете на изчадието се вдигнаха към лейди Несардо, разкъсвайки дрехите ѝ с демонична ярост. Заил осъзна, че тя е толкова втрещена, че не може да се концентрира достатъчно, за да се телепортира.

— При мен, Селин! — извика той. — С кинжала! Бързо! Стената от кости внезапно се разтърси, но не заради Децата на Астрога.

Карибдус бе протегнал ръка към съперника си. Лицето му беше побеляло и изкривено. Преградата отново се разтърси и този път от нея паднаха отделни парчета.

— Аз... няма да ти позволя... да провалиш дългогодишния ми труд! Отрових наследника на трона, манипулирах онзи малоумен благородник и изкривих слабия ум на новия крал... всичко това няма да е било за нищо! Няма да го позволя!

Останалата част от стената се строши и точно тогава Селин падна в ръцете на Заил.

— Не... не стана!

— Зная, но имаме още един шанс! Нали носите кинжала?

Тя вдигна оръжието в отговор. Освен собствената ѝ кръв, по острието течеше и гъста тъмна течност, която Заил предположи, че трябва да тече във вените на демона. Въпреки силата, с която Селин бе забила кинжала в Астрога, по него имаше само няколко капки.

Но те щяха да стигнат. Все още обаче ги грозеше опасността от другия некромант.

— Лейди Несардо! Хвърлете срещу Карибдус всичко, което можете! Бързо!

Предупреждението дойде съвсем навреме, защото облеченият в броня ратмианин вече мълвеше думите на заклинание. Селин отприщи срещу него огнена струя.

Но той бе по-добре подготвен и с лекота отблъсна залпа встрани, без да се притеснява за Децата на Астрога, които попаднаха на пътя му. Това обаче го принуди да започне наново магията си, а Заил нямаше нужда от повече.

Междувременно само един от крайниците на демона още не беше свободен. Тук-там по чудовищното тяло висяха останки от дрехите на лорд Джитан, а по лицето му Заил едва различаваше някои дребни особености от чертите на благородника. Паякът може и да не бе успял да се сдобие с познанието и силите на некроманта, но тези на Алдрик със сигурност бяха подсилили неговите. Сега изчадието бе помогъщо от времето, когато се бе изправило срещу визджерейците.

Демонът притискаше два от крайниците си към раната. На това място пламтеше черен огън, докато Астрога се лекуваше.

Да, очевидно бе твърде късно да бъде убит, но Заил вече не искаше това.

Той промълви думите на заклинанието си и начерта кръг с три кръста в него, след което допря върха на черния кинжал до този на своя и насочи и двата не към Астрога, а към останките от предишния му затвор.

„Това е мястото, където двата свята са най-близо, където границите между тях са най-слаби“ — припомни си Заил, докато се концентрираше. — И затова визджерейците са създали сферата тук и са се опитали после да унищожат храма!

Той чу вика на Селин, но не посмя да прекъсне магията. Сега или никога...

Черупката на Луната на Паяка се разтвори като цвете или като гладна уста. Сферата се изду и Заил усети вятър, който бе насочен към вътрешността на артефакта.

— Цял съм аз отново! — изсъска гигантският паяк, който още не бе забелязал случващото се зад гърба му. Вместо това се обърна към некроманта. — И първо от твоята кръв ще отпия!

Четири от крайниците се стрелнаха към некроманта, но дори и тогава той просто запази концентрация.

Зловещите ръце стигнаха на сантиметри от Заил и не можаха да го достигнат. Сблъскаха се в невидима и несломима преграда.

— Какво е това? — изрева Астрога.

— Връщам те в единствения свят, който някога ще управляваш, демоне! — изкрещя некромантът. — Единствения, който заслужаваш!

Чудовищният паяк се обърна и за пръв път Заил усети ужас в гласа му.

— Не! Не там! Там не ще се върна! Никога вече!

— Само че трябва! И нямаш избор!

В огромната перла зейна черна всмукваща празнина. Вятърът стана още по-силен. Наметалото на Заил плющеше лудешки, привлечено към артефакта, но ратмианинът успя да остане на място.

Един от преобразените слуги на Джитан не можа да се задържи за стената, на която висеше, и прелетя край Заил и демона, изчезвайки в перлата. Последва го втори, после трети. Децата на Астрога споделяха проклятието на господаря си, така че щяха да споделят и съдбата му.

После обаче се случи нещо, което ратмианинът не бе планирал. На земята до олтара тялото на Сардак потрепери като живо. Помръдна се леко и се приплъзна към перлата, но попадна в капан между няколко парчета камък, паднали от тавана.

Родът Несардо също бе обвързан с Астрога, което значеше, че и те са застрашени от сферата.

Изплашен за Селин, Заил посмя за миг да се обърне. Чак тогава с ужас видя, че тя лежи неподвижно на пода. И нейното тяло се плъзгаше към Луната на Паяка, но подобно на мъртвия ѝ брат, се бе заклешила между отломките.

Некромантът се опита да я достигне, но внезапно нещо го дръпна към борецкия се Астрога. Демонът бе успял да хване крака му. Малката му, но здрава длан разкъса крачола с огромните си нокти и на места проби кожата.

Заил почти падна, но успя да дръпне кинжала си от заклинието и да замахне към стискащата го ръка.

Демонът изсъска и го пусна. Сега Астрога се държеше за ръбовете на огромната разцепена сфера, мъчейки се отчаяно да се измъкне. Той плюеше паяжина към Заил, но тя не успяваше да го достигне и се сипеше около олтара. Ако демонът си мислеше, че огромният камък ще го спаси, се оказа в ужасна грешка. Вместо това, когато напрежението се увеличи, олтарът се отдели от пода. Усилията

на демона да се придърпа към нея запратиха плочата като снаряд право към него.

Олтарът удари паяка в гърдите. Хватката на Астрога не издържа и гигантското чудовище падна в мрака с ужасено съскане.

— Неее! — извика демонът. — Неее...

Астрога изчезна, но сферата продължаваше да засмуква всичко, обвързано с него. Последваха го останалите му ужасяващи деца, като всяко от създанията се опитваше да се хване за нещо солидно, но не успяваше.

Заил усети как и черният кинжал в ръката му се опитва да последва Астрога в Луната, но ратмианина се нуждаеше от него. Искеше да е напълно сигурен, че сферата ще се затвори.

Една ръка в броня се обви около гърлото му. Карибдус изръмжа в ухото му:

— Ти провали всичко! Сега Балансът може никога да не се възстанови! Сляп глупак!

— Единственият... слепец... — успя да каже Заил, докато се извиваше, за да се изправи лице в лице с врага си, — си ти, Карибдус! Ти си сляп за лудостта и злото в теб!

По-старият некромант не му обърна внимание.

— Дай ми кинжала! Все още има време да поправим това!

В живота на Заил бе имало съвсем малко моменти, когато беше изпитвал истинска ярост. Най-ужасният от тях бе в деня, когато магията му, нужна за отхвърляне на злото, срещу което той и родителите му се бореха, унищожил с прочистващия си огън всички, освен него. Заил бе оживял почти напълно недокоснат и това събуди в него ярост, с която се бори години наред. Дори бе опитал немислимото — да съживи наново родителите си и да даде своята душа на царството на смъртта в замяна на техните. Само усилията на учителите му го бяха спрели да извърши голямо зло и накрая го принудиха да приеме факта, че не е можел да промени съдбата на единствените хора, които някога бе обичал.

Но ако бе изпитвал бяс, който да се приближава до онзи, то това беше сега, към Карибдус, на когото някога се бе възхищавал толкова много. Карибдус бе поругал всичко, в което Заил вярваше. Беше станал онова, за което всички хора мислеха ратмианите. И по-лошо, в краката им лежеше жената, която се бе притекла на помощ на Заил, жена, към

която той изпитваше нещо непознато досега. Мисълта, че Селин е мъртва, умряла от ръката на Карибдус, бе последната капка.

— Кинжалът е твой, Карибдус! — извика некромантът в лицето на другия. — И нека Драконът ви вземе и двамата!

Той заби острието на Астрога в гърдите на врага си. Нищо друго не можеше да пробие омагьосаната броня, ала демоничното оръжие, заредено с последната частица от магията на Заил, но още повече с волята му, проникна през метала като през кал.

Карибдус зяпна, когато кинжалът го прониза в черното, лишено от душа сърце.

Младият некромант го завъртя така, че белокосият заклинател да се озове с гръб към затварящата се черупка.

— Балансът ще се запази — прошепна той на Карибдус, а после блъсна врага си колкото можеше по-силно, пускайки кинжала. Другият направи отчаян, но слаб опит да сграбчи наметалото му.

Облеченият в броня некромант нададе пронизителен вик и падна в тъмнината, погълнала демона-паяк и гнусните му отрочета. Премина през черупката точно преди пролуката да стане твърде малка за него. Опита се да се хване за ръба, но не постигна по-голям успех от Астрога. После изчезна вътре.

Писькът му спря да се чува, когато Луната на Паяка отново се затвори и стана цяла.

Останал напълно без сили, Заил падна на едно коляно. Около него храмът, понесъл твърде много от вихреци се в него могъщи сили, започна да се срива. Некромантът не обърна внимание, погълнат от съжалението си към Селин и мислите за зловещата сфера. Когато коварната лунна фаза най-накрая отмина, Луната на Паяка започна да се свива и бързо се върна към предишното си състояние.

Заил знаеше, че му остава да свърши още едно последно нещо. Въпреки че храмът се разпадаше, перлата не можеше да остане тук. Така щеше да е твърде близо до тънката нишка между двете измерения. Не можеше да поеме и най-малкия риск Астрога някак да се освободи отново. А и оставаше Карибдус...

Заил се опита да се изправи и като не успя, се принуди да запълзи. Сферата, която вече не бе по-голяма от времето, когато Алдрик Джитан я бе използвал, беше невероятно близко, но той все

повече и повече подозираше, че няма да успее да я достигне. Не можеше да продължи.

После две могъщи ръце го хванаха за раменете и го вдигнаха като бебе. Заил можеше единствено да предположи, че вендигото някак е оцеляло и сега иска да му помогне. Опита се да благодари на невидимия горски обитател, но не можа да каже нищо.

Накрая успя да докосне Луната. Той я стисна за опора, докосна кинжала си до нея и промълви една последна магия.

Те дойдоха като сенки, и тримата. Заил беше почувствал далечното им присъствие още първия път, когато се озова тук. От тях не бе останало почти нищо, но за него те съвсем явно си оставаха визджерейци. Карибдус бе направил нещо при влизането си тук, за да ги неутрализира, но дори и само като спомени те пак щяха да са от помощ на ратмианина.

Той преглътна и успя да каже:

— Луната... вземете я! Нарещам ви да я заровите на дъното на най-дълбокото място в най-отдалечения океан, така че никога повече да не бъде открита от човек, демон или ангел!

Средният от тримата се протегна и с ръце от дим хвана Луната на Паяка.

— Ще бъде сторено — достигна шепотът му до ушите на некроманта. — При това с радост...

И с тези думи и духовете, и сферата изчезнаха.

Заил се претърколи по гръб и се приготви да нареди на вендигото да отнесе тялото на Селин обратно при портите на града, за да получи поне подходящо погребение. За негова изненада обаче до него нямаше никой. Когато изви глава, видя, че трупът на горския звяр си лежи там, където го бе видял за последно. Вендигото не му бе помогнало. Всъщност той чак сега си даде сметка, че дори бе призовал духа на смелото създание срещу Карибдус.

Но тогава... какво?

Преди да си отговори на този въпрос, един стон отдясно го накара да се напегне. Но звукът можеше да идва само от един източник.

Заил се обърна по корем и се опита да пропълзи до нея. До ушите му достигна нов стон.

— Селин — прошепна той. — Селин...

И внезапно до ушите му достигна гласът ѝ:

— Заил? Заил?

Той си позволи да се усмихне, а после припадна.

Из целия град, особено на позицията на генерал Торион, ситуацията беше станала безнадеждна. Паяците бяха повече от листата по дърветата в гората и се движеха с решителност, която дори най-смелият и отдаден защитник не можеше да постигне.

За генерала това бе краят на Уестмарч.

Но после... после се случи нещо странно и прекрасно. Потокът от арахниди внезапно спря. Просто престанаха да мърдат. Сигурни, че това е някакъв номер, хората се поколебаха.

Но след това паяците започнаха да се разлагат пред очите им и да се превръщат в купчинки прах. Все едно нещо бе изсмукало живота им в един удивителен миг. Някои бяха наред крачка, други — върху гостоприемниците си. Но където и да се намираха, умряха на място без предупреждение.

Покрити с прах и лишени от контрол, жертвите им се свлякоха като парцалени кукли. Телата им разпръснаха праха, който само допреди миг заплашваше цялото кралство, а дъждът, който валеше все по-силно, бързо отми кошмара.

Някой си позволи нервен смях. Той се оказа заразителен и след секунди всички оцелели наоколо се смееха. Макар и предизвикан повече от облекчение, отколкото от радост, смехът скоро се разпространи из цялата столица.

А генерал Торион, командир на кралската армия, се смееше най-силно, защото по-добре от всеки друг знаеше какво спасение е това не само за народа му, но и за останалите Западни кралства.

ДВАДЕСЕТ И ТРИ

До ушите му достигаха два гласа, които Заил разпозна дори през затворената врата. Пръстите му се поколебаха на дръжката, докато слушаше.

— Юстиниан все още настоява да се срещне с него, Селин. Всъщност мисля, че иска да му даде медал.

— Какво ще каже църквата за това, Торион? Кралят на Уестмарч удостоява с почетно звание некромант в сърцето на техните земи? Върховните свещеници на Закарум ще получат инфаркт!

Генералът се изкикоти.

— Може пък да си струва само за да видим какво ще направят.

— Е, мога да ти кажа, че Юстиниан ще остане разочарован. Заил никога няма да приеме подобни почести.

— А какво би приел като награда... или може би е по-добре да кажа — кого?

Ратмианинът прецени, че моментът е добър да отвори вратата, преди разговорът да е станал неприятен за всички.

Генерал Торион и Селин стояха точно до входа на трапезарията. И двамата се обърнаха изненадани към некроманта. Офицерът бе облечен като първия път, когато се срещнаха със Заил, само че носеше шлема си дори и в присъствието на лейди Несардо. Ратмианинът не можеше да го вини. Подозираше, че много от гражданите на столицата държаха главите си постоянно покрити след ужаса от предната седмица.

Лицето на Селин разцъфна в усмивка, щом го видя, и той усети, че го изпълва непозната лекота. Запазвайки безизразно изражение въпреки чувствата си, Заил ѝ се поклони. Благородничката бе облечена в дълга рокля в горско зелено и сребристо, пристегнатата в кръста. Косата ѝ се спускаше над раменете, а на шията ѝ блестеше колие от перли. Макар Заил да бе отказал и трите покани на Юстиниан IV да отиде в двореца, Селин накрая прие поканата. Така успя да обясни нещата задоволително за младия владетел на Уестмарч.

Също така му обеща, че онова, което знае за участието му в онази ужасяваща нощ, никога няма да стане достояние на някой друг. Кралят изпитваше ужасна вина, но той бе жертва на отвратителна манипулация и дори Заил не смяташе, че истината би помогнала на когото и да е. Генерал Торион имаше право, казвайки, че падането на Юстиниан ще означава само още кръвопролития и разруха, а те не можеха да си позволят повече.

— Магьоснико — поздрави ветеранът.

— Генерале — отвърна Заил със същата краткост. После обаче се обърна към Селин: — Радвам се, че се върнахте толкова скоро, милейди.

— Така ли е наистина? — Очите ѝ се опитаха да го запленият.

Ратмианинът се стегна и добави:

— Щях да съм много нещастен, ако трябваше да напусна, без да се сбогуваме.

Зад гърба ѝ Торион си позволи мимолетна усмивка, но бързо я прикри и каза на лейди Несардо:

— Трябва да се върна в щабквартирата си, Селин. Имаме още много работа и много добри мъже, които трябва да заменим.

— Да... и Алек Матюс е сред тях.

— Наистина. А и сега, когато телата на загиналите бяха погребани, трябва да започнем да възстановяваме града. — Той целуна ръката ѝ. — Скоро ще се върна. Все още имаме много за обсъждане. — После погледна Заил: — Лек път, магьоснико... и благодаря.

Ратмианинът кимна леко. Чак когато чу, че генералът е напуснал дома, започна да обяснява:

— Работата ми тук приключи. Време е да тръгна. Усещам и други трагедии. Балансът още е застрашен.

Очите ѝ станаха сериозни. На лицето ѝ се изписа решителност.

— Тогава ще дойда с теб...

— Вашата роля приключи, милейди. Достатъчно е, че успяхте да използвате дарбата си да ни върнете заедно със Сардак обратно тук, преди храмът да се срути, а после настояхте да се погрижите за мен. Наистина е достатъчно. Време е да заживеете подобаващ за вас живот. Брат ви е погребан само от три дни и...

— ... и моят живот тук приключи! Остана ми само тази сграда, а сега не изпитвам голяма привързаност към нея! Мислиш ли, че мога да

се върна към онова, което бях, след всичко, което преживяхме... след всичко, което се случи?

Некромантът поклати глава.

— Трябва да останете за доброто на кралството, ако не за друго. Юстиниан се нуждае от помощ и съвет, при това не само от лоялен войник като генерала. Ще му е нужен човек като вас.

Тя отвори уста, за да спори, но не можа. Въпреки това не се предаде изцяло.

— Той се учи бързо. Няма да съм му нужна дълго време, а и баща му още го пази... благодарение на теб.

Заил не каза нищо, само кимна. Духът на Корнелиус щеше да напътства сина си известно време, преди да се върне във вечния си покой. Уестмарч се нуждаеше от такава стабилност, дори и ако никой, освен Селин и Торион, нямаше да узнае истината.

Решен да напусне, преди нещата да станат още по-заплетени, некромантът внезапно мина край Селин толкова бързо, че ѝ се наложи да тича след него. Тя го настигна, когато отваряше една от големите външни врати. Барнаби, чийто дълг беше да върши тази работа, бе изчезнал тъкмо преди некромантът да слезе по стълбите, което не бе изненада за никой. Въпреки всичко, станало напоследък, слугите все още се бояха от репутацията на некромантите.

— Още нещо, преди да заминеш — каза благородничката, хващайки го за дясната ръка без следа от отвращение.

Той понечи да я попита какво е то... и Селин го целуна леко по устата.

Когато се отдръпна, в усмивката ѝ се прокрадна лека дяволитост.

— Малко цвят по бузите ти стои добре, просто Заил.

Закачуленият мъж се поклони, а после бързо излезе в сигурността на нощта. В последния момент обаче промърмори смутено:

— Сбогом... Селин.

Завързан в основата на външните стълби, го чакаше оседлан конят, който бе принадлежал на Сардак. Лейди Несардо бе настояла Заил да приеме животното и провизиите, щом не искаше нищо друго. Той не се възпротиви. Щяха да са му нужни там, където отиваше.

Един глас се обади тихо от торбата на кръста му:

— Бих заложил живота си и онзи след него, че тя още те гледа от вратата, момче.

— Това не ни касае, Хъмбърт.

Черепът изсумтя.

— О, да бе, вярвам ти толкова, колкото и ти си вярваш.

Накрая некромантът успя да отвърже възела. Той взе юздите и скочи на седлото. Не можа да не погледне към вратата.

Хъмбърт щеше да спечели облога си.

Заил се престори, че не я вижда и пришпори коня си по пътеката. Не се изненада, като видя, че портите го чакат широко отворени, вероятно по предложение на генерал Торион. Стражът преднамерено се загледа в друга посока, когато некромантът се приближи към него. Заил смушка жребеца да крачи по-бързо.

Но когато се приближи към изхода, Хъмбърт промърмори:

— Погледни зад гърба си, младежо. За последен път.

Той го направи и видя, че тя още го гледа.

И макар Заил да не каза нищо на спътника си, черепът се засмя.

— Така си и мислех.

В следващия миг вече се намираха на улицата. Тъмнината привличаше Заил, както винаги — едновременно спътник и враг на некроманта.

Застанал на тротоара срещу дома Несардо, един мъж, който приличаше на наемник с много лица, но бе нещо много повече, гледаше некроманта и жената, която той току-що бе изоставил.

Те бяха подложени на изпитание и го издържаха. Наблюдателят кимна. И двамата имаха потенциал. Наистина той им бе помогнал малко, насочвайки вендигото на ратмианина там, където би помогнало най-много, но единствено техните усилия успяха да победят злото.

Щеше да му е интересно да види как ще се справят, когато отново ги събере заедно.

И с тази мисъл той разпери огнените си криле и невидим за всички полетя в небето.

Издание:

Ричард А. Кнаак. Дябло: Луната на паяка
ИК „ХЕРМЕС“, Пловдив, 2007

Редактор: Венера Атанасова

Коректор: Юлиана Василева

ISBN: 978-954-26-0540-9

Американска, първо издание

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.